virtual-project.eu

Patrick Melrose

VEȘTI RELE

Edward St Aubyn

EDWARD ST AUBYN

Seria: Patrick Melrose

Volumul 2

VEŞTI RELE

Original: *Bad News* (1998)

Traducere din limba engleză de:
CIPRIAN ŞIULEA

virtual-project.eu

LITERA®

2019

1.

Patrick se prefăcea că doarme, sperând ca locul de lângă el să rămână neocupat, dar în curând auzi cum o servietă era strecurată în compartimentul de bagaje de deasupra. Deschise ochii fără tragere de inimă şi văzu un bărbat înalt, cu nas cârn.

— Bună, eu sunt Earl Hammer, se prezentă bărbatul, întinzând o mână mare şi pistruiată, plină de păr blond des, cred că stau lângă dumneata.

— Patrick Melrose, spuse Patrick mecanic, oferindu-i domnului Hammer o mână lipicioasă şi uşor tremurătoare.

∵

La începutul serii trecute, George Watford îl sunase pe Patrick din New York.

— Patrick, dragul meu, spusese el cu o voce tensionată şi tărăgănată, uşor întârziată de faptul că traversa Atlanticul, mă tem că am să-ţi dau cea mai groaznică veste: tatăl tău a murit acum două nopţi, în camera lui de hotel. N-am reuşit deloc să dau de tine sau de mama ta – cred că ea e în Ciad, cu Asociaţia Salvaţi Copiii –, dar simt nevoia să-ţi spun ce sentimente mă încearcă; după cum ştii, l-am adorat pe tatăl tău. În mod ciudat, el ar fi trebuit să ia prânzul cu mine la Key Club în ziua în care a murit, dar, desigur, n-a mai apărut; îmi amintesc că m-am gândit cât de puţin obişnuit e acest lucru pentru el. Trebuie să fie un şoc absolut groaznic pentru tine. Ştii, Patrick, tuturor le plăcea de el. Le-am spus unor membri şi servitori de acolo, şi le-a părut *foarte* rău să audă că a murit.

— Unde e acum? întrebă Patrick rece.

— La Frank E. MacDonald, pe Madison Avenue: aici toată lumea se duce la casa asta de pompe funebre, cred că e foarte bună.

Patrick promise că de îndată ce ajunge la New York avea să-l sune pe George.

— Îmi pare rău că eu sunt cel care-ţi dă aceste veşti atât de proaste, spuse George. În perioada asta grea o să ai nevoie de mult curaj.

— Mulţumesc pentru telefon, spuse Patrick, ne vedem mâine.

— La revedere, dragul meu.

Patrick puse jos seringa pe care o spăla, se aşeză lângă telefon şi rămase nemişcat. Oare era o veste proastă? Poate că avea nevoie de mult curaj să nu danseze pe stradă, să nu zâmbească prea larg. Prin geamurile murdare,

înceţoşate ale apartamentului lui se revărsa lumina soarelui. Afară, în Parcul Ennismore, frunzele platanilor erau dureros de strălucitoare.

Dintr-odată, Patrick sări de pe scaun.

— Nu o să scapi aşa uşor, murmură el vindicativ.

Mâneca cămăşii lui suflecate căzu, absorbind dâra de sânge de pe braţ.

*

— Ştii, Paddy, spuse Earl, chiar dacă nimeni nu-i spunea lui Patrick „Paddy", am făcut o grămadă de bani şi m-am gândit că e timpul să mă bucur de unele lucruri plăcute din viaţă.

Trecuse jumătate de oră de zbor şi Paddy era deja cel mai bun prieten al lui Earl.

— Foarte inteligent din partea ta, icni Patrick.

— Am închiriat un apartament lângă plaja din Monte Carlo şi o casă pe dealurile din spatele Monaco-ului. *O casă pur şi simplu minunată.* Earl scutură din cap fără să-i vină să creadă. Am un majordom englez, îmi spune ce sacouri sport să îmbrac – îţi vine să crezi? Şi am timp liber să citesc *Wall Street Journal* din scoarţă-n scoarţă.

— O libertate îmbătătoare, spuse Patrick.

— E *minunat.* Iar acum citesc o carte foarte interesantă, intitulată *Megatendinţe. Şi* o carte chinezească clasică despre arta războiului. Te interesează cât de cât războiul?

— Nu mă înnebunesc, spuse Patrick.

— Presupun că eu sunt subiectiv: am fost în Vietnam, spuse Earl, privind lung orizontul prin fereastra minusculă a avionului.

— Ţi-a plăcut?

— Categoric, zâmbi Earl.

— N-ai avut nicio rezervă?

— Hai să-ţi spun, Paddy, singura rezervă pe care am avut-o în privinţa Vietnamului a fost restricţionarea ţintelor. Când zburai pe deasupra porturilor ălora şi vedeai petroliere care transportau combustibil despre care tu *ştiai* că e pentru Viet Cong, şi nu puteai să le ataci – asta a fost una din cele mai frustrante experienţe din viaţa mea.

Earl, care părea să fie într-o stare de perpetuă uimire faţă de lucrurile pe care le spunea, scutură din nou din cap.

Patrick se întoarse spre coridor, dintr-odată asediat de sunetul muzicii tatălui său, clar şi puternic precum zgomotul de sticlă spartă, dar această halucinaţie acustică fu inundată imediat de vitalitatea vecinului său.

— Ai fost vreodată în Clubul Tahiti din St Tropez, Paddy? E un loc grozav! Am cunoscut câteva dansatoare acolo.

Vocea lui Earl scăzu cu jumătate de octavă, ca să se potrivească acestui ton nou de camaraderie masculină.

— Trebuie să-ţi spun, zise el confidenţial, că îmi place să mi-o trag. Dumnezeule, îmi place *la nebunie.* Dar un trup superb nu e de ajuns, înţelegi ce vreau să spun? Trebuie să ai şi *chestia mentală.* Mi-o trăgeam cu două dansatoare: erau femei *fantastice,* cu trup superb, absolut minunate, dar nu puteam ejacula. Ştii de ce?

— Nu aveai chestia mentală, sugeră Patrick.

— Exact! spuse Earl. Nu aveam chestia mentală.

∵

Poate că ceea ce lipsea cu Debbie era chestia mentală. Patrick o sunase cu o seară în urmă, ca să-i spună despre moartea tatălui său.

— O, Doamne, e îngrozitor, se bâlbâise ea, vin la tine imediat.

Patrick simţise tensiunea nervoasă din vocea lui Debbie, neliniştea moştenită faţă de ce trebuie să spui.

Cu nişte părinţi că ai ei, nu era deloc surprinzător că stânjeneala devenise cea mai puternică emoţie din viaţa ei. Tatăl lui Debbie, un pictor australian, pe nume Peter Hickmann, era un plicticos notoriu. Patrick îl auzise o dată introducând o anecdotă prin cuvintele „Asta îmi aminteşte de cea mai frumoasă poveste cu *bouillabaisse*[1] a mea". Peste jumătate de oră, Patrick se considerase norocos că nu auzise şi povestea cu *bouillabaisse* a lui Peter de pe locul doi.

Mama lui Debbie, ale cărei resurse nevrotice o făceau să semene cu o insectă acţionată de baterii, avea ambiţii sociale pe care nu putea să şi le ducă la împlinire în timp ce Peter era alături de ea şi spunea poveştile despre *bouillabaisse.* Era o bine-cunoscută organizatoare de petreceri profesionistă, care fusese suficient de neghioabă încât să-şi urmeze propriul sfat. Perfecţiunea friabilă a divertismentelor ei se transforma în praf atunci când în arena lipsită de aer a salonului ei erau prezentate fiinţe umane. Asemenea unui montaniard care îşi dă sfârşitul în tabăra de bază, îi lăsase lui Debbie cizmele ei şi, odată cu ele, şi o responsabilitate extraordinară: *să urce.* Doamna Hickmann înclina să-l ierte pe Patrick pentru aparenta lipsă de scop a vieţii lui şi pentru paloarea sinistră a tenului, când se gândea la faptul că acesta avea un venit de o sută de mii de lire pe an şi că provenea dintr-o familie care privise invazia normandă dinspre tabăra câştigătoare, chiar dacă după aceea nu mai făcuse nimic. Nu era perfect, dar era de ajuns. La urma urmei, Patrick avea doar douăzeci şi doi de ani.

[1] Supă de peşte provensală.

Între timp, Peter continua să împletească viaţa cu anecdota şi să descrie marile evenimente din viaţa fiicei lui în faţa barului care se golea cu repeziciune de la Travellers Club, unde, după patruzeci de ani de opoziţie îndârjită, fusese ales într-un moment de slăbiciune pe care după aceea toţi membrii iradiaţi de conversaţia lui îl regretaseră amarnic.

După ce o descurajase pe Debbie să vină să-l vadă, Patrick se dusese să se plimbe prin Hyde Park, cu ochii usturându-l de lacrimi. Era o seară uscată şi călduroasă, plină de polen şi praf. Transpiraţia i se prelingea pe coaste şi îi îmbrobona fruntea. Pe Serpentine, un smoc de nor se risipea în faţa soarelui care se afunda, roşu şi umflat, printr-o vânătaie de aer poluat. Pe apa scânteietoare, bărci galbene şi albastre săltau în sus şi-n jos. Patrick rămase nemişcat, privind o maşină de poliţie care mergea foarte repede pe aleea din spatele debarcaderelor. Îşi jură să nu mai ia heroină. Era cel mai important moment al vieţii lui şi trebuia să-i iasă bine. Trebuia neapărat să-i iasă bine.

∵

Patrick îşi aprinse o ţigară turcească şi îi ceru stewardesei încă un pahar de brandy. Începea să se simtă puţin agitat în lipsa heroinei. Cele patru pastile de Valium pe care le furase de la Kay îl ajutaseră să facă faţă micului dejun, dar acum simţea cum se instalează sevrajul de parcă nişte pisoi abia fătaţi se înecau în stomacul lui.

Kay era fata din America cu care avea o aventură. Noaptea trecută, când voise să se îngroape într-un trup de femeie, să afirme că, spre deosebire de tatăl lui, era viu, decisese să se vadă cu Kay. Debbie era foarte frumoasă (toată lumea spunea asta) şi inteligentă (aşa spunea ea), dar Patrick îşi imagina cum ar fi ţăcănit ea nervos dintr-o parte în alta a camerei, ca nişte beţişoare chinezeşti, şi abia atunci avea nevoie de o îmbrăţişare mai tandră.

Kay locuia într-un apartament închiriat de la periferia Oxfordului, unde cânta la vioară, ţinea pisici şi lucra la teza ei despre Kafka. Dintre toţi oamenii pe care îi cunoştea Patrick, Kay avea atitudinea cel mai puţin complezentă faţă de indolenţa lui. „Trebuie să-i convingi pe ceilalţi", îi spunea ea, „doar ca să scapi de mizeria asta".

Lui Patrick nu-i plăcea nimic la apartamentul lui Kay. Ştia că nu ea pusese heruvimii aurii pe tapetul stil William Morris; pe de altă parte, nici nu-i dăduse jos. Pe coridorul întunecos, Kay venise la el, cu părul ei castaniu des căzându-i pe un umăr şi cu trupul învelit în mătase de un gri-închis. Îl sărutase încet, în timp ce pisicile ei geloase zgâriau la uşa bucătăriei.

Patrick băuse whisky-ul şi luase Valiumul pe care i le dăduse ea. Kay îi povestise despre părinţii ei muribunzi.

— Trebuie să începi să ai grijă de ei rău de tot ca să depăşeşti şocul felului tot atât de rău în care au avut ei grijă de tine, spuse ea. Vara trecută a trebuit

să-i duc cu maşina prin State. Taică-meu murea de emfizem, şi maică-mea, care înainte fusese o femeie feroce, era ca un copil după atacul cerebral. Eu goneam prin Utah cu o sută treizeci de kilometri pe oră, căutând o butelie de oxigen, şi ea spunea întruna, cu vocabularul ei sărăcit „O, Doamne, o, Doamne, tata nu e bine. O, Doamne".

Patrick şi-l imaginã pe tatăl lui Kay prăbuşit pe bancheta din spate a maşinii, cu ochii sticloşi de epuizare, şi plămânii lui ca nişte năvoade rupte dragând zadarnic după aer. Cum murise tatăl lui? Uitase să întrebe.

∵

După strălucitele remarci despre „chestia aia mentală", Earl vorbise despre „o întreagă varietate de active" şi despre iubirea faţă de familia lui. Divorţul fusese „dificil pentru copii", dar Earl concluzionase chicotind că „m-am diversificat, şi nu mă refer doar la domeniul afacerilor".

Patrick era recunoscător că zboară cu Concorde-ul. Nu doar că avea să fie odihnit pentru calvarul de a vedea cadavrul tatălui său, înainte de a fi incinerat a doua zi, dar şi înjumătăţea timpul conversaţiei cu Earl. Ar fi trebuit să pună asta în reclame. În minte îi apăru o voce a naratorului afectată: „Pentru că ne pasă nu doar de confortul tău fizic, ci şi de sănătatea ta mintală, am scurtat conversaţia ta cu oameni precum Earl Hammer".

— Înţelegi, Paddy, spuse Earl, am contribuit cu sume considerabile – *foarte* considerabile – la Partidul Republican şi aş putea obţine cam orice ambasadă vreau eu. Dar nu mă interesează Londra sau Paris: e doar căcat social.

Patrick îşi bău brandy-ul dintr-o înghiţitură.

— Ce vreau eu e o ţară mică din America Latină sau America Centrală, unde ambasadorul controlează CIA-ul din teren.

— Din teren, repetă Patrick.

— Exact, spuse Earl. Dar acum am o dilemă; una foarte dificilă. Earl redeveni solemn. Fiica mea încearcă să intre în echipa naţională de volei şi anul viitor are o serie de meciuri importante. La naiba, nu ştiu dacă să mă duc la ambasadă sau să-i fac galerie fiicei mele.

— Earl, îi spuse Patrick foarte serios, nu cred că există ceva mai important decât să fii un tată bun.

Earl era vizibil mişcat.

— Apreciez sfatul tău, Paddy, chiar îl apreciez.

Zborul se apropia de sfârşit. Earl făcu nişte remarci despre faptul că în Concorde întâlneai întotdeauna oameni „de mare calitate". În terminalul aeroportului, Earl o luă pe pista pentru cetăţeni americani, iar Patrick pe cea pentru „Străini".

— La revedere, prietene, strigă Earl făcând larg cu mâna, pe curând!

— Fiecare despărţire, mârâi Patrick în şoaptă, e ca o mică moarte.

2.

— Care e scopul vizitei dumneavoastră, domnule? Afaceri sau agrement?

— Niciuna, nici alta.

— Poftim?

Era o femeie cu şolduri generoase, cu părul cenuşiu de culoarea moluştelor tuns scurt, cu ochelari mari şi uniformă bleumarin.

— Am venit să iau cadavrul tatălui meu, murmură Patrick.

— Scuzaţi-mă, domnule, n-am înţeles bine, spuse ea cu o exasperare oficială.

— *Am venit să iau cadavrul tatălui meu,* strigă rar Patrick.

Femeia îi întinse paşaportul.

— O zi plăcută, spuse ea.

Furia pe care o simţise Patrick după ce trecuse de controlul paşapoartelor eclipsă groaza obişnuită de vamă (Dacă îl puneau să se dezbrace? Dacă îi vedeau braţele?).

Aşa că iată-l din nou, prăbuşit pe bancheta din spate a unui taxi reparată de mai multe ori cu bandă izolantă neagră, în care totuşi se căscau mici cratere de spumă galbenă, din nou într-o naţiune care încerca să atingă nemurirea prin dietă, în timp ce dieta lui îl ducea în direcţia opusă.

În timp ce taxiul sălta şi scârţâia pe autostradă, Patrick începu să conştientizeze fără tragere de inimă senzaţiile reintrării în New York. Exista, desigur, şoferul care nu vorbea engleză şi a cărui fotografie sinistră confirma posomorala suicidală pe care ceafa lui doar o sugera. Benzile de alături manifestau obişnuita combinaţie de exces şi decădere. Maşini imense şi ponosite cu motoare şleampete şi limuzine cu geamuri fumurii se îngrămădeau spre oraş, ca muştele spre mâncarea lor preferată. Patrick privi lung capacul deformat al roţii unui break alb vechi. „A văzut atât de multe", reflectă el, „şi nu-şi aminteşte nimic, ca un amnezic alunecos care adună mii de imagini şi le respinge instantaneu, rotindu-şi viaţa goală sub un cer larg şi alburiu".

Gândul care îl obsedase noaptea trecută îi întrerupse transa. Era inadmisibil: tatăl lui îl înşelase din nou. Nemernicul îl privase de ocazia de a-şi transforma vechea groază şi admiraţia involuntară în milă dispreţuitoare faţă de bătrânul plictisitor şi ştirb care devenise. Şi totuşi, Patrick se vedea atras spre moartea tatălui său de o obişnuinţă de a emula mai puternică decât putea suporta el în mod rezonabil. Bineînţeles, moartea era

întotdeauna o *tentaţie;* dar acum ea părea o tentaţie de a se supune. Deasupra puterii ei de a adopta o atitudine decadentă sau sfidătoare în vodevilul nesfârşit al tinereţii, deasupra atracţiei familiare a violenţei şi autodistrugerii brute, ea adoptase aspectul conformismului, bunăoară de a începe să se ocupe de afacerile familiei. De fapt, toate variantele erau acoperite.

Lângă autostradă se înşirau hectare întregi de morminte. Patrick se gândi la versurile lui preferate: „Mort, demult mort, / demult mort!" (Cum ai fi putut să întreci aşa ceva?) „Iar inima mea e o mână de colb, / Şi roţile trec pe deasupra, / Oasele mele se zguduie de durere, / Căci sunt împinse într-un mormânt puţin adânc, / La numai un metru sub drum"[2], nu mai ştiu cum, „iar asta poate să te scoată din minţi".

Metalul instabil şi zumzăitor al Podului Williamsburg îi reatrase atenţia asupra împrejurimilor, dar nu pentru mult timp. Îi era greaţă şi se simţea agitat. Încă un sevraj într-o cameră de hotel din străinătate; Patrick cunoştea rutina. Numai că de data asta avea să fie ultima dată. Sau *printre* ultimele dăţi. Patrick râse nervos. Nu, nemernicii aceia nu aveau să-l prindă. Concentrare ca a unui aruncător de flăcări. Fără prizonieri!

Problema era că voia întruna heroină, aşa cum ai vrea să te dai jos dintr-un cărucior cu rotile atunci când camera ia foc. Dacă te gândeai atât de mult la asta, puteai la fel de bine s-o iei. Piciorul drept îi zvâcnea rapid în sus şi-n jos. Patrick îşi încrucişă braţele peste burtă şi îşi strânse gulerul paltonului. „Termină dracului", spuse el cu glas tare, „termină dracului odată".

Pe străzile superbe. Cvartale de lumini şi umbre. Pe bulevard, culoarea semafoarelor se făcu verde în acelaşi timp. Lumini şi umbre ticăind ca un metronom, înălţându-se deasupra curbei pământului.

Era sfârşit de mai, era cald şi ar fi trebuit să-şi dea jos paltonul, dar paltonul era mecanismul lui de apărare împotriva cioburilor subţiri de sticlă pe care trecătorii i le strecurau nonşalant pe sub piele, ca să nu mai vorbim de explozia cu încetinitorul a vitrinelor magazinelor, tunetul metroului care îi zguduia oasele şi trecerea sfâşietoare a fiecărei secunde, ca un fir de nisip care se prelingea prin clepsidra trupului său. Nu, nu avea să-şi scoată paltonul. Îi ceri unui homar să se dezbrace?

Patrick ridică privirea şi văzu că era pe Sixth Avenue. Forty-second Street, Forty-third Street, un şir de Mies van der Rohe. Cine spusese asta? Nu-şi amintea. Cuvintele altora îi pluteau prin minte precum ciulinii dintr-un deşert vântos de la începutul filmului *They Came from Outer Space.*

---

[2] Alfred, Lord Tennyson (1809-1892), *Maud.*

Dar cum rămânea cu toate acele personaje care îl locuiau, ca şi cum ar fi fost un hotel ieftin: O'Connor Gură-Mare şi Grăsanul, şi doamna Garsington, şi toţi ceilalţi, care abia aşteptau să-l dea la o parte şi să-şi spună cuvântul. Uneori, Patrick se simţea ca un televizor la care altcineva schimba posturile cu nerăbdare şi foarte repede. Ei, n-aveau decât să se ducă dracu' şi ei. De data asta, Patrick avea să se prăbuşească *în tăcere.*

Se apropiau deja de Pierre. Tărâmul şocului electric static. Clanţe şi butoane de lift aruncând scântei către un trup care îşi croise drum prin kilometri de covoare groase înainte de a uita să se îngroape. Aici îşi începuse Patrick declinul delirant al ultimei lui vizite la New York. Dintr-un apartament atât de plin de obiecte de artă chinezeşti încât devenea aproape insuportabil, cu privelişte către Parc mult deasupra zgomotului traficului, Patrick alunecase în jos, prin intermediul paraginei vestite în întreaga lume a hotelului Chelsea, şi aterizase într-o cameră cât un coşciug din fundul unui puţ de apă plin de gunoaie de pe Eighth Street, între C şi D. Din această perspectivă, privise în urmă cu nostalgie spre hotelul pe care cu doar câteva săptămâni în urmă îl dispreţuise pentru că avea un frigider cu un şobolan înăuntru.

Şi totuşi, în tot timpul acestui declin al locuirii, Patrick nu cheltuise niciodată mai puţin de cinci mii de dolari săptămânal pe heroină şi cocaină. Nouăzeci la sută din droguri erau pentru el şi zece la sută pentru Natasha, femeia care, de-a lungul celor şase luni în care trăiseră împreună, rămăsese un mister de nepătruns pentru el. Singurul lucru de care Patrick era sigur era că Natasha îl irita; dar cine nu-l irita pe el? Tânjea întruna după o solitudine necontaminată, şi, când o dobândea, tânjea ca ea să înceteze.

— Hotel, spuse şoferul.

— Era şi timpul, fir-ar a dracu', murmură Patrick.

Un portar cu haină gri îşi ridică şapca şi întinse mâna, în timp ce un hamal se grăbi să-i ia bagajele. După încă un bun venit şi două bacşişuri, Patrick se strecură transpirat pe coridorul lung care ducea la recepţie. Mesele din Sala Ovală erau ocupate de femei ieşite la prânz, care se jucau cu farfurii cu salată de diverse culori, ignorându-şi paharele cu apă minerală. Patrick se întrezări într-o oglindă mare aurită. Ca de obicei, părea îmbrăcat prea elegant şi foarte bolnav. Între grija cu care fuseseră asamblate hainele lui şi uşurinţa cu care faţa părea că o să i se destrame exista un contrast tulburător. Paltonul negru foarte lung, costumul albastru-închis şi cravata îngustă negru cu argintiu (cumpărată de tatăl lui la începutul anilor '60) păreau să nu aibă nicio legătură cu încâlceala haotică de păr castaniu care-i înconjura faţa strălucitoare şi de o paloare morbidă. Buzele pline erau trase spre interior, ochii reduşi la nişte fante înguste, nasul permanent înfundat îl obliga să

respire pe gură făcându-l să arate destul de imbecil; şi o încruntare îi strângea fruntea într-un pliu vertical chiar deasupra nasului.

După ce se cază, Patrick se pregăti să treacă cât mai repede posibil de lunga caznă a bunveniturilor şi a bacşişurilor care încă îl despărţeau de o băutură în camera lui. Cineva îl duse la lift, cineva îl urcă cu liftul (un suspans lung într-un aer stătut, în care urmări cum luminile pâlpâie până la 39), cineva îi arătă cum să dea drumul la televizor, cineva îi aşeză valiza pe stativ, cineva îi arătă întrerupătorul de la baie, cineva îi dădu cheia camerei şi, în sfârşit, cineva îi aduse o sticlă de Jack Daniel's, o frapieră neagră cu cuburi de gheaţă fragile şi patru pahare.

Patrick îşi turnă un pahar plin peste câteva cuburi de gheaţă. Mirosul whisky-ului i se părea infinit de subtil şi pătrunzător şi, în timp ce înghiţea prima gură arzătoare, stând lângă fereastră şi privind pe deasupra Central Park-ului înfrunzit şi încins de sub cerul larg şi alburiu, îi veni să plângă. Era atât de al naibii de frumos. Patrick simţi cum tristeţea şi epuizarea lui se contopesc cu îmbrăţişarea anihilantă şi sentimentală a whisky-ului. Era un moment de farmec catastrofic. Cum ar fi putut spera vreodată să renunţe la droguri? Drogurile îl umpleau cu o emoţie atât de intensă. Senzaţia de putere pe care i-o dădeau ele era, într-adevăr, mai degrabă subiectivă (să conduci lumea de sub plapumă, până când sosea lăptarul şi ţie ţi se părea că era un pluton de comando venit să-ţi fure drogurile şi să-ţi împrăştie creierii pe pereţi), dar, pe de altă parte, şi *viaţa* era atât de subiectivă.

Acum trebuia neapărat să meargă la firma de pompe funebre, ar fi fost groaznic să rateze şansa de a vedea cadavrul tatălui său (poate că avea să poată să pună piciorul pe el). Patrick chicoti şi puse paharul gol pe pervaz. Nu avea să mai ia heroină. „Să fie foarte clar", schelălăi el cu vocea domnului Muffet, fostul lui profesor de chimie din şcoală. Trebuie să mergi ţanţoş, asta era filosofia lui, *dar mai întâi ia nişte calmante.* Nimeni nu poate să renunţe la tot dintr-odată, mai ales (ce trist) într-un moment ca ăsta. Trebuia să iasă în acea masă de vegetaţie monstruoasă, pulsatilă şi înfloritoare a Parcului şi să cumpere. Cârdul de dealeri negri şi hispanici care stăteau la intrarea parcului de vizavi de hotel îl recunoscu de la distanţă drept client potenţial.

— Stimulente, calmante! spuse un negru înalt care părea învineţit.

Patrick merse mai departe.

Un hispanic cu obraji supţi şi barbă sfrijită îşi împinse maxilarul în faţă şi spuse:

— Cu ce po' să te ajut, amice?

— Am marfa buuună, spuse alt negru cu ochelari de soare. *Uită-te puţin.*

— Ai cumva Quaalude? întrebă tărăgănat Patrick.

— Sigur, am nişte Quaalude. Am Lemon 714 – câte vrei?

— Cât costă?

— Cinci dolari.

— Dă-mi şase. Şi poate şi nişte amfetamină.

Asta se numea să cumperi impulsiv. Amfetamina era ultimul lucru pe care şi-l dorea, dar nu-i plăcea să cumpere un drog dacă nu putea să-l contrazică.

— Am nişte Beauties, sunt far-ma-ce-u-ti-ce.

— Asta înseamnă că le-ai făcut tu.

— Nu, omule, farmaceutic înseamnă că e marfa buuună.

— Dă-mi trei din astea.

— Zece dolari bucata.

Patrick îi întinse şaizeci de dolari şi luă pastilele. Deja ceilalţi dealeri se strânseseră în jur, impresionaţi de uşurinţa cu care Patrick se despărţea de bani.

— Eş' englez, nu? spuse hispanicul.

— Nu deranja omul, spuse Ochelari de Soare.

— Da, spuse Patrick, ştiind ce urma.

— La voi heroina e gratis, nu? spuse negrul care părea învineţit.

— Aşa e, spuse Patrick patriotic.

— Într-o zi o să vin în Marea Britanie şi o să iau nişte heroină d-asta gratis, spuse învineţitul, care păru uşurat pentru câteva secunde.

— Aşa să faci, spuse Patrick, întorcându-se spre treptele dinspre Fifth Avenue. La revedere.

— Întoarce-te mâine, rosti posesiv Ochelari de Soare.

— Bine, murmură Patrick, urcând treptele în fugă.

Băgă pastila de Quaalude în gură, strânse nişte salivă şi se forţă s-o înghită. Era o abilitate importantă să poţi înghiţi o pastilă fără niciun lichid la dispoziţie. Oamenii care aveau nevoie de lichid erau insuportabili, reflectă Patrick în timp ce chema un taxi.

— La intersecţia lui Madison Avenue cu Eigthy-second Street, spuse el.

Îşi dădu seama că pastila de Quaalude, care, în definitiv, era mare, i se înţepenise la jumătatea gâtului. În timp ce taxiul gonea pe Madison Avenue, Patrick îşi răsuci gâtul în diverse poziţii, încercând să facă pastila să alunece pe beregată în jos.

Când ajunseră la Frank E. MacDonald, Patrick stătea întins pe banchetă, cu capul dat pe spate şi într-o parte, peste marginea ei, şi cu părul atingând covoraşul negru din cauciuc, în timp ce storcea cât mai multă salivă posibil de pe obrajii uscaţi şi înghiţea cu furie. Şoferul se uită în oglinda retrovizoare. Alt ciudat.

În cele din urmă, Patrick dislocă pastila din cotlonul unde se blocase chiar sub mărul lui Adam şi intră pe uşile înalte din stejar ale firmei de pompe

funebre. În sinea lui concurau groaza şi absurditatea. Femeia tânără de la tejgheaua din stejar curbat, cu semicoloane dorice la fiecare capăt al lambriului din spatele ei, purta un sacou albastru şi o bluză gri de mătase, ca o stewardesă a unui zbor către Viaţa de Apoi.

— Am venit să văd cadavrul lui David Melrose, spuse Patrick rece.

Femeia îi spuse să urce în lift şi să meargă „direct" la etajul trei, ca şi cum Patrick ar fi putut fi tentat să se mai oprească pe drum ca să vadă şi alte cadavre.

Liftul era un omagiu adus tapiţeriei franceze. Deasupra banchetei din piele cu butoni, pe care cel îndoliat putea să se odihnească înainte de a se confrunta cu cadavrul celui drag, era o Arcadie brodată în care un curtean care se prefăcea că e păstor cânta din fluier unei curtene care se prefăcea că e păstoriţă.

Acum urma marele moment: cadavrul marelui său duşman, ruinele creatorului său, trupul tatălui său mort, marea povară a tot ce rămăsese nespus pentru că nu putuse fi spus niciodată, presiunea de a o spune acum, când nu avea cine să audă şi, de asemenea, de a vorbi în numele tatălui său, într-un act de scindare care ar fi putut să fisureze lumea şi să-i transforme trupul într-un joc de puzzle. *Marele moment.*

Sunetul care îl întâmpină pe Patrick atunci când uşile liftului se deschiseră îl făcu să se întrebe dacă George organizase o petrecere-surpriză, dar ideea era prea grotească, dată fiind dificultatea de a procura *din întreaga lume* mai mult de cinci-şase oameni care să-l fi cunoscut cât de cât pe tatăl lui şi care să-l şi placă. Ieşi pe palier şi văzu, dincolo de două coloane corintice, o sală lambrisată plină de necunoscuţi în vârstă îmbrăcaţi ţipător. Bărbaţi cu toate tipurile de haine uşoare în carouri şi femei cu pălării mari albe şi galbene, care beau cocktailuri şi se strângeau reciproc de braţ. În spatele încăperii, în care Patrick rătăcea fără sens, era un sicriu cu capacul deschis în unghi ascuţit, tapiţat cu satin alb, în care era un bărbat foarte mic îmbrăcat pedant, cu ac de cravată cu diamant, păr alb ca zăpada şi costum negru. Pe o masă de lângă el, Patrick văzu un teanc de cartonaşe pe care scria „În amintirea dragului nostru Hermann Newton". Fără îndoială, moartea era o experienţă copleşitoare, dar trebuia să fie încă şi mai puternică decât îşi imaginase el dacă putea să-l transforme pe tatăl lui într-un evreu mic cu atât de mulţi prieteni noi şi amuzanţi.

Inima i se puse în mişcare. Patrick se roti şi se năpusti înapoi spre lift, iar când apăsă pe buton ca să-l cheme simţi un şoc electric.

— Nu pot să cred, mârâi el, lovind cu piciorul un scaun stil Ludovic al XV-lea.

Uşile liftului se deschiseră, dezvăluind un bătrân gras cu carne cenuşie şi lăsată care purta o pereche neobişnuită de bermude şi un tricou galben. În mod evident, Hermann lăsase în testament o prevedere să nu fie jelit. Sau poate că oamenii pur şi simplu se bucurau să-l vadă mort, se gândi Patrick. Lângă bărbatul gras se afla soţia lui şleampătă, şi ea în haine de plajă, iar lângă ea, tânăra de la recepţie.

— Ăsta e alt nenorocit de cadavru, îi spuse Patrick uitându-se urât la ea.

— O, hei, stai puţin! spuse bărbatul gras, ca şi cum Patrick ar fi exagerat.

— Mai încearcă o dată, spuse Patrick, ignorând cuplul în vârstă care trecea pe lângă el.

Îi aruncă recepţionerei privirea lui tip „crapă şi mori", cu raze la fel de solide precum traversele schelelor, prin care vărsa radioactivitate în creierul ei. Femeia părea netulburată.

— Sunt sigur că în clipa asta nu e niciun alt eveniment în clădire, spuse ea.

— Nu mă interesează evenimentele, spuse Patrick. Vreau să-l văd pe tatăl meu.

Când ajunseră la parter, recepţionera se duse la tejgheaua la care Patrick o văzuse prima oară şi îi arătă lista cu „evenimente" din clădire.

— Pe listă nu e niciun nume, în afară de al domnului Newton, spuse plină de sine, de asta v-am trimis în Apartamentul Cedru.

— Poate că tatăl meu nici nu e mort, replică Patrick aplecându-se spre ea, asta chiar ar fi un şoc. Poate a fost doar un strigăt după ajutor, ce crezi?

— Mai bine mă duc să-l întreb pe director, spuse femeia retrăgându-se. Scuzaţi-mă o clipă.

Deschise o uşă mascată într-unul din lambriuri şi se furişă prin ea.

Patrick se sprijini de tejghea, cu răsuflarea tăiată de furie, printre romburile albe şi negre din marmură ale podelei holului. Ca şi podeaua acelei săli din Eaton Square. Patrick ajungea doar până la mâna bătrânei doamne. Ea îşi strângea bastonul, venele albastre proeminente revărsându-i-se în jos pe degetele ei într-un inel cu safir. Sânge oprit şi purificat. Bătrâna doamnă discuta cu mama lui despre comitetul lor, în timp ce Patrick era pierdut în sentimentul că el făcea asemănarea veritabilă. Acum existau zile în care orice semăna cu tot restul, iar cel mai mic pretext de comparaţie făcea ca un obiect să îl consume pe altul, într-un ospăţ bulimic.

Ce dracu' se întâmpla? De ce erau atât de greu de găsit *rămăşiţele* tatălui său? Lui Patrick nu îi era deloc greu să le găsească în el, doar Frank E. MacDonald avea această dificultate. În timp ce Patrick chicotea isteric la acest gând, un homosexual chel cu mustaţă, împreună cu puternica senzaţie de fler reţinut pe care el o dădea afacerii funebre, îşi făcu apariţia de după

uşa lambrisată şi străbătu ţăcănind podeaua cu romburi albe şi negre a holului. Fără nicio scuză, îi spuse lui Patrick să îl urmeze şi îl conduse înapoi spre lift. Apăsă pe butonul pentru etajul doi, nu atât de aproape de cer ca domnul Newton şi fără zgomot de petrecere cu cocktailuri. În liniştea coridorului iluminat discret, Patrick începu să-şi dea seama, în timp ce directorul mergea cu paşi mărunţi în faţa lui, că îşi irosise mecanismele de apărare pe un impostor şi că, epuizat de farsa priveghiului domnului Newton, era acum periculos de vulnerabil la impactul cu cadavrul tatălui său.

— Aceasta e încăperea, spuse directorul jucându-se cu manşeta. Vă las singur cu el.

Patrick privi în mica încăpere mochetată. *Fir-ar a dracu'.* Ce căuta tatăl lui într-un sicriu? Dădu din cap către director şi aşteptă în faţa uşii, simţind cum creşte în el un val de nebunie. Ce însemna că era pe punctul de a vedea cadavrul tatălui său? Ce trebuia să însemne? Ezită în prag. Capul tatălui său era aşezat spre el şi Patrick nu putea să-i vadă faţa, ci doar buclele cenuşii ale părului. Trupul îi era acoperit cu hârtie absorbantă şi zăcea în sicriu ca un cadou pe care cineva îl lăsase jos în timp ce îl împacheta.

— E tati! murmură Patrick uluit, împreunându-şi mâinile şi întorcându-se către un prieten imaginar. Nu *trebuia* să faci asta!

Intră în încăpere, din nou plin de groază, dar mânat de curiozitate. Din păcate, faţa nu fusese acoperită cu hârtie, şi Patrick fu uimit de nobleţea chipului tatălui său. Frumuseţea aceea care îi înşelase pe atât de mulţi oameni, deoarece nu avea nicio legătură cu personalitatea tatălui său, era cu atât mai impertinentă acum, când legătura fusese ruptă complet. Tatăl lui arăta ca şi cum moartea ar fi fost un entuziasm pe care el nu îl împărtăşea, dar de care fusese înconjurat ca un preot la un meci de box.

Ochii aceia scăpărători şi vineţii care evaluau fiecare slăbiciune, ca nişte degete de casier care numără un teanc de bancnote, erau acum închişi. Buza aceea de jos, atât de des scoasă în faţă înaintea unei izbucniri de furie, contrazicea acum expresia mândră în care i se relaxaseră trăsăturile. Buza îi fusese deschisă (probabil că încă îşi purta proteza) de furie şi protest şi de conştientizare a morţii.

Oricât de îndeaproape ar fi urmărit viaţa tatălui său – şi Patrick simţea influenţa acestui obicei ca pe o poluare a fluxului său sangvin, ca pe o otravă pe care nu el o introdusese acolo şi care era imposibil de purgat sau de lanţetat fără ca pacientul să rămână fără sânge – oricât de îndeaproape încerca să-şi imagineze combinaţia mortală de mândrie, cruzime şi tristeţe care dominase viaţa tatălui său şi oricât şi-ar fi dorit ca ea să nu domine şi viaţa lui, Patrick nu l-ar fi putut urma niciodată pe tatăl lui în acel ultim

moment în care ştiuse că urma să moară şi avusese dreptate. Patrick ştiuse de multe ori că urma să moară, dar de fiecare dată se înşelase.

Patrick simţi o dorinţă puternică de a prinde buza tatălui său cu ambele mâini şi de a o rupe ca pe o foaie de hârtie, de-a lungul rănii făcute deja de dinţi.

Nu, nu asta. Nu voia să aibă acest gând. Necesitatea obscenă de a se duce deasupra tijei perdelei. Nu asta, nu voia să aibă acest gând. Nimeni n-ar trebui să facă asta altcuiva. Nu putea fi acea persoană. Nemernicul.

Patrick mârâi, cu dinţii dezveliţi, şi încleştă pumnul. Lovi partea laterală a sicriului cu nodurile degetelor, ca să-l trezească. Cum ar trebui să joace această scenă din filmul vieţii lui? Se îndreptă de spate şi zâmbi dispreţuitor.

— Tati, spuse el cu cel mai siropos accent american al lui, ai fost atât de trist, omule, şi acum încerci să mă întristezi şi pe mine. Oftă nesincer. Ei, adăugă el cu vocea lui normală, ghinion.

3.

Anne Eisen intră în clădirea ei, cu o cutie de prăjituri de la Le Vrai Pâtisserie în mână. Aşa cum Victor nu obosea să sublinieze niciodată, dacă ar fi fost La Vraie Pâtisserie, ar fi fost încă şi mai *vraie,* sau *plus vraie,* se gândi ea zâmbindu-i lui Fred, portarul. Fred arăta ca un băiat care moştenise uniforma şcolară a fratelui său mai mare. Mânecile cu fireturi ale hainei maronii cădeau până la încheieturile mâinilor lui albe şi mari, în timp ce pantalonii, înfrânţi de masivitatea feselor şi coapselor, fluturau mult deasupra ciorapilor de nailon bleu mulaţi pe gleznele lui.

— Bună, Fred, spuse Anne.

— Bună ziua, doamnă Eisen, spuse Fred, legănându-se spre ea. Pot să vă ajut cu pachetele?

— Mulţumesc, spuse Anne aplecându-se teatral, dar încă mă descurc cu două *millefeuilles* şi o *pain aux raisins.* Ştii, Fred, pe la patru vine la mine un prieten. E tânăr şi arată cam rău. Poartă-te delicat cu el, tocmai i-a murit tatăl.

— Ah, Doamne, îmi pare rău, spuse Fred.

— Nu ştiu dacă şi *lui* îi pare rău, spuse Anne, chiar dacă poate că încă nu-şi dă seama.

Fred se străduia să pară că nu auzise. Doamna Eisen era o doamnă foarte drăguţă, dar uneori spunea cele mai ciudate lucruri.

Anne se urcă în lift şi apăsă butonul pentru etajul unsprezece. Peste câteva săptămâni totul avea să ia sfârşit. Gata cu etajul unsprezece, gata cu scaunele de ratan ale profesorului Wilson, cu măştile lui africane şi cu marele lui tablou abstract din salon, tip „eu cred că e bun, dar opera lui n-a prea avut succes".

Jim Wilson, a cărui soţie bogată îi oferea posibilitatea de a-şi expune marfa liberală destul de demodată nici mai mult, nici mai puţin decât pe Park Avenue, era „invitat" la Oxford din octombrie, în timp ce Victor era invitat în locul lui la Columbia. De fiecare dată când Anne şi Victor se duceau la o petrecere – şi nu încetau aproape niciodată să facă asta – ea îl sâcâia cu faptul că era profesor invitat. Anne şi Victor aveau o căsnicie „deschisă". „Deschis", ca şi în cazul „rănii deschise" şi, desigur, al „căsniciei deschise", nu era neapărat un lucru bun, dar acum, când Victor avea 76 de ani, nu părea că ar mai avea vreun rost să divorţeze de el. În plus, trebuia să aibă cineva grijă de el.

Anne coborî din lift, deschise uşa apartamentului 11E şi întinse mâna spre întrerupătorul de lângă pătura indiană atârnată pe peretele din hol. Ce naiba avea să-i spună lui Patrick? Chiar dacă acesta se transformase într-un adolescent posac şi răutăcios, iar acum era un tânăr de 22 de ani zăpăcit de droguri, Anne încă şi-l amintea stând pe scările de la Lacoste când avea cinci ani şi încă se simţea responsabilă – ştia că era absurd – fiindcă nu reuşise s-o scoată pe mama lui de la acea cină oribilă.

În mod ciudat, amăgirile care îi dăduseră posibilitatea de a se căsători cu Victor începuseră chiar în seara aceea. În următoarele câteva luni, Victor se afundase în scrierea noii lui cărţi, *Fiinţă, cunoaştere şi judecată,* atât de uşor (dar şi atât de greşit!) de confundat cu predecesoarea ei, *Gândire, cunoaştere şi judecată.* Victor susţinea că dă cărţilor lui titluri atât de asemănătoare pentru că vrea să-şi ţină studenţii „în priză", dar asta nu domolise cu totul îndoielile lui Anne sau ale editorului lui. Cu toate astea, noua lui carte împrăştiase, ca o mătură măiastră, praful gros de pe tema identităţii, strângându-l în nişte grămăjoare noi şi interesante.

La sfârşitul acestui elan creator, Victor o ceruse în căsătorie. Ea avea 34 de ani şi, chiar dacă ea nu ştia asta la momentul respectiv, admiraţia ei pentru Victor era la apogeu. Acceptase să-i fie soţie nu doar pentru că Victor era pătruns de celebritatea moderată care reprezintă maximul la care poate spera un filosof, ci şi pentru că ea chiar credea că Victor era un om bun.

Ce naiba avea să-i spună lui Patrick? se întrebă Anne în timp ce scotea o farfurie de majolică de culoarea spanacului din fabuloasa colecţie a Barbarei şi aranja prăjiturile pe suprafaţa ei smălţuită şi neregulată.

Nu avea niciun rost să se prefacă faţă de Patrick că îl plăcuse pe David Melrose. Chiar şi după divorţul de Eleanor, David nu fusese cu nimic mai şarmant decât un alsacian în lanţ. Viaţa lui era un eşec total şi izolarea lui, groaznic de imaginat, dar continua să aibă un zâmbet ca un cuţit; iar dacă ar fi încercat să înveţe (ăsta da, student matur!) cum să placă oamenilor, eforturile lui ar fi fost uşor respingătoare pentru oricine îi cunoştea adevărata natură.

În timp ce se apleca deasupra unei mese marocane enervant de scunde din salon, Anne simţi cum ochelarii de soare îi alunecă din vârful capului. Poate că rochia ei galbenă de bumbac era puţin prea optimistă pentru acea ocazie, dar ce naiba? Patrick nu o văzuse suficient de recent ca să-şi dea seama că îşi vopsise părul. Fără îndoială, Barbara Wilson l-ar fi lăsat aşa, grizonant natural, însă Anne trebuia să apară a doua zi la televizor, ca să vorbească despre „Femeia Nouă". În timp ce încerca să afle ce Dumnezeu putea fi o Femeie Nouă, Anne îşi făcuse o coafură Nouă şi îşi cumpărase o rochie Nouă. Făcea parte din documentarea ei şi voia să-i fie decontate.

Ora patru şi douăzeci. Până când sosea Patrick, nu avea nimic de făcut. Era timpul să aprindă o ţigară mortală, care producea cancer, era timpul să sfideze recomandarea ministerului sănătăţii – de parcă ai fi putut avea încredere în aşa ceva. Însă nu putea să ascundă faptul că, într-adevăr, se simţea vinovată, dar ea se simţea vinovată şi pentru că punea în apă trei picături de esenţă pentru baie în loc de două. Aşa că, ce naiba?

Anne abia îşi aprinsese ţigara uşoară şi mentolată, aproape complet inutilă, când se auzi soneria de la interfon.

— Bună, Fred.

— A, bună ziua, doamnă Eisen, a venit domnul Melrose.

— Atunci trimite-l aici, spuse ea, întrebându-se dacă exista cumva o modalitate prin care ar fi putut varia această conversaţie.

Anne se duse în bucătărie, dădu drumul la ceainic şi presără nişte frunze de ceai în ceainicul japonez cu toartă arcuită din ratan deasupra.

O întrerupse soneria, iar ea ieşi în grabă din bucătărie ca să deschidă uşa de la intrare. Patrick stătea cu spatele la ea, într-un palton negru lung.

— Bună, Patrick, spuse ea.

— Bună, murmură el.

Încercă să se strecoare pe lângă Anne, dar ea îl luă de umeri şi îl îmbrăţişă călduros.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea.

Patrick nu voia să cedeze acestei îmbrăţişări şi se trase încet, ca un luptător care se desprinde din strânsoarea adversarului.

— Şi mie îmi pare rău, spuse el, aplecându-se uşor. Să întârzii e plicticos, dar să soseşti mai devreme e de neiertat. Punctualitatea e unul dintre viciile mai mici pe care le-am moştenit de la tatăl meu; asta înseamnă că n-o să fiu niciodată cu adevărat şic.

Se plimba de colo colo prin salon, cu mâinile în buzunarele paltonului.

— *Spre deosebire* de acest apartament, spuse el batjocoritor. Cine a avut norocul să schimbe această locuinţă cu casa voastră frumoasă din Londra?

— Omologul lui Victor de la Columbia, Jim Wilson.

— Dumnezeule, imaginează-ţi că ai un omolog, în loc să fii mereu propriul tău omolog, spuse Patrick.

— Vrei nişte ceai? întrebă Anne, cu un oftat înţelegător.

— Hm, făcu Patrick. Mă întrebam dacă aş putea bea şi ceva mai tare? Pentru mine e deja ora nouă seara.

— Pentru tine e mereu ora nouă seara, spuse Anne. Ce vrei? Îţi prepar eu.

— Nu, prepar eu, zise el, tu nu le faci suficient de tari.

— Bine, încuviinţă Anne, întorcându-se spre bucătărie, băuturile sunt pe piatra de moară mexicană.

Piatra de moară era gravată cu războinici cu pene, însă ceea ce atrase atenţia lui Patrick fu sticla de Wild Turkey. Îşi turnă whisky într-un pahar înalt şi mai înghiţi o pastilă de Quaalude cu prima gură, umplându-şi imediat din nou paharul. După ce văzuse cadavrul tatălui său, se dusese la filiala de pe Forty-fourth Street a Băncii Morgan Guaranty şi ridicase trei mii de dolari bani gheaţă, care acum se aflau într-un plic portocaliu-maro umflat din buzunarul lui.

Verifică iar pastilele (buzunarul din dreapta jos) şi plicul (buzunarul interior din stânga), apoi cardurile de credit (buzunarul exterior din stânga). Această acţiune nervoasă, pe care uneori o executa la fiecare câteva minute, aducea cu a unui om care se închină în faţa unui altar – Drogurile, Banii şi Duhul Sfânt al Creditului.

Luase deja o a doua pastilă de Quaalude după vizita la bancă, dar tot se simţea fără rost, disperat şi surescitat. Poate că a treia ar fi o exagerare, dar exagerarea era ocupaţia lui.

— Ţi se întâmplă şi ţie? întrebă Patrick, intrând în bucătărie cu o energie reînnoită. Vezi o piatră de moară şi cuvintele „în jurul gâtului" încep să sune ca preţul la o casă de marcat veche. Nu e umilitor, zise şi îşi luă nişte cuburi de gheaţă, Doamne, îmi plac la nebunie maşinile astea de făcut gheaţă, până acum sunt cel mai bun lucru la America – umilitor că gândurile tale au fost pregătite dinainte de aceste mecanisme idioate?

— Cele idioate nu sunt bune, fu de acord Anne, dar nu e necesar ca o casă de marcat să producă ceva ieftin.

— Dacă mintea ta funcţionează ca o casă de marcat, tot ce produci va fi în mod necesar ieftin.

— E clar că nu cumperi de la Le Vrai Pâtisserie, spuse Anne, ducând prăjiturile şi ceaiul în salon.

— Dacă nu ne putem controla reacţiile conştiente, ce şanse avem împotriva influenţelor pe care nu le-am recunoscut?

— Niciuna, spuse Anne voios, întinzându-i o ceaşcă cu ceai.

Patrick scoase un râs scurt. Se simţea detaşat de ce spusese. Poate că pastilele de Quaalude începeau să-şi facă efectul.

— Vrei prăjitură? întrebă Anne. Le-am cumpărat ca să ne amintească de Lacoste. Sunt la fel de franţuzeşti ca... ca literele franţuzeşti.

— Atât de franţuzeşti, icni Patrick, luând o *millefeuille* din politeţe.

În timp ce o ridica, din marginile prăjiturii se scurse crema, ca un puroi care se prelinge din rană. Dumnezeule, se gândi el, prăjitura asta e complet *scăpată de sub control.*

— E *vie!* rosti el cu voce tare.

Strângea prăjitura prea tare, iar crema ţâşni şi căzu pe suprafaţa din alamă bogat ornamentată a mesei marocane. Degetele lui Patrick erau lipicioase de la glazură.

— Ah, îmi pare rău, murmură el, punând prăjitura jos.

Anne îi întinse un şerveţel. Observă că Patrick devenea din ce în ce mai stângaci şi incoerent. Înainte de sosirea lui, Anne fusese îngrozită de inevitabila conversaţie despre tatăl lui; acum era îngrijorată că ea nu ar mai putea avea loc.

— Ai fost să-l vezi pe tatăl tău? întrebă ea direct.

— L-am văzut, spuse Patrick fără ezitare. Mi s-a părut că era în cea mai bună formă în sicriu – mult mai puţin dificil ca de obicei.

Patrick îi zâmbi dezarmant. Anne îi zâmbi uşor, dar Patrick nu avea nevoie de încurajare.

— Când eram mic, spuse el, tatăl meu ne ducea la restaurante. Spun „restaurante", la plural, pentru că întotdeauna intram şi ieşeam rapid din cel puţin trei. Fie meniul sosea prea încet, fie un chelner i se părea tatălui meu inadmisibil de stupid, fie lista de vinuri îl dezamăgea. Îmi amintesc că o dată a ţinut o sticlă de vin roşu răsturnată, în timp ce conţinutul se vărsa pe covor. „Cum îndrăzneşti să-mi aduci mizeria asta?", a strigat. Chelnerul era atât de speriat că, în loc să-l dea afară, i-a adus alt vin.

— Deci, ţi-a plăcut să fii cu el într-un loc de care nu se plângea.

— Exact, spuse Patrick. Nu-mi venea să cred ce noroc am, şi o vreme m-am aşteptat să se ridice în capul oaselor în sicriu, ca un vampir la apusul soarelui, şi să spună „Servirea de aici e inadmisibilă". Apoi ar fi trebuit să mergem la trei-patru alte firme de pompe funebre. Înţelegi, servirea chiar *era* inadmisibilă. M-au trimis la alt cadavru.

— Alt cadavru! exclamă Anne.

— Da, am ajuns la o petrecere evreiască veselă organizată pentru un anume Hermann Newton. Mi-ar fi plăcut să pot rămâne; păreau să se distreze pe cinste...

— Ce poveste groaznică, spuse Anne, aprinzându-şi o ţigară. Pun pariu că există cursuri de consiliere pentru persoanele care au pierdut pe cineva drag.

— Bineînţeles, spuse Patrick, scoţând încă un râs dogit şi lăsându-se pe spate în fotoliu.

Acum simţea clar influenţa pastilelor de Quaalude. Alcoolul le pusese cel mai bine în valoare, aşa cum soarele face petalele unei flori să se deschidă, reflectă el duios.

— Poftim? spuse el.

Nu auzise ultima întrebare a lui Anne.

— O să fie incinerat? repetă ea.

— Da, exact, spuse Patrick. Înţeleg că, atunci când oamenii sunt incineraţi, niciodată nu primeşti neapărat cenuşa lor, ci ceva din ce se strânge de pe fundul cuptorului. După cum îţi poţi imagina, asta mi se pare o veste bună. La modul ideal, *toată* cenuşa ar aparţine altcuiva, dar nu trăim într-o lume perfectă.

Anne renunţase să se mai întrebe dacă lui Patrick îi părea rău pentru moartea tatălui său şi începuse să-şi dorească să-i pară măcar puţin rău. Chiar dacă nu-l puteau afecta pe David, remarcile veninoase ale lui Patrick îl făceau pe el să arate atât de bolnav de parcă aştepta să moară din cauza unei muşcături de şarpe.

Patrick închise ochii încet şi, după o perioadă foarte lungă de timp, îi deschise încet la loc. Întreaga operaţiune dură cam o jumătate de oră. Altă jumătate de oră se scurse lingându-şi buzele uscate şi fascinant de inflamate. Ultima pastilă de Quaalude chiar îşi făcea efectul. Sângele îi şuiera ca un ecran de televizor după închiderea programului. Mâinile lui erau ca nişte gantere, ca nişte gantere în mâinile lui. Totul se închidea în interior şi devenea mai greu.

— Hei! strigă Anne.

— Îmi pare foarte rău, spuse Patrick, aplecându-se în faţă cu un zâmbet pe care el îl considera fermecător. Sunt cumplit de obosit.

— Poate ar trebui să te duci la culcare.

— Nu, nu, nu. Să nu exagerăm.

— Ai putea să te întinzi câteva ore, sugeră Anne, apoi să iei cina cu mine şi cu Victor. După aceea mergem la o petrecere dată de nu ştiu ce anglofili oribili din Long Island. Exact ce-ţi place ţie.

— E drăguţ din partea ta, dar în clipa asta chiar nu pot să fac faţă prea multor străini, spuse Patrick, jucând cartea doliului puţin prea târziu ca s-o convingă pe Anne.

— Ar trebui să vii şi tu, insistă ea. Sunt sigură că va fi un exemplu de „lux neruşinat".

— Nu-mi pot da seama ce înseamnă asta, rosti Patrick somnoros.

— Lasă-mă să-ţi dau oricum adresa, spuse Anne. Nu-mi place ideea că o să fii foarte singur.

— Bine. Noteaz-o pe ceva înainte să plec.

Patrick ştia că trebuia să ia curând nişte amfetamină sau să accepte, vrând-nevrând, oferta lui Anne de a se „întinde câteva ore". Nu voia să înghită o Beauty întreagă, pentru că asta l-ar fi purtat într-o odisee megalomaniacă de cincisprezece ore, şi nu voia să fie chiar atât de conştient.

Pe de altă parte, trebuia să scape de senzaţia că fusese aruncat într-un bazin cu ciment care se usca încet.

— Unde e toaleta?

Anne îi spuse cum să ajungă acolo şi Patrick traversă agale covorul în direcţia indicată. După ce încuie uşa băii, Patrick avu o senzaţie familiară de siguranţă. Într-o baie se putea abandona obsesiei faţă de starea lui fizică şi mentală, atât de des compromisă de prezenţa celorlalţi sau de absenţa unei oglinzi bine iluminate. Majoritatea „clipelor preţioase" din viaţa lui fuseseră petrecute în baie. Injectarea, inhalarea, înghiţirea, furtul, supradoza; examinarea pupilelor, braţelor, limbii, rezervei lui.

— Ah, băilor! intonă Patrick, desfăcându-şi braţele în faţa oglinzii. Dulăpioarele voastre cu medicamente îmi fac cea mai mare plăcere! Prosoapele voastre şterg şiroaiele sângelui meu...

Vocea lui se stinse atunci când scoase din buzunar pastila de Black Beauty. Avea să ia doar atât cât să-l facă să funcţioneze, doar atât cât... ce urma să spună? Nu-şi putea aminti. Dumnezeule, iar îşi pierdea memoria pe termen scurt, un profesor Moriarty al abuzului de droguri, care întrerupe şi apoi şterge preţioasele senzaţii pe care le-ai obţinut cu atâta greutate.

— Demon inuman, murmură el.

În cele din urmă, capsula neagră se rupse şi Patrick vărsă jumătate din conţinutul ei pe una dintre plăcile de faianţă portugheză din jurul chiuvetei. Scoase o bancnotă nouă de 100 de dolari, o rulă, făcând din ea un tub strâns, şi inhală mica grămăjoară de pulbere albă de pe placă.

Îl ustură nasul şi ochii îi lăcrimară uşor, dar, refuzând să se lase deturnat, Patrick închise la loc capsula, o înfăşură într-un şerveţel, o băgă la loc în buzunar şi apoi, fără vreun motiv pe care el l-ar fi putut identifica, aproape împotriva voinţei lui, o scoase iar, goli restul pulberii pe placa de faianţă şi o inhală şi pe aceea. Aşa, efectele nu aveau să dureze atât de mult, îşi argumentă el, inhalând puternic pe nas. Era prea sordid să iei jumătate de ceva, orice. Oricum, tatăl lui tocmai murise, şi el avea dreptul să fie derutat. Principalul lucru, fapta lui eroică şi dovada seriozităţii lui şi a statutului său de samurai în războiul împotriva drogurilor, era că nu luase deloc heroină.

Patrick se aplecă şi îşi verifică pupilele în oglindă. Categoric, se dilataseră. Bătăile inimii i se acceleraseră. Se simţea revigorat, se simţea proaspăt, de fapt, se simţea destul de agresiv. Era ca şi cum nu băuse niciodată nimic sau nu luase niciodată droguri, deţinea din nou controlul perfect, noaptea deasă a pastilelor de Quaalude, a alcoolului şi a diferenţei de fus orar era străpunsă de razele de far ale amfetaminei.

— Şi, zise el, prinzându-şi reverele cu o solemnitate de primar, în fine, dar nu cel mai puţin important, prin umbrele întunecate ale suferinţei noastre, dacă pot să spun aşa, pentru moartea lui David Melrose.

De cât timp era în baie? I se părea că de-o viaţă. Probabil că în curând brigada de pompieri avea să forţeze uşa. Patrick începu să facă ordine în grabă. Nu voia să arunce carcasa de Black Beauty în coşul de hârtii (paranoia!), aşa că împinse cele două jumătăţi ale capsulei goale în gura de scurgere a chiuvetei. Cum avea să-i explice lui Anne noua lui însufleţire? Îşi dădu cu nişte apă rece pe faţă, lăsând-o să picure ostentativ. Mai avea un singur lucru de făcut: acea tragere a apei care pare autentică, cu care fiecare drogat iese din baie, în speranţa de a păcăli publicul care îi populează imaginaţia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Anne când Patrick se întoarse în salon, de ce nu te-ai şters pe faţă?

— M-am înviorat cu puţină apă rece.

— Da? spuse Anne. Ce fel anume de apă?

— Foarte revigorantă, spuse el, ştergându-şi palmele transpirate de pantaloni în timp ce se aşeza.

Apoi se ridică iar.

— Asta îmi aminteşte că mi-ar plăcea să mai beau ceva, dacă se poate.

— Sigur, spuse Anne, resemnată. Apropo, am uitat să întreb, ce mai face Debbie?

Această întrebare îl umplu pe Patrick de groaza care îl asalta atunci când i se cerea să ia în considerare sentimentele altei persoane. Ce făcea Debbie? De unde dracu' să ştie el? Era suficient de greu să se salveze pe sine de avalanşa propriilor sentimente, ca să mai permită St Bernard-ului posac al atenţiei lui să rătăcească şi pe alte domenii. Pe de altă parte, amfetamina îi crease o dorinţă urgentă de a vorbi, şi nu putea să ignore complet întrebarea.

— Păi, spuse el din celălalt capăt al încăperii, o ia pe urmele mamei ei şi o să scrie un articol despre mari amfitrioane. Urmele Teresei Hickmann sunt invizibile pentru majoritatea oamenilor, dar pentru supusa ei fiică luminează în întuneric. Totuşi, ar trebui să fim recunoscători că Debbie nu şi-a modelat stilul conversaţional după cel al tatălui ei.

Pentru o clipă, Patrick se pierdu iar în contemplarea stării lui psihologice. Se simţea lucid, dar nu referitor la orice, ci doar la propria luciditate. Gândurile lui, care se anticipau deznădăjduit, se bâlbâiau pe blocstarturile lor, ducându-i senzaţia de curgere periculos de aproape de tăcere.

— Dar nu mi-ai spus, continuă el, smulgându-se din această bâlbâială mentală fascinantă şi, în acelaşi timp, răzbunându-se pentru întrebarea lui Anne despre Debbie, ce mai face Victor?

— A, bine. Acum e om important, rol pentru care s-a pregătit toată viaţa. I se acordă multă atenţie şi ţine prelegeri despre identitate, ceea ce, spune el, ar putea să facă şi cu ochii închişi. Ai citit *Fiinţă, cunoaştere şi judecată*?

— Nu, spuse Patrick.

— Atunci trebuie să ţi-o dau, spuse Anne, ridicându-se şi ducându-se la bibliotecă.

Scoase ceva ce lui Patrick i se păru un volum gros şi plictisitor dintre cinci-şase alte exemplare ale aceleiaşi cărţi. Lui Patrick îi plăceau cărţile subţiri pe care le putea strecura în buzunarul paltonului, lăsându-le acolo necitite luni de zile. Ce rost avea o carte dacă nu puteai s-o duci cu tine ca pe o apărare teoretică împotriva plictiselii?

— E despre identitate, nu-i aşa? întrebă el suspicios.

— Tot ceea ce ai vrea să afli, dar n-ai îndrăznit niciodată să formulezi exact, explică Anne.

— Ce bine, spuse Patrick, ridicându-se agitat în picioare.

Trebuia să umble, trebuia să se mişte în acel spaţiu, altfel lumea avea tendinţa periculoasă de a se aplatiza, iar el se simţea asemenea unei muşte care se târăşte pe un geam, căutând o cale de scăpare din închisoarea ei translucidă. Anne, crezând că el venise să ia cartea, i-o întinse.

— A, ei, mulţumesc, spuse el, aplecându-se s-o sărute rapid, o s-o citesc foarte curând.

Încercă să îndese cartea în buzunarul paltonului. *Ştia* că nu o să încape. Era complet inutilă, fir-ar a dracul Acum trebuia să care cartea aia groasă şi stupidă peste tot. Simţi un val de furie violentă. Se holbă intens la un coş de gunoi (cândva un ulcior somalez) şi îşi imagină cum cartea se învârte spre el ca un frisbee.

— Acum trebuie să plec, spuse el laconic.

— Zău? Nu stai să-l saluţi pe Victor?

— Nu, trebuie să plec, zise el nerăbdător.

— Bine, stai să-ţi dau adresa Samanthei.

— Ce?

— Petrecerea.

— A, da, spuse Patrick. Mă îndoiesc că o să vin.

Anne scrise adresa pe o foaie de hârtie pe care i-o întinse.

— Poftim.

— Mulţumesc, rosti Patrick abrupt, ridicându-şi gulerul paltonului. Te sun mâine.

— Sau ne vedem diseară.

— Poate.

Patrick se întoarse şi porni grăbit spre uşă. Trebuia să iasă afară. Inima părea pe punctul de a-i sări din piept, ca o jucărie cu arcuri, iar el simţea că mai poate să o ţină înăuntru doar câteva secunde.

— La revedere, strigă de la uşă.

— La revedere, spuse Anne.

Coborî cu liftul lent şi fără aer, trecu pe lângă portarul idiot şi ieşi în stradă. Şocul de a se afla din nou sub cerul larg şi alburiu, complet expus. Probabil că aşa se simţea stridia atunci când cădea pe ea zeama de lămâie.

De ce părăsise adăpostul apartamentului lui Anne? Şi încă atât de grosolan? Acum ea avea să-l urască pentru totdeauna. Tot ce făcea era greşit.

Patrick privi bulevardul. Semăna cu primele secvenţe ale unui documentar despre suprapopulare. O luă din loc, imaginându-şi că în urma lui capetele tăiate ale trecătorilor se rostogolesc în şanţ.

4.

Cum putea să găsească o soluţie la o problemă dacă problema era felul în care gândea el, se întrebă Patrick, nu pentru prima oară, în timp ce îşi scotea fără tragere de inimă paltonul şi îl întindea unui chelner cu sacou roşu şi păr dat cu briantină.

Să mănânce era doar o soluţie temporară. Dar, pe de altă parte, toate soluţiile erau temporare, până şi moartea, şi nimic nu-l făcea să creadă mai mult într-o viaţă de apoi decât sarcasmul inexorabil al Sorţii. Fără îndoială, sinuciderea s-ar fi dovedit a fi doar prefaţa violentă a unui alt interval de conştiinţă scârbită, de spirale tot mai mici, laţuri care se strângeau şi amintiri ca nişte şrapnele care îi sfârtecau de dimineaţa până seara carnea. Cine ar fi crezut că în taberele de vacanţă ale eternităţii te aşteptau astfel de chinuri rafinate? Aproape că te făcea să fii recunoscător că eşti viu.

Doar în spatele unei cascade de senzaţii brutale şi plăcute, se gândi Patrick luând un meniu legat în piele fără să se deranjeze să ridice privirea, putea să se ascundă de ogarii conştiinţei lui. Acolo, în firida rece a stâncii, în spatele acelui văl alb şi gros, îi auzea cum schelălăie şi mârâie derutaţi de pe mal, dar cel puţin nu puteau să-i rupă gâtul cu reproşurile lor furioase. În definitiv, urma pe care o lăsase el nu era greu de amuşinat. Era plină de probe ale timpului irosit şi tânjirii deznădăjduite, băşca toate acele cămăşi pătate de sânge şi seringile ale căror ace le îndoise într-un acces de dezgust şi apoi le dezdoise iar, pentru o ultimă doză. Patrick trase adânc aer în piept şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Un martini sec, spuse el tărăgănat. Fără gheaţă, cu puţină lămâie. Şi sunt gata să comand.

Un chelner se apropie imediat să-i ia comanda. Totul era sub control.

Majoritatea celor care sufereau de sevraj sau din cauza diferenţei de fus orar şi erau cu creierii varză de la Quaalude şi-ar fi pierdut interesul faţă de mâncare, dar lui Patrick i se părea că toate aceste apetituri funcţionează în acelaşi timp, chiar şi atunci când aversiunea de a fi atins dădea dorinţei lui de sex un aspect teoretic.

Îşi aminti că Johnny Hall spusese indignat despre o prietenă pe care o dăduse afară cu puţin timp în urmă că „era tipul de fată care vine la tine acasă şi îţi ciufuleşte părul, când tu tocmai ai luat o doză de cocaină". Patrick urlase în faţa unei asemenea lipse de tact. Atunci când se simte gol şi fragil ca un geam, un bărbat nu vrea să-i fie ciufulit părul. Nu putea exista nicio

negociere între cei care credeau că cocaina era un drog uşor neplăcut şi senzual şi dependentul intravenos care ştia că era o ocazie de a experimenta peisajul arctic al terorii pure.

Teroarea era preţul pe care el trebuia să-l plătească pentru primul val de plăcere sfâşietoare din clipa în care conştiinţa lui păruse să explodeze ca nişte flori albe pe crengile nervilor lui. Şi toate gândurile lui răzleţe se adunaseră laolaltă, asemenea piliturii de fier atunci când ţii deasupra ei un magnet care o atrage sub forma unui trandafir. Sau – trebuia să înceteze să se mai gândească la asta – sau ca o soluţie de sulfat de cupru saturat la microscop, când se transformă brusc şi pe toată suprafaţa ei apar cristale.

Trebuia să înceteze să se mai gândească la asta – şi să facă asta. Nu! Şi să se gândească la altceva. Cadavrul tatălui său, de exemplu. Aşa ar fi fost mai bine? Aşa ar fi scăpat de problema dorinţei, dar şi ura putea fi compulsivă.

Ah, iată martiniul sec. Era puţină muniţie, dacă nu o armată întreagă. Patrick goli dintr-o înghiţitură lichidul rece şi onctuos.

— Doriţi încă unul, domnule?

— Da, spuse Patrick răstit.

Un chelner de rang mai înalt, în smoching, se apropie să ia comanda lui Patrick.

— Tartar de somon crud, urmat de biftec tartar, spuse Patrick.

Îi făcea o plăcere nevinovată să spună „tartar" de două ori şi era încântat să comande două forme adulte de mâncare pentru copii, deja tăiate şi zdrobite.

Un al treilea chelner, cu un ciorchine de struguri auriu la rever şi o cupă mare şi aurie pentru gustat vinul atârnată la gât printr-un lanţ, era cât se poate de dispus să-i aducă lui Patrick imediat o sticlă de Corton Charlemagne şi să deschidă pentru mai târziu o sticlă de Ducru-Beaucaillou. Totul era sub control.

Nu, nu trebuia să se gândească la asta, de fapt nu trebuia să se gândească la nimic, mai ales la heroină, pentru că heroina era singurul lucru care funcţiona cu adevărat, singurul lucru care îl împiedica să galopeze într-o roată de hamster a întrebărilor fără răspuns. Heroina era armata care venea în ajutor. Heroina era piciorul lipsă al scaunului, făcută cu atâta precizie încât se potrivea cu fiecare aşchie a rupturii. Heroina ateriza, torcând, la baza craniului lui, şi se înfăşură tainic în jurul sistemului lui nervos, ca o pisică neagră care se ghemuieşte pe perna ei preferată. Era la fel de catifelată şi bogată ca gâtul unui porumbel gulerat sau ca picătura de ceară de sigiliu pe o foaie, sau ca o mână de pietre preţioase care trec dintr-o palmă în alta.

Patrick simţea faţă de heroină ceea ce oamenii simt faţă de iubire, şi simţea faţă de iubire ceea ce oamenii simt faţă de heroină: că era o pierdere de timp periculoasă şi incomprehensibilă. Ce ar fi putut să-i spună lui Debbie? „Chiar dacă ştii că ura faţă de tatăl meu şi iubirea de droguri sunt cele mai importante relaţii din viaţa mea, să ştii că tu eşti pe locul trei". Ce femeie n-ar fi fost mândră să se afle „pe podium" la un astfel de concurs?

— Ah, taci dracu' din gură, murmură Patrick cu voce tare, bându-şi al doilea martini sec cu la fel de puţină reţinere ca şi pe primul.

Dacă lucrurile continuau aşa, avea să trebuiască să-l sune pe Pierre, minunatul lui dealer din New York. Nu! Nu avea să facă asta, jurase că nu avea să facă asta. 555-1726. Numărul ar fi putut la fel de bine să-i fie tatuat pe încheietura mâinii. Nu-l sunase din septembrie, cu opt luni în urmă, dar nu avea să uite niciodată însufleţirea care îi descleştase măruntaiele a acelor şapte cifre.

Ciorchine Auriu se întorsese, decojind staniolul galben şi gros de la gâtul vinului Corton Charlemagne pe care îl ţinea la piept, în timp ce Patrick studia imaginea cu un castel alb de sub un cer întins şi auriu. Poate că, cu aceste consolări, nu avea să mai trebuiască să cumpere după cină, se gândi Patrick sceptic, sugând în gură o mostră de Corton Charlemagne.

Primul gust îl făcu să zâmbească a recunoaştere, ca un om care şi-a zărit iubita la capătul unui peron aglomerat. Ridică iarăşi paharul, luă o înghiţitură mare din vinul galben-deschis, o ţinu în gură timp de câteva secunde, apoi o lăsă să-i alunece pe gât. Da, funcţiona, încă funcţiona. Unele lucruri nu-l dezamăgeau niciodată.

Închise ochii şi gustul susură prin el ca o halucinaţie. Un vin mai ieftin l-ar fi îngropat în fructe, dar strugurii pe care şi-i imagina acum erau necruţător de artificiali, precum cerceii cu perle galbene umflate. Îşi imagină cum lujerii vânjoşi şi lungi de viţă-de-vie îl trag în solul roşcat şi greu. Urme de fier, piatră, pământ şi ploaie îi străfulgerară palatul, chinuindu-l ca nişte stele căzătoare. Senzaţiile îndelung ascunse într-o sticlă se desfăşurau acum ca o pictură furată.

Unele lucruri nu-l dezamăgeau niciodată. Îi venea să plângă din cauza asta.

— Doriţi să gustaţi Docru Bocaiu-ul?

— Da, spuse Patrick.

Ciorchine Auriu turnă vinul roşu într-un pahar ridicol de mare. Şi doar mirosul lui îl făcea pe Patrick să vadă tot felul de lucruri. Granit sclipitor. Pânze de păianjen. Pivniţe gotice.

— E în regulă, spuse el, fără să se deranjeze să-l guste. Toarnă acum puţin, o să-l beau mai târziu.

Patrick se lăsă pe spătarul scaunului. Acum, că distracţia cu vinul luase sfârşit, aceeaşi întrebare revenea: după cină avea să se ducă la dealerul lui sau la hotel? Poate că se putea duce să-i facă lui Pierre o vizită socială. Patrick pufni la absurditatea acestui pretext, dar în acelaşi timp simţi o dorinţă sentimentală extraordinară de a-l vedea din nou pe francezul acela dement, în multe feluri, Pierre era persoana de care Patrick se simţea cel mai apropiat.

Pierre petrecuse opt ani într-un azil de nebuni, nutrind iluzia că era un ou. „Opt ani afurisiţi, omule", spunea el, vorbind foarte rapid cu accent francez pronunţat, „am crezut că sunt un ou. *Je croyais que j'étais un oeuf* – nu e o glumă, fir-ar al naibii". În acest timp, trupul lui abandonat fusese hrănit, mişcat, spălat şi îmbrăcat de infirmiere care nu aveau habar că deserveau un ou. Pierre era lăsat să călătorească neînlănţuit prin lume, într-o stare de iluminare care nu necesita medierea crasă a cuvintelor şi simţurilor. „Înţelegem totul", spunea el, privindu-l pe Patrick sfidător. *J'avais une conscience totale".*

În aceste călătorii, Pierre trecea din când în când prin camera lui de spital şi zăbovea cu milă şi dispreţ deasupra oului încă neeclozat al trupului său. Totuşi, după opt ani îşi dăduse seama că trupul lui murea din cauza neglijării.

— A trebuit să mă oblig să intru înapoi în trupul meu; a fost groaznic. *J'avais un dégoût total.*

Patrick era fascinat. Asta îi amintea de dezgustul lui Lucifer atunci când trebuise să se strecoare în inelele lipicioase şi înguste ale trupului şarpelui.

Într-o zi, infirmierele veniseră cu bureţii şi cu mâncarea lor de bebeluş şi îl descoperiseră pe Pierre pe marginea patului, slab, dar nerăbdător, după aproape un deceniu de inerţie şi tăcere.

— Bine, acum plec, se răstise el.

Testele arătaseră că era perfect lucid, poate prea lucid, aşa că îl externaseră din spital uşuraţi.

Acum doar un flux neîncetat de heroină şi cocaină putea să susţină o variantă mai grosieră a fostei lui nebunii splendide. Pierre zăbovea, dar cu mai puţină uşurinţă ca înainte, la marginea dintre trupul lui şi nostalgia fatală a destrupării. La braţ avea o rană ca un con vulcanic, un muşuroi scabros de sânge uscat şi ţesut cicatrizat care se înălţa în golul moale de la cot. Ea îi dădea posibilitatea de a coborî vertical, în venă, acul subţire al seringilor de insulină, fără să trebuiască s-o mai caute niciodată, ci lăsând deschisă această cale de acces către fluxul lui sangvin, ca o pistă de aterizare de urgenţă, întotdeauna pregătită pentru încă un amestec de cocaină şi

heroină care să-i potolească groaza încarcerării în acel trup hepatic şi neospitalier pe care cu greu l-ar fi putut numi al lui.

Rutina lui Pierre era de o regularitate perfectă. Stătea treaz două zile şi jumătate, apoi, după o doză mare de heroină, dormea sau cel puţin se odihnea timp de optsprezece ore. În intervalele de veghe vindea droguri scurt şi eficient, nepermiţând majorităţii clienţilor să stea mai mult de zece minute în apartamentul lui alb-negru. Interzicea injectarea, scutindu-se astfel de inconvenientul ca oamenii să-i moară în baie, prohibiţie pe care în curând o ridică pentru Patrick. De-a lungul verii trecute, Patrick încercase să urmeze acelaşi program de somn ca Pierre. Rămâneau adesea treji toată noaptea, stând de o parte şi de alta a oglinzii orizontale pe care Pierre o folosea drept masă, goi până la brâu ca să se scutească de deranjul de a-şi ridica şi coborî mâneca, injectându-se la fiecare sfert de oră şi discutând despre subiectele lor preferate, în timp ce şiroiau de transpiraţie cu miros chimic: cum să atingă destruparea perfectă, cum să asiste la propria lor moarte, cum să rămână în zona de graniţă, nedefiniţi de identităţile pe care trecutul fiecăruia încerca să le arunce asupra lor, cât de neoneşti şi superficiali erau toţi oamenii normali şi, bineînţeles, că ei ar fi putut să renunţe la droguri dacă ar fi vrut cu adevărat asta, stare pe care niciunul din ei nu o încercase prea mult timp până acum. Fir-ar a naibii, se gândi Patrick, golind al treilea pahar de vin alb şi umplându-l imediat din sticla aburindă. *Trebuia* să înceteze să se mai gândească la asta.

Cu un tată ca al lui (ce trist), personajele de autoritate şi modelele în viaţă reprezentaseră întotdeauna o problemă, dar Patrick găsise în Pierre un om al cărui exemplu l-ar fi putut urma cu un entuziasm necondiţionat şi ale cărui sfaturi le-ar fi putut asculta. Cel puţin până când Pierre încercase să-l limiteze la două grame de cocaină pe zi, în locul celor şapte pe care Patrick le considera indispensabile.

— Eşti nebun, omule, strigase Pierre la el, de fiecare dată încerci să ajungi la extaz. Aşa o să te omori.

Această ceartă stricase sfârşitul verii, dar oricum era timpul să scape de erupţiile inflamate care îi acopereau întregul corp şi de ulceraţiile albe şi usturătoare care îi apăruseră dintr-odată peste tot în gură, gât şi stomac, aşa că peste câteva zile se întorsese în Anglia, ca să se interneze în clinica lui preferată.

— *Ah, les beaux jours,* oftă Patrick şi îşi înghiţi somonul crud din câteva guri, pe nerăsuflate. Bău restul vinului alb, acum indiferent la gustul lui.

Cine se mai afla în restaurantul ăsta groaznic? Era extraordinar că nu se uitase până acum; sau, de fapt, nu chiar atât de extraordinar. Pe el nu l-ar fi chemat nimeni să rezolve Problema Altor Minţi, chiar dacă, bineînţeles,

oamenii ca Victor, care credeau că asta era o problemă, ajunseseră faimoşi pentru faptul că erau complet absorbiţi de funcţionarea propriei minţi. Ce coincidenţă stranie.

Patrick îşi roti ochii în jurul încăperii cu o răceală reptiliană. Îi ura pe toţi, până la unul, mai ales pe bărbatul acela incredibil de gras care stătea lângă o blondă. Probabil că o plătea ca să-şi ascundă dezgustul de a se afla în compania lui.

— Dumnezeule, cât de respingător eşti, murmură Patrick. Te-ai gândit vreodată să ţii regim? Da, exact, regim, sau nu ţi-a trecut niciodată prin cap că eşti îngrozitor de gras?

Patrick se simţea agresiv la modul răzbunător şi necioplit. Alcoolul îţi dă o euforie atât de grosieră, se gândi el, amintindu-şi înţeleapta declaraţie a primului său dealer de haşiş din şcoală, un hipiot drogat şi plicticos pe nume Barry.

— Dacă aş arăta ca tine, râse el dispreţuitor la bărbatul gras, m-aş sinucide. Nu că ar fi nevoie de vreun stimulent.

Nu exista nicio îndoială, Patrick era anti-graşi, sexist, anti-bătrâni, rasist, anti-normali, anti drogaţi şi, bineînţeles, un snob, însă având un caracter atât de vehement, încât nimeni nu-i putea satisface cerinţele. Sfida pe oricine să numească o minoritate sau majoritate pe care el nu o ura, dintr-un motiv sau altul.

— E totul în regulă, domnule? întrebă unul dintre chelneri, luând murmurele lui Patrick ca pe o încercare de a comanda ceva.

— Da, da, spuse Patrick.

Ei, nu chiar totul, se gândi el, nu te poţi aştepta la modul serios să fie cineva de acord cu asta. De fapt, ideea că totul era în regulă îl indigna periculos de mult. Confirmarea era o marfă prea rară pentru a fi irosită pe o astfel de declaraţie ridicolă. Îi venea să-l cheme pe chelner înapoi, ca să corecteze impresia falsă de mulţumire pe care ar fi putut să i-o transmită. Dar iată alt chelner – nu aveau de gând să-l lase în pace niciodată? Ar fi suportat el asta, dacă ei ar fi făcut-o? – care îi aducea biftecul tartar. Patrick îl voia condimentat, foarte condimentat.

Câteva minute mai târziu, cu gura arsă de tabasco şi ardei iute, Patrick devorase deja mormanul de carne crudă şi *pommes allumettes* din farfurie.

— Aşa, dragul meu, spuse el cu vocea lui de bonă, trebuie să bagi în tine ceva solid.

— Da, bonă, răspunse el supus. Bunăoară, un glonţ sau un ac, nu, bonă?

— Un glonţ, zău aşa, spuse el iritat, un ac! Ce-o să urmeze? Ai fost întotdeauna un băiat straniu. Nimic bun n-o să iasă din asta, ascultă-mă pe mine, tinere.

O, Doamne, începea din nou. Vocile nesfârşite. Dialogurile solitare. Trăncăneala îngrozitoare care se revărsa necontrolat. Patrick dădu pe gât un pahar întreg de vin roşu, cu un zel demn de Lawrence al Arabiei, aşa cum îl interpreta Peter O'Toole când dădea gata un pahar de limonadă după o traversare însetată a deşertului.

— „Am cucerit Aqaba", spuse Patrick holbându-se dement în gol şi zvâcnind abil din sprâncene.

— V-ar interesa un desert, domnule?

În sfârşit, o persoană reală cu o întrebare reală, chiar dacă una destul de bizară. Cum ar fi putut să-l „intereseze" un desert?

— Da, spuse Patrick zâmbind larg, vreau o cremă de zahăr ars.

Se holbă la pahar. Categoric, vinul roşu începea să se desfăşoare. Păcat că îl băuse deja pe tot. Da, începuse să se desfăşoare, ca un pumn care se deschide încet. Iar în palma lui... În palma lui, ce? Un rubin? O boabă de strugure? O piatră? Poate comparaţiile nu făceau decât să mute aceeaşi idee înainte şi înapoi, uşor deghizată, ca să lase impresia unui negoţ profitabil. Sir Sampson Legend era singurul peţitor onest care ridicase vreodată osanale unei femei. „Dă-mi mâna, Odd, lasă-mă să o sărut; e la fel de caldă şi moale ca – oare ca ce? Odd, ca mâna cealaltă."[3] Ei, asta era o comparaţie riguroasă. Comparaţia are nişte limitări tragice. Plumbul din inima ciocârliei. Dezamăgitoarea curbură a spaţiului. Blestemul timpului.

Dumnezeule, chiar era foarte beat. Dar nu suficient. Turna lichidul înăuntru, dar lichidul nu ajungea la confuziile constitutive, la accidentul de la marginea drumului, încă prins în metalul îndoit, după atât de mulţi ani. Patrick scoase un oftat zgomotos care se termină cu un fel de mormăit şi lăsă capul în jos, deznădăjduit.

Sosi crema de zahăr ars, pe care el o înfulecă cu aceeaşi nerăbdare disperată pe care o manifestase faţă de toată mâncarea, însă acum însoţită de epuizare şi oprimare. Modul violent în care mânca îl lăsa mereu într-o stare de tristeţe de nedescris la sfârşitul mesei. După câteva minute în care nu putu decât să privească fix piciorul paharului său, Patrick strânse suficientă pasiune ca să comande nişte marc de Bourgogne şi nota.

Închise ochii şi lăsă fumul de ţigară să-i iasă din gură şi să-i intre în nas, după care îl scoase din nou pe gură. Era un exemplu excelent de reciclare. Bineînţeles, încă mai putea să meargă la petrecerea la care îl invitase Anne, dar ştia că n-o să facă asta. De ce refuza întotdeauna? Refuza să participe. Refuza să fie de acord. Refuza să ierte. După ce avea să fie prea târziu, avea să-şi dorească să fi mers la petrecere. Se uită la ceas. Doar nouă şi jumătate.

[3] William Congreve, *Love for Love* (*Iubire pentru iubire*).

Încă nu venise timpul, dar când avea să vină, refuzul avea să se transforme în regret. Putea chiar să-şi imagineze că iubea o femeie, dacă o pierduse mai întâi.

La fel era şi cu cititul. Imediat ce era privat de cărţi, dorinţa de a citi devenea insaţiabilă, în timp ce, dacă avusese precauţia de a lua cu el o carte, ca în seara asta, când îşi strecurase iarăşi în buzunarul paltonului *Mitul lui Sisif,* putea fi sigur că nu avea să fie deranjat de dorul de literatură.

Înaintea *Mitului lui Sisif* purtase la el cel puţin un an *Nenumitul* şi *Pădurea nopţii,* iar în cei doi ani dinainte de asta cartea supremă pentru palton, *Inima întunericului.* Uneori, mânat de oroarea faţă de propria ignoranţă şi de hotărârea de a cuceri o carte dificilă sau chiar un text fundamental, lua din biblioteca lui ceva precum *Şapte tipuri de ambiguitate* sau *Istoria declinului şi prăbuşirii Imperiului Roman,* doar ca să descopere că primele lor pagini erau deja pline de notiţe fine şi obscure cu scrisul lui. Aceste urme ale unei civilizaţii anterioare l-ar fi reconfortat, dacă şi-ar fi amintit cât de cât lucrurile pe care, în mod evident, le citise cândva, în schimb această uşurinţă de a uita îl panica. Ce rost avea o experienţă, dacă îi scăpa cu totul? Trecutul lui părea să se transforme în apă în mâinile lui făcute căuş, şi să i se strecoare inexorabil printre degetele nervoase.

Patrick se ridică cu greu şi traversă covorul roşu şi gros al restaurantului, cu capul înclinat precar pe spate şi cu ochii aproape închişi, astfel că mesele erau nişte pete întunecate prin sita sprâncenelor.

Luase o decizie importantă. Avea să-l sune pe Pierre şi să lase în voia sorţii dacă avea să cumpere sau nu. Dacă Pierre dormea, atunci nu avea să ia deloc heroină, dar dacă era treaz merita să se ducă să ia măcar atât cât să poată dormi la noapte. Şi puţin pentru dimineaţă, să nu-i fie rău.

Barmanul puse un telefon pe tejgheaua din lemn de mahon şi, lângă el, un al doilea mare. 5... 5... 5... 1... 7... 2... 6. Bătăile inimii lui Patrick se înteţiră; dintr-odată, se simţea însufleţit.

— Acum nu pot să răspund, dar dacă lăsaţi...

Patrick trânti telefonul. Era robotul ăla nenorocit. De ce naiba dormea Pierre la ora zece seara? Era absolut inadmisibil. Patrick luă receptorul şi formă din nou numărul. Să lase oare un mesaj? Ceva codat subtil, cum ar fi „Trezeşte-te, boule, vreau să punctez".

Nu, n-avea niciun rost. Soarta se pronunţase, iar el trebuia să-i accepte judecata.

Afară era surprinzător de cald. Cu toate astea, Patrick îşi ridică gulerul paltonului, cercetând strada în căutarea unui taxi liber.

Zări curând un taxi şi coborî pe stradă ca să-l oprească.

— Hotel Pierre, spuse el în timp ce urca în maşină.

5.

Ce instrument putea să folosească pentru a se elibera? Dispreţul? Agresiunea? Ura? Toate erau contaminate de influenţa tatălui său, însuşi lucrul de care trebuia să se elibereze. Iar tristeţea pe care o simţea, dacă se oprea o clipă, nu o deprinsese de la descinderea tatălui său în nenorocirea paraliziei?

După divorţul de Eleanor, David rămăsese în sudul Franţei, la doar douăzeci şi ceva de kilometri distanţă de fosta lui casă din Lacoste. În noua casă, care nu avea ferestre exterioare, doar ferestre care dădeau spre o curte centrală plină de buruieni, zăcea în pat zile în şir, şuierând şi privind fix tavanul, fără să aibă energia de a traversa măcar încăperea ca să ia *Jorrocks Rides Again,* care cândva putuse să-l înveselească în cele mai nefavorabile circumstanţe.

Atunci când Patrick, în vârstă de opt sau nouă ani şi sfâşiat între groază şi o loialitate impenetrabilă, îl vizita pe tatăl lui, tăcerile enorme erau întrerupte doar atunci când David îşi exprima dorinţa de a muri şi îşi lăsa instrucţiunile finale.

— Eu s-ar putea să nu mai trăiesc mult, icnea el, şi s-ar putea să nu ne mai vedem niciodată.

— Nu, tati, nu spune asta, îl ruga Patrick.

Apoi apăreau vechile poveţe: Observă totul... Să nu ai încredere în nimeni... Dispreţuieşte-o pe mama ta... Efortul e ceva vulgar... Lucrurile stăteau mai bine în secolul al XVIII-lea.

Impresionat, an de an, de gândul că acestea ar putea fi ultimele sentinţe ale tatălui său despre lume, distilatul întregii lui înţelepciuni şi experienţe, Patrick acorda o atenţie necuvenită acestui set exasperant de opinii, în ciuda probelor copleşitoare că ele nu îl duseseră pe tatăl lui prea departe în căutarea fericirii. Dar, pe de altă parte, şi asta era ceva vulgar. Asemenea multor altora, întregul sistem funcţiona minunat după încrederea acordată iniţial.

Dacă tatăl lui reuşea vreodată să se dea jos din pat, situaţia devenea şi mai rea. Se duceau în sat, într-o expediţie de cumpărături, cu tatăl lui îmbrăcat cu o pereche veche de pijamale verzi, un palton albastru scurt cu nasturi în formă de ancoră şi o pereche de ochelari de soare, acum legaţi cu o sfoară grosolană la gât, iar în picioare bocancii cu şireturi pe care le preferau ţăranii tractorişti de acolo. David îşi lăsase o barbă albă ca zăpada

şi avea întotdeauna la el o sacoşă portocalie din nailon cu mâner auriu uzat. Patrick, care era luat drept nepotul lui, îşi amintea ruşinea şi groaza, dar şi mândria agresivă cu care îl însoţea în sat pe tatăl lui din ce în ce mai excentric şi deprimat.

— Vreau să mor... Vreau să mor... Vreau să mor... murmură Patrick rapid.

Era complet inadmisibil. Nu putea să fie omul care fusese acel om. Amfetamina revenea şi, odată cu ea, ameninţarea lucidităţii şi a emoţiilor puternice.

Se apropiau de hotel şi Patrick trebuia să ia o decizie rapidă. Se aplecă în faţă şi îi spuse şoferului:

— M-am răzgândit, du-mă pe Eighth Street, între C şi D.

Şoferul chinez privi sceptic în oglindă. Avenue D era departe de Hotelul Pierre. Ce fel de om schimba brusc direcţia? Doar un drogat sau un turist ignorant.

— Avenue D, loc rău, spuse el, testând a doua teorie.

— Pe asta contez, spuse Patrick. Tu du-mă acolo.

Şoferul merse mai departe pe Fifth Avenue, trecând de virajul către hotel. Patrick stătea rezemat pe spate, surescitat, scârbit şi vinovat, dar mascându-şi, ca de obicei, sentimentele printr-o aparentă indiferenţă apatică.

Şi ce dacă se răzgândea? Flexibilitatea era o calitate admirabilă. Şi nimeni nu era mai flexibil când venea vorba de a renunţa la droguri, la urma urmei, nimeni nu era mai deschis la posibilitatea de a le lua. Încă nu făcuse nimic. Încă putea să-şi schimbe decizia sau să schimbe schimbarea deciziei. Încă putea să se întoarcă.

În timp ce plonja din Upper în Lower East Side, de la Le Veau Gras la Bargain Grocery Store de pe Eighth Street, Patrick nu se putu abţine să nu admire modul în care cutreiera liber, sau poate cuvântul potrivit era „inevitabil", între lux şi mizerie.

Taxiul se apropia de Tompkins Square, începutul cartierului veseliei. Aici îşi târa viaţa de sevraj perpetuu Chilly Willy, contactul lui de pe stradă pentru acele iritante ocazii în care Pierre dormea. Chilly putea să facă rost doar de atâta heroină cât să poată căuta alta; căuta resturi prin suficiente punguliţe ca să zvâcnească, în loc să aibă convulsii, să scâncească, în loc să ţipe. Mergea cu paşi mici şi smuciţi, cu un braţ inert şi fără nerv atârnându-i pe lângă corp ca un cablu vechi din tavan. Cu mâna sănătoasă, Chilly îşi ţinea pantalonii lăsaţi şi murdari, mereu în pericol de a-i aluneca peste talia descărnată. Deşi era negru, părea palid, şi faţa lui era presărată cu pete hepatice maronii. Dinţii, cei patru sau cinci care încă se mai agăţau eroic de gingii, erau fie galben-închis, fie negri, ciobiţi sau sfărâmaţi. Era o inspiraţie

pentru comunitatea şi clienţii lui, dat fiind că nimeni nu-şi putea imagina că arată la fel de rău ca el, oricât de nesăbuit şi-ar fi dus viaţa.

Taxiul traversă Avenue C şi merse mai departe pe Eighth Street. Aici era între şoldurile mizerabile ale oraşului, se gândi Patrick satisfăcut.

— Unde vrei? întrebă chinezul.

— Vreau heroină, spuse Patrick.

— Heroină, repetă şoferul nelinişti t.

— Exact, spuse Patrick. Opreşte aici, e bine.

Nişte portoricani agitaţi umblau ca nişte boxeri dintr-o parte-n alta în colţul lor, iar negrii cu pălării mari stăteau sprijiniţi de uşi. Patrick coborî geamul taxiului şi de fiecare parte a acestuia se îngrămădiră noi prieteni.

— Ce vrei, omule? Ce cauţ'?

— Am de toate... Ce vrei?

— Heroină, spuse Patrick.

— Căcat, omule, eşti de la poliţie. Eşti poliţist.

— Nu, nu sunt, protestă Patrick. Sunt englez.

— Dă-te jos din taxi, omule, nu-ţi vindem nimic dacă stai în taxi.

— Aşteaptă aici, îi spuse Patrick şoferului.

Coborî din taxi. Unul dintre dealeri îl luă de braţ şi îl duse după colţ.

— Nu merg mai departe, spuse Patrick când ajunseră pe punctul de a pierde taxiul din vedere.

— Cât vrei?

— Dă-mi patru pungulişe de zece dolari, spuse Patrick, desprinzând cu grijă două bancnote de douăzeci de dolari.

Ţinea bancnotele de douăzeci în buzunarul din stânga al pantalonilor, pe cele de zece în buzunarul din dreapta al pantalonilor, iar pe cele de cinci şi de un dolar în buzunarele de la palton. Cele de o sută rămâneau în plicul din buzunarul interior al hainei. Aşa nu ispitea niciodată pe nimeni cu o etalare de bani lichizi.

— Îţi dau şase pentru cincizeci, omule. Primeşti o pungulişă gratis.

— Nu, patru ajung.

Patrick băgă în buzunar cele patru pungulişe de hârtie impermeabilă, se întoarse şi se sui înapoi în taxi.

— Acum mergem hotel, spuse chinezul zelos.

— Nu, mergi în jurul cvartalului o vreme. Du-mă la intersecţia lui Sixth şi B.

— Ce-ţi tlebe în jurul cvartalului?

Şoferul murmură o înjurătură chinezească, dar porni în direcţia indicată.

Patrick trebuia să testeze heroina pe care tocmai o cumpărase, înainte de a părăsi complet zona. Rupse una din pungulişe şi turnă pulbere în scobitura

de pe dosul palmei, lângă tendonul degetului mare ridicat. Duse minuscula cantitate de pulbere albă la nas şi o aspiră.

O, Doamne! Era oribilă. Patrick se prinse de nasul care îl ustura. La dracu', căcat, futu-i!

Era un amestec groaznic de detergent şi barbiturice. Praful de curăţat dădea amestecului o notă de amărăciune autentică, iar barbituricele ofereau un uşor efect sedativ. Existau şi unele avantaje, bineînţeles. Puteai să iei zece pungulițe din astea pe zi şi să nu devii niciodată dependent. Puteai să fii arestat avându-le asupra ta şi să nu fii acuzat de posesie de heroină. Slavă Domnului că nu şi-o injectase, usturimea prafului de curăţat i-ar fi pârjolit venele. Ce căuta acolo, să cumpere de pe stradă? Trebuia să fie nebun. Ar fi trebuit să încerce să dea de Chilly Willy şi să-l trimită la Loretta. Cel puţin în pacheţelele ei impermeabile erau nişte urme de heroină.

Totuşi, nu avea să arunce mizeria asta până nu era sigur că putea să facă rost de ceva mai bun. Taxiul ajunse la intersecţia lui Sixth şi C.

— Opreşte aici, spuse Patrick.

— Nu aşteptare aici, strigă şoferul, cu o izbucnire subită de ciudă.

— Ah, bine, atunci du-te dracu', spuse Patrick.

Aruncă o bancnotă de zece dolari pe locul din dreapta şoferului şi se dădu jos. Trânti portiera şi porni energic spre Seventh Street. Maşina se desprinse scrâşnind de trotuar. După ce aceasta plecă, Patrick îşi dădu seama de liniştea în care paşii lui păreau să răsune pe trotuar. Era singur. Dar nu pentru mult timp. La următorul colţ, un grup de aproximativ o duzină de dealeri stăteau în faţă la Bargain Grocery Store.

Patrick încetini şi unul dintre bărbaţi, care îl văzuse primul, se desprinse de grup şi traversă strada cu pas vioi şi musculos. Era un negru extraordinar de înalt, cu o geacă roşie strălucitoare.

— Ce mai faci? îl întrebă el pe Patrick.

Faţa lui era perfect netedă, pometii înalţi, iar ochii largi îi păreau saturaţi de indolenţă.

— Bine, spuse Patrick. Dar tu?

— Foarte bine. Ce cauţi?

— Poţi să mă duci la Loretta?

— Loretta, repetă alene bărbatul negru.

— Sigur.

Patrick era iritat de încetineala acestuia şi îşi imagină, în timp ce pipăia cartea din buzunarul paltonului, că o scoate ca pe un pistol şi îl doboară pe dealer cu prima şi ambiţioasa ei propoziţie, „Există o singură problemă filosofică cu adevărat serioasă: sinuciderea".

— Cât cauţi? întrebă dealerul, ducând nonşalant mâna la spate.

— Doar de cincizeci de dolari, spuse Patrick.

Dintr-odată, pe cealaltă parte a străzii se produse agitaţie şi Patrick, văzu cum o siluetă oarecum familiară şontâcăie agitat spre ei.

— Nu-l înţepa, nu-l înţepa, strigă noul personaj.

Patrick îl recunoscu acum: era Chilly, ţinându-şi pantalonii. Chilly sosi poticnit, cu răsuflarea tăiată.

— Nu-l înţepa, repetă el, e omul meu.

Negrul înalt zâmbi ca şi cum totul ar fi fost o întâmplare foarte amuzantă.

— Urma să te înţep, spuse el, arătându-i cu mândrie lui Patrick un cuţit mic. N-am ştiut că-l ştii pe Chilly!

— Ce mică-i lumea, spuse Patrick epuizat.

Se simţea complet detaşat de ameninţarea pe care acest bărbat susţinea că o reprezintă şi nerăbdător să-şi vadă de treaba lui.

— Exact, spuse bărbatul înalt, din ce în ce mai exuberant. Îi întinse mâna lui Patrick, după ce îndepărtă cuţitul. Pe mine mă cheamă Mark. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, întreabă de Mark.

Patrick îi strânse mâna şi îi zâmbi uşor.

— Salut, Chilly, spuse el.

— Unde-ai fost? întrebă Chilly mustrător.

— A, în Anglia. Hai la Loretta.

Mark flutură din mână în semn de rămas-bun şi traversă strada în pas săltat. Patrick şi Chilly o luară spre centru.

— Ce om extraordinar, spuse Patrick tărăgănat, întotdeauna înjunghie oamenii cu care se întâlneşte prima oară?

— E un om rău, spuse Chilly. Nu vrei să stai în preajma lui. De ce n-ai întrebat de mine?

— Am întrebat, minţi Patrick, dar bineînţeles că a spus că nu eşti acolo. Presupun că voia mână liberă să mă înjunghie.

— Da, e un om rău, repetă Chilly.

Cei doi dădură colţul pe Sixth Street şi aproape imediat Chilly îl conduse pe Patrick pe o scară scurtă spre subsolul unei clădiri părăginite din piatră roşiatică. Fără să arate, Patrick era încântat că Chilly îl duce la Loretta, în loc să-l lase să aştepte la un colţ de stradă.

Subsolul avea o singură uşă, ranforsată cu oţel şi dotată cu o clapetă din alamă şi un mic vizor. Chilly sună şi imediat o voce suspicioasă strigă:

— Cine e?

— Eu sunt, Chilly.

— Cât vrei?

Patrick îi întinse lui Chilly cincizeci de dolari. Chilly numără banii, deschise clapeta din alamă şi îi băgă înăuntru. Clapeta se retrase rapid şi rămase închisă un interval de timp care păru foarte lung.

— Ai o punguliţă şi pentru mine? întrebă Chilly, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Bineînţeles, răspunse Patrick generos şi scoţând din buzunarul pantalonilor o bancnotă de zece dolari.

— Mulţam, omule.

Clapeta se deschise din nou, şi Patrick înhăţă cele cinci punguliţe. Chilly primi una pentru el şi cei doi părăsiră clădirea cu senzaţia unei realizări, contrabalansată de dorinţă.

— Ai scule curate? întrebă Patrick.

— Bătrâna mea are. Vrei să vii la mine?

— Mersi, spuse Patrick, flatat de aceste semne din ce în ce mai numeroase de încredere şi intimitate.

Locuinţa lui Chilly era o încăpere de la etajul doi al unei clădiri eviscerate de incendiu. Pereţii ei erau înnegriţi de fum, iar scara nesigură era plină de cutii de chibrituri goale, sticle de băutură, pungi maro de hârtie, mormane de praf adunate în colţuri şi ghemotoace de păr vechi. Camera conţinea o singură piesă de mobilier, un fotoliu de culoarea muştarului plin de arsuri, din mijlocul căruia ieşea un arc ca o limbă obscenă.

Doamna Chilly Willy – dacă acesta era titlul ei corect, reflectă Patrick – stătea pe braţul acestui fotoliu atunci când cei doi intrară. Era o femeie solidă, cu o constituţie mai masculină decât cea a scheleticului ei soţ.

— Salut, Chilly, spuse ea somnoroasă, evident încă departe de sevraj, spre deosebire de el.

— Salut, zise el, îl ştii pe omul meu.

— Salut, dragule.

— Bună, zâmbi Patrick fermecător. Chilly a spus că ai putea avea o seringă în plus.

— S-ar putea, rosti ea pe un ton jucăuş.

— E nouă?

— Ei, nu neapărat *noo,* dar am fiert-o şi aşa mai departe.

Teribil de sceptic, Patrick ridică o sprânceană.

— E *foarte* tocită? întrebă el.

Femeia pescui din sutien un ghemotoc de hârtie igienică şi despachetă atent preţiosul conţinut. La mijlocul hârtiei era o seringă ameninţător de mare, pe care un îngrijitor de grădină zoologică ar fi ezitat s-o folosească pe un elefant bolnav.

— Ăsta nu e ac, e pompă de bicicletă, protestă Patrick, întinzând mâna.

Acul destinat injectării intramusculare era îngrijorător de gros, iar când Patrick desprinse capacul verde de plastic care îl ţinea nu putu să nu observe înăuntrul lui un inel de sânge.

— A, bun, spuse el. Cât vrei pe el?

— Dă-mi două punguliţe, îl îndemnă doamna Chilly, încreţindu-şi fermecător nasul.

Era un preţ absurd, dar Patrick nu se tocmea niciodată la preţ. Îi aruncă în poală două punguliţe. Dacă marfa era cât de cât bună, putea să mai ia. În clipa asta trebuia să se injecteze. Îl rugă pe Chilly să-i dea o lingură şi un filtru de ţigară. Dat fiind că lumina din cameră scăzuse, Chilly îi oferi baia, o încăpere în care nu exista cadă, ci doar o urmă neagră pe podea, acolo unde cândva ar fi putut să fie una. Un bec dezgolit arunca o lumină galbenă slabă pe chiuveta nebunesc de crăpată şi pe closetul vechi fără colac.

Patrick lăsă să curgă puţină apă în lingură şi o puse în spatele chiuvetei. Rupse cele trei punguliţe rămase, întrebându-se ce fel de marfa era. Nimeni n-ar fi putut susţine că Chilly arăta prea bine după un regim cu heroina Lorettei, dar cel puţin nu era mort. Dacă domnul şi doamna Chilly aveau de gând să şi-o injecteze, nu exista niciun motiv pentru care el să nu facă la fel. Îi auzea cum şuşoteau alături. Chilly spunea ceva despre „durere" şi, în mod evident, încerca să obţină de la soţia lui cealaltă punguliţă. Patrick goli cele trei pachete în lingură şi încălzi soluţia, ţinând flacăra brichetei dedesubt, sub partea deja înnegrită a lingurii. De îndată ce soluţia începu să facă bule, întrerupse căldura şi puse din nou jos lichidul aburind. Smulse din filtrul de ţigară o fâşie subţire, îl aruncă în lingură, scoase acul seringii şi aspiră lichidul prin filtru.

Corpul seringii era atât de gros că soluţia abia urcă jumătate de centimetru.

Lăsă să-i cadă paltonul şi sacoul pe podea, îşi suflecă mâneca şi încercă să distingă venele în lumina slabă care împrumuta o strălucire hepatică fiecărui obiect care nu era deja negru. Din fericire, urmele de ac formau fire maro şi vineţii, ca şi cum venele lui ar fi fost urmele unui praf de puşcă ars de-a lungul braţului său.

Patrick îşi suflecă mâneca cămăşii, strângând-o bine în jurul bicepsului, şi îşi flexă de câteva ori antebraţul, strângând şi descleştând pumnul în acelaşi timp. Avea vene bune şi, în ciuda unei anumite timidităţi produse de modul sălbatic în care le trata, Patrick era într-o situaţie mai bună decât mulţi oameni a căror căutare cotidiană a unei vene ajungea uneori la o oră de tatonări.

Luă seringa şi îi sprijini vârful de cea mai largă porţiune a urmelor de ac, puţin lângă cicatrice. Cu un ac atât de lung, exista întotdeauna pericolul să îi

treacă prin venă complet şi să intre în muşchiul din partea cealaltă, o experienţă dureroasă, aşa că Patrick abordă braţul într-un unghi destul de înclinat. În acest moment crucial, seringa îi alunecă din mână şi ateriză pe o porţiune umedă a podelei de lângă veceu. Lui Patrick nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Se simţea ameţit de groază şi dezamăgire. Exista o conspiraţie împotriva posibilităţii ca el să se distreze astăzi. Se aplecă, disperat de dorinţă, şi luă instrumentul de pe porţiunea udă. Acul nu era îndoit. Slavă Domnului pentru asta. Totul era în regulă. Şterse rapid seringa de pantaloni.

Deja inima îi bătea rapid, iar Patrick simţea acea însufleţire viscerală, o combinaţie de groază şi dorinţă, care preceda întotdeauna o doză. Înfipse sub piele vârful dureros de tocit al acului şi i se păru că vede, minune a minunilor, o globulă de sânge roşu în corpul seringii. Nevrând să irosească timpul cu un instrument atât de greoi, puse degetul mare pe piston şi apăsă până jos.

Simţi o umflătură violentă şi alarmantă a braţului şi recunoscu imediat faptul că acul alunecase afară din venă, iar el injectase soluţia sub piele.

— Căcat! strigă el.

Chilly veni cu paşi târşâiţi.

— Ce se întâmplă, omule?

— Am ratat, spuse Patrick printre dinţii încleştaţi, ridicând spre umăr mâna braţului rănit.

— Ah, omule, spuse Chilly răguşit şi înţelegător.

— Aş putea să-ţi sugerez să investeşti într-un bec mai puternic? spuse Patrick pompos, ţinându-şi braţul ca şi cum ar fi fost rupt.

— Ar fi trebuit să foloseşti lanterna, spuse Chilly scărpinându-se.

— A, mulţumesc că-mi spui acum, se răsti Patrick.

— Vrei să ne întoarcem să mai luăm? întrebă Chilly.

— Nu, spuse Patrick scurt, îmbrăcându-şi sacoul. Plec.

Când ajunse în stradă, Patrick se întrebă de ce nu acceptase oferta lui Chilly. „Temperamentul ăsta", murmură el sarcastic. Se simţea obosit, dar prea frustrat ca să doarmă. Era unsprezece şi jumătate; poate că Pierre se trezise până acum. Mai bine se întorcea la hotel.

Opri un taxi.

— Locuieşti pe-aici? întrebă şoferul.

— Nu, încercam doar să cumpăr, oftă Patrick, aruncând punguliţele cu praf de curăţat şi barbiturice pe geam.

— Vrei să cumperi?

— Exact, oftă Patrick.

— Căăăcat, ştiu eu un loc mai bun ca ăsta.

— Serios? întrebă Patrick, numai urechi.

— Da, în South Bronx.

— Păi, să mergem.

— Bine, râse şoferul.

În sfârşit, un taximetrist se dovedea util. O astfel de experienţă putea să-l bine dispună. Poate că ar fi trebuit să trimită o scrisoare la Yellow Cab Company. „Dragă domnule", murmură Patrick în şoaptă, „aş dori să vă anunţ că apreciez în cei mai călduroşi termeni posibili iniţiativa şi amabilitatea tânărului şi minunatului dumneavoastră şofer, Jefferson E. Parker. După o expediţie zadarnică şi, ca să fiu foarte sincer, supărătoare în Alphabet City, acest cavaler rătăcitor, acest dacă pot să spun aşa, Jefferson Nightingale, m-a salva dintr-o situaţie deosebit de delicată şi m-a dus să cumpăr în South Bronx. M-aş bucura ca tot mai mulţi dintre şoferii dumneavoastră să manifeste aceeaşi demodată dorinţă de a fi de ajutor. Al dvs. Etc., Colonelul Melrose".

Patrick zâmbi. Totul era sub control. Se simţi exuberant, aproape frivol. Bronxul era puţin îngrijorător pentru cineva care văzuse *Bronx Warriors* – un film de o neplăcere perseverentă, care nu trebuia confundat cu mai simplu şi mai generic intitulatul *The Warriors,* de o minunată coregrafie a violenţei – dar se simţea invulnerabil. Oamenii scoteau cuţitul la el, însă nu puteau să-l atingă, iar dacă l-ar fi atins, el n-ar mai fi fost acolo.

În timp ce taxiul gonea pe un pod pe care Patrick nu-l mai traversase niciodată, Jefferson întoarse capul uşor şi spuse:

— Ajungem în Bronx imediat.

— Eu aştept în taxi, nu-i aşa? întrebă Patrick.

— Mai bine întinde-te pe podea, râse Jefferson, aici nu le plac albii.

— Pe podea?

— Da, să nu vadă. Dacă te văd, o să spargă geamurile. Căăăcat, nu vreau să-mi spargă geamurile.

Jefferson opri taxiul la câteva cvartale după pod, şi Patrick se aşeză pe covoraşul de cauciuc, cu spatele lipit de portieră.

— Cât vrei? întrebă Jefferson, aplecându-se peste scaunul lui.

— A, cinci punguliţe, şi două pentru tine, spuse Patrick întinzându-i 70 de dolari.

— Mersi, spuse Jefferson. Acum o să încui portierele. Rămâi unde nu poţi fi văzut, bine?

— Bine, spuse Patrick.

Se lăsă şi mai jos şi se întinse pe podea. Limbile broaştelor portierelor intrară la locul lor. Patrick se răsuci o vreme, apoi se ghemui în poziţie fetală, cu capul pe proeminenţa centrală a banchetei. După câteva clipe, osul şoldului începu să-i persecute ficatul şi Patrick se simţi deznădăjduit de

inconfortabil în pliurile paltonului. Se roti în faţă, îşi puse capul pe mâini şi privi lung şanţurile covoraşului. La acest nivel de jos se simţea un miros destul de puternic de benzină. „Îţi oferă o perspectivă cu totul nouă asupra vieţii", spuse Patrick cu vocea unei gospodine de la televizor.

Era inadmisibil. Totul era inadmisibil. Intra întruna în astfel de *situaţii,* ajungea întotdeauna la un loc cu rataţii, cu scursorile, cu aceşti Chilly Willy ai vieţii. Şi la şcoală, în fiecare după-amiază de marţi sau joi, când ceilalţi băieţi se alăturau echipelor lor şi îşi jucau meciurile, el era trimis pe terenuri de joc îndepărtate, cu toate tipurile de inadaptaţi sportiv: muzicieni palizi şi sensibili, băieţi greci deznădăjduit de graşi şi protestatari fumători nesociabili care considerau că efortul fizic nu era deloc mişto. Ca pedeapsă pentru natura lor nesportivă, aceşti băieţi erau obligaţi să facă faţă unei instrucţii pline de abuzuri. Domnul Pitch, pederastul surescitat însărcinat cu această echipă nesănătoasă, tremura de însufleţire şi răutate de fiecare dată când băieţii se prăbuşeau miop, se târau legănându-se sau încercau să păcălească sistemul alergând pe lângă zid, la începutul cursei. În timp ce grecii împroşcau prin noroi, elevii la muzică îşi pierdeau ochelarii şi contestatarii scrupuloşi făceau remarci cinice, domnul Pitch alerga în toate părţile, strigându-le jigniri despre vieţile lor „privilegiate" şi, atunci când se ivea ocazia, trăgându-le şuturi în fund.

Ce naiba se întâmpla? Oare Jefferson se dusese să aducă nişte prieteni ca să-l bată împreună sau îl abandonase pur şi simplu şi se dusese să se drogheze?

Da, se gândi Patrick foindu-se agitat, îşi pierduse vremea doar cu rataţi. Când trăia în Paris, la nouăsprezece ani, se înhăitase cu Jim, un contrabandist de heroină australian urmărit de poliţie, şi cu Simon, un spărgător de bănci american negru care abia ieşise din închisoare. Şi-l amintea pe Jim spunând, în timp ce-şi căuta o venă prin părul portocaliu şi des de pe antebraţ, „Australia e atât de frumoasă primăvara, omule. Atâţia miei care zburdă. Se vede cât de mult se bucură să fie în viaţă". Jim apăsase pistonul cu o expresie strengărească pe faţă.

Simon încercase să spargă o bancă în timp ce era în sevraj, dar fusese obligat să se predea poliţiştilor după ce aceştia trăseseră mai multe rafale spre el. „Nu voiam să arăt ca un şvaiţer", explicase el.

Patrick auzi zgomotul bine-venit al broaştelor care se deschideau iar.

— Am luat, rosti Jefferson răguşit.

— Ce bine, spuse Patrick ridicându-se.

Jefferson era fericit şi relaxat în timp ce conducea spre hotel. După ce trăsese pe nas trei punguliţe, Patrick înţelegea şi de ce. Asta era o pulbere care măcar conţinea puţină heroină.

Jefferson şi Patrick se despărţiră cu căldura sinceră a celor care s-au exploatat reciproc cu succes. Revenit în camera lui de hotel, Patrick se întinse pe pat cu braţele desfăcute şi îşi dădu seama că, dacă lua celelalte două punguliţe şi dădea drumul la televizor, probabil că ar fi adormit. După ce lua heroină, îşi putea imagina că nu ia; când nu avea, nu-şi putea imagina altceva decât că ia din nou. Însă, doar ca să vadă dacă necazurile acelei seri fuseseră complet inutile, decise să-l sune pe Pierre.

În timp ce telefonul suna iar, Patrick se întrebă ce-l împiedica să se sinucidă. Exista ceva mai demn de dispreţ decât sentimentalismul, speranţa, narcisismul? Nu. De fapt, era vorba de dorinţa de a afla ce urmează să se întâmple, în ciuda convingerii că asta avea să fie în mod necesar ceva groaznic: suspansul narativ al întregii chestii.

— Alo?

— Pierre!

— Cine-i acolo?

— Patrick.

— Ce vrei?

— Pot să vin la tine?

— Bine. În cât timp?

— Douăzeci de minute.

— OK.

Patrick ridică pumnul triumfător şi ieşi în fugă din cameră.

6.

— Pierre!

— *Ça va?* spuse Pierre.

Se ridică din fotoliul de birou din piele. Pielea galbenă şi uscată a feţei lui era întinsă mai bine ca oricând peste nasul subţire, pometii înalţi şi maxilarul proeminent. Dădu mâna cu Patrick, fixându-l cu ochii ca nişte felinare.

Atmosfera fetidă a apartamentului îl izbi pe Patrick ca mirosul unei iubite îndelung absente. Petele cănilor de cafea răsturnate continuau să tatueze covorul de culoarea terciului de ovăz în aceleaşi locuri ca înainte, iar imaginile familiare cu capete retezate care pluteau deasupra pieselor jocului de puzzle, afectuos executate de Pierre cu o peniţă subţire, îl făcură pe Patrick să zâmbească.

— Ce uşurare să te văd din nou! exclamă el. Nici nu pot să-ţi spun ce coşmar e să cumperi de pe stradă.

— Cumperi de pe stradă! se răsti Pierre dezaprobator. Eşti nebun de-a binelea!

— Dar tu dormeai.

— Ai injectat apă de la robinet?

— Da, recunoscu Patrick vinovat.

— Eşti nebun, repetă Pierre uitându-se urât la el. Vino aici, îţi arăt.

Se duse în bucătăria lui îngustă şi soioasă. Deschise uşa unui frigider mare de modă veche şi scoase un vas mare cu apă.

— Asta e apă de la robinet, spuse Pierre rău prevestitor, ridicând vasul. O las o lună şi uite...

Pierre arătă spre sedimentul maro difuz de pe fundul vasului.

— Rugina, spuse el, te ucide, fir-ar a dracu'! Am un prieten care se injectează cu apă de la robinet şi rugina îi intră în fluxul sangvin şi în inimă... Pierre reteză aerul cu mâna şi spuse: *Tac:* se opreşte.

— Groaznic, murmură Patrick, întrebându-se când o să treacă la afaceri.

— Apa vine din munţi, explică Pierre, aşezându-se pe scaunul lui rotativ şi trăgând apă dintr-un pahar într-o seringă dezirabil de subţire, dar ţevile sunt pline de rugină.

— Am avut noroc că n-am murit, rosti Patrick fără convingere. De acum înainte n-o să mai folosesc altceva decât apă minerală, îţi promit.

— Primăria, spuse Pierre tenebros, ţine banii pentru ţevi noi. Ea îl ucide pe prietenul meu. Ce vrei?

Pierre deschise un pachet şi puse, cu colţul unei lame de ras, nişte pulbere albă într-o lingură.

— Ăă... un gram de heroină, spuse Patrick nonşalant, şi şapte grame de cocaină.

— Heroina e şase sute. La cocaină îţi fac reducere: o sută gramul, în loc de o sută douăzeci. Total: o mie trei sute de dolari.

Patrick scoase din buzunar plicul portocaliu, în timp ce Pierre turna altă pulbere albă în lingură şi amesteca, încruntat ca un copil care se preface că prepară ciment.

Erau nouă sau zece? Patrick începu să numere din nou. Când ajunse la treisprezece, aranjă bancnotele ca pe un pachet de cărţi şi le aruncă pe capătul oglinzii dinspre Pierre, unde ele se răsfirară extravagant. Pierre îşi legă un garou în jurul bicepsului şi îl strânse cu dinţii. Patrick era încântat să vadă că încă mai putea să folosească conul vulcanic din scobitura braţului.

Pupilele lui Pierre se dilatară pentru o clipă şi apoi se contractară iar, ca gura unei actinii care se hrăneşte.

— Bine, spuse el răguşit, încercând să lase impresia că nu se întâmplase nimic, dar părând pleoştit de plăcere, o să-ţi dau ce vrei.

Umplu din nou seringa şi îi injectă conţinutul într-un al doilea pahar cu apă rozalie. Patrick îşi şterse mâinile lipicioase de pantaloni. Doar nevoia de a mai încheia încă o negociere dificilă îi înfrâna nerăbdarea care îi făcea inima să explodeze.

— Ai o seringă în plus? întrebă el.

Pierre putea să fie destul de dificil în privinţa seringilor. Valoarea lor varia foarte mult în funcţie de câte îi mai rămăseseră şi, chiar dacă în general era îndatoritor faţă de Patrick când acesta cheltuise peste o mie de dolari, exista întotdeauna pericolul să treacă la o prelegere indignată asupra prezumţiozităţii acestuia.

— Îţi dau două, spuse Pierre, cu o generozitate întârziată.

— Două! exclamă Patrick, de parcă tocmai văzuse cum nişte oseminte medievale îi fac cu mâna dintr-o vitrină de sticlă.

Pierre scoase un cântar verzui şi măsură cantităţile cerute de Patrick, dându-i pachete individuale de câte un gram ca să poată ţine evidenţa consumului de cocaină.

— Atent şi amabil ca întotdeauna, murmură Patrick.

— Îţi aduc nişte apă, spuse Pierre.

Poate că pusese mai multă heroină ca de obicei în amestecul cu cocaină. Cum altfel s-ar fi putut explica această bunăvoinţă neobişnuită?

— Mersi, spuse Patrick.

Îşi scoase grăbit paltonul şi sacoul şi îşi suflecă mâneca de la cămaşă. Dumnezeule! Pe piele, acolo unde ratase vena, acasă la Chilly, era o umflătură neagră. Era mai bine să nu-l lase pe Pierre să vadă acest semn de incompetenţă şi disperare. Pierre era un om foarte moral. Patrick îşi lăsă mâneca să cadă, desfăcu butonul din aur de la mâneca dreaptă şi o suflecă pe aceasta. Injectarea era singura activitate în care devenise cu adevărat ambidextru. Pierre se întoarse cu un pahar plin şi cu unul gol şi cu o lingură.

Patrick desfăcu unul dintre pacheţelele de cocaină. Pe hârtia albă şi strălucitoare era întipărit un urs polar albastru deschis. Spre deosebire de Pierre, Patrick prefera să ia cocaină separat, până când tensiunea şi frica deveneau de nesuportat, apoi trimitea garda pretoriană a heroinei ca să salveze situaţia de nebunie şi înfrângere. Patrick făcu din pacheţel o pâlnie şi îl bătu încet. Prin valea îngustă de hârtie alunecară mici firişoare de pulbere, care se rostogoliră în lingură. Nu prea mult pentru prima doză. Dar nici prea puţin. Nimic nu era mai insuportabil ca o euforie împrăştiată şi diluată. Patrick continuă să bată.

— Ce mai faci? întrebă Pierre atât de repede, că întrebarea păru un singur cuvânt.

— Păi, acum câteva zile a murit taică-meu, aşa că... Patrick nu prea ştia ce să spună. Se uită la pacheţel, îl mai bătu o dată decisiv şi o nouă rafală de pulbere se alătură micii grămăjoare aflate deja în lingură. Aşa că sunt puţin derutat pe moment, conchise el.

— Cum era tatăl tău?

— Era un drăgălaş, intonă Patrick cu entuziasm. Şi avea mâini de artist.

Pentru o clipă, apa deveni vâscoasă, apoi se dizolvă într-o soluţie clară.

— Ar fi putut să fie prim-ministru, adăugă el.

— Făcea politică? întrebă Pierre îngustându-şi ochii.

— Nu, nu, răspunse Patrick, era un fel de glumă, în lumea lui – o lume a imaginaţiei pure – era mai bine ca o persoană „să fi putut să fie" prim-ministru decât *să fie* prim-ministru: asta ar fi demonstrat o ambiţie vulgară.

Se auzi un ţiuit metalic uşor, atunci când Patrick direcţionă jetul de apă al seringii spre latura lingurii.

— *Tu regrettes qu'il est mort?* întrebă Pierre cu şiretenie.

— *Non, absolument pas, je regrette qu'il alt vécu.*

— *Mais sans lui,* tu n-ai fi existat.

— N-ar trebui să fim atât de egoişti cu astfel de lucruri, spuse Patrick zâmbind.

Braţul lui drept era relativ neatins. Câteva vânătăi de culoarea petelor de tutun îngălbeneau partea de jos a antebraţului, iar în jurul ţintei venei

principale se îngrămădeau urme rozalii de înţepătură. Patrick ridică acul şi lăsă să curgă din vârful lui câteva picături. Stomacul lui scoase un chiorăit, şi Patrick se simţi la fel de agitat şi însufleţit ca un băiat de doisprezece ani care, în spatele unui săli de cinema cufundate în întuneric, îşi pune pentru prima oară braţul pe umerii unei fete.

Aţinti acul spre centrul urmelor existente şi îl înfipse aproape fără durere sub piele. Un fir de sânge izbucni în corpul seringii, răsucindu-se, un nor ca o ciupercă, de un roşu luminos în apa amară şi clară. Slavă Domnului că găsise o venă. Pulsul i se acceleră, asemenea răpăitului tobelor unei galere care vâsleşte spre bătălie. Apăsă pistonul încet, ţinând ferm seringa între degete. Ca un film derulat invers, sângele se repezi prin ac înapoi spre sursa lui.

Înainte să-i simtă efectele, Patrick mirosi aroma tragică a cocainei, apoi, peste câteva secunde, într-o frenezie secvenţială, florile ei geometrice reci se împrăştiară pretutindeni, acoperind suprafaţa viziunii lui interioare. Nimic nu putea fi mai plăcut decât asta. Patrick trase neîndemânatic pistonul înapoi, umplu seringa cu sânge şi se injectă a doua oară. Îmbătat de plăcere şi sufocat de dragoste, se aplecă în faţă şi aşeză bine seringa pe oglindă. Trebuia s-o spele înainte ca sângele să se coaguleze, dar nu putea să facă asta imediat. Senzaţia era prea puternică. Sunetul era deformat şi amplificat, până când începu să şuiere asemenea unui avion care aterizează.

Patrick se lăsă pe spate şi închise ochii, cu buzele ţuguiate, ca un copil care aşteaptă să fie sărutat. În partea de sus a frunţii îi apăruse deja transpiraţia, iar subsuorile îi picurau la fiecare câteva secunde, ca nişte robinete defecte.

Pierre ştia exact în ce stare era Patrick şi dezaproba categoric această abordare dezechilibrată, ca şi modul iresponsabil în care Patrick pusese seringa jos fără s-o spele. Pierre o luă şi o umplu cu apă, pentru ca mecanismul să nu se blocheze. Simţind mişcare, Patrick deschise ochii şi şopti „Mulţumesc".

— Ar trebui să iei heroină în acelaşi timp, spuse Pierre mustrător; e medicament, omule, medicament.

— Îmi place euforia.

— Dar iei prea multă, îţi pierzi controlul.

Patrick se ridică în capul oaselor şi îl privi pe Pierre cu gravitate.

— Niciodată nu-mi pierd controlul, spuse el, doar îi testez limitele.

— Aiurea, spuse Pierre, neimpresionat.

— Bineînţeles că ai dreptate, zâmbi Patrick. Dar ştii cum e să încerci să rămâi pe margine, fără să cazi.

Patrick făcea apel la solidaritatea lor tradiţională.

— Ştiu cum e, cârâi Pierre, cu ochii aprinşi de pasiune. Timp de opt ani am crezut că sunt un ou, dar aveam control perfect, *contrôle total.*

— Îmi amintesc, spuse blajin Patrick.

Euforia luase sfârşit şi, asemenea unui surfer care ţâşneşte de sub un val încovoiat şi strălucitor doar ca să-şi piardă elanul şi să cadă printre valurile sparte, gândurile lui Patrick începură să se împrăştie, înaintea instalării neliniştii nesfârşite. La doar câteva minute după doză, simţea o nostalgie chinuitoare după exuberanţa periculoasă care deja se stingea. Ca şi cum aripile lui s-ar fi topit în acea explozie de lumină, Patrick simţea cum cade într-un ocean de dezamăgire insuportabilă. Asta îl făcu să ia seringa, să o golească de tot şi, în ciuda mâinilor tremurătoare, să înceapă să-şi pregătească o nouă doză.

— Crezi că măsura unei perversiuni e nevoia ei de a fi repetată, incapacitatea ei de a fi satisfăcută? îl întrebă el pe Pierre. Aş vrea ca tatăl meu să mai fie viu, ca să răspundă la întrebarea asta.

Tonul lui Patrick devenise unul cucernic.

— De ce? Era drogat?

— Nu, nu... spuse Patrick.

Îi veni să spună iar „era un fel de glumă", dar se abţinu.

— Ce fel de om era tatăl *tău?* întrebă el în grabă, în caz că Pierre ar fi vrut să-şi continue remarcile.

— Era *fonctionnaire,* zise Pierre dispreţuitor, *Métro, boulot, dodo.* Cea mai fericită perioadă a lui a fost cea din *service militaire,* iar cel mai mândru moment al vieţii lui a fost atunci când ministrul l-a felicitat pentru că n-a spus nimic. Îţi poţi imagina? De fiecare dată când cineva venea în vizită, ceea ce nu se întâmpla des, tatăl meu spunea aceeaşi poveste. Pierre se îndreptă de spate, zâmbi satisfăcut şi făcu cu degetul. *„Et Monsieur le Ministre m-a dit, Vous avez eu raison de ne rien dire".* Când spunea povestea asta eu fugeam din cameră. Mă umplea de dezgust, *j'avais un dégoût total.*

— Şi mama ta? spuse Patrick, încântat că îl abătuse pe Pierre de la problema părinţilor lui.

— Ce e o femeie care nu are simţ matern? se răsti Pierre, O mobilă cu sâni!

— Aşa e, spuse Patrick, trăgând în seringă o soluţie nouă.

Ca o concesie faţă de recomandarea medicală a lui Pierre, decisese să ia nişte heroină, în loc să amâne şi mai mult instalarea seninătăţii printr-o nouă doză înfricoşătoare de cocaină.

— Trebuie să laşi toate astea în urma ta, spuse Pierre. Părinţii, toate porcăriile astea. Trebuie să te reinventezi ca să devii un individ.

— Exact aşa, încuviinţă Patrick, ştiind că era mai bine să nu conteste teoriile lui Pierre.

— Americanii vorbesc întruna despre individualitate, dar ei nu au o idee decât dacă altcineva are aceeaşi idee în acelaşi timp. Clienţii mei americani mi-o trag mereu ca să-mi demonstreze că sunt indivizi, dar fac asta mereu în exact acelaşi mod. Acum nu mai am niciun client american.

— Oamenii cred că sunt indivizi pentru că folosesc atât de des cuvântul „eu", comentă Patrick.

— Când am murit la spital, spuse Pierre, *j'avais une conscience sans limites.* Ştiam totul, omule, literalmente *totul.* După asta nu mai pot lua în serios *les sociologues et psychologues* care îţi spun că eşti „schizoid" sau „paranoid" sau „doi ca relaţionare socială" sau „trei ca relaţionare socială". Oamenii ăştia nu ştiu nimic. Ei cred că ştiu cum e mintea umană, dar nu ştiu nimic, *absolument rien.* Pierre privi furios spre Patrick. E ca şi cum ar fi pus nişte cârtiţe la conducerea programului spaţial, adăugă el batjocoritor.

Patrick râse sec. Încetase să-l mai asculte pe Pierre şi începuse să caute o venă. Când văzu cum un fir de sânge cât un bob de mac se aprinde în tub, îşi administra injecţia şi scoase seringa, spălând-o bine de data asta.

Fu uimit de puterea şi delicateţea heroinei. Sângele îi deveni la fel de greu ca un sac cu monede, iar el se prăbuşi recunoscător în propriul corp, din nou decis pentru o singură substanţă, după exilul catapultat al cocainei.

— Exact, şopti el, ca nişte cârtiţe... Dumnezeule, ce heroină bună!

Patrick închise ochii încet.

— E pură, spuse Pierre. *Faîtes attention, c'est très fort.*

— Mm, îmi dau seama.

— E medicament, omule, medicament, repetă Pierre.

— Ei, sunt complet vindecat, şopti Pierre cu un zâmbet misterios.

Totul avea să fie în regulă. Un foc de cărbune într-o noapte furtunoasă, o ploaie care nu-l putea atinge răpăind la fereastră. Fuioare făcute din fum şi fum care se transforma în bălţi strălucitoare. Gânduri care licăreau la graniţa unei halucinaţii letargice.

Patrick se scărpină la nas şi redeschise ochii. Da, pe baza fermă oferită de heroină, putea să scoată note înalte din cocaină toată noaptea, fără să capoteze complet.

Dar pentru asta trebuia să fie singur. Cu droguri bune, singurătatea nu era doar suportabilă, era indispensabilă.

— E mult mai subtilă decât aia persană, spuse el răguşit. O curbă uşoară şi constantă... ca o, ca o carapace lustruită de ţestoasă.

— E cea mai tare heroină din lume, spuse Pierre simplu.

— Da, spuse Patrick tărăgănat, e groaznic că în Anglia aproape că nu se găseşte.

— Ar trebui să vii să stai aici.

— Bună idee, spuse Patrick amabil. Apropo, cât e ceasul?

— Unu şi patruzeci şi şapte.

— Dumnezeule, ar fi bine să mă culc, spuse Patrick, băgând cu atenţie seringile în buzunarul interior. M-am bucurat mult să te văd iar. O să te caut cât de curând.

— Bine, spuse Pierre. Sunt treaz noaptea asta, mâine şi mâine-seară.

— Perfect, spuse Patrick dând din cap.

Îşi luă sacoul şi paltonul. Pierre se ridică, descuie cele patru zăvoare, deschise uşa şi îl lăsă să iasă.

7.

Patrick se lăsă pe spătarul scaunului. Tensiunea i se şterse din piept. Pentru o clipă, amuţi. Dar în curând în trupul lui se instală un personaj nou care îi trase umerii în spate şi îi scoase burta în faţă, lansându-l într-o altă postură de mimă compulsivă.

Grăsanul (dându-şi scaunul pe spate, ca să facă loc burţii imense): „Mă văd silit să vorbesc, domnule, cu adevărat. Silit e un termen moderat în situaţia de constrângere în care mă găsesc în această chestiune. Povestea mea este una simplă, povestea unui om care nu a iubit înţelept, ci prea mult". (Îşi şterge o lacrimă de la colţul ochiului.) „Un om care a mâncat nu din lăcomie, ci din pasiune. Mâncatul, domnule – nu vreau să ascund asta –, a fost viaţa mea. În ruinele acestui trup bătrân sunt ascunse urmele unora dintre cele mai delicioase mâncăruri gătite vreodată. Atunci când caii au început să se prăbuşească sub încărcătura mea, cu picioarele strivite sau plămânii inundaţi de propriul sânge, sau am fost obligat să renunţ la chinul zadarnic de a mă introduce între scaunul şi volanul unei maşini, m-am consolat cu reflecţia că greutatea mea fusese câştigată, şi nu doar «adăugată». Fireşte, am cinat în Les Bains şi Les Baux, dar am cinat şi în Quito şi Khartoum. Iar când cumpliţii yanomami mi-au oferit un fel de mâncare din carne de om, n-am îngăduit pudorii mele să mă împiedice să cer a treia porţie. În niciun caz, domnule". (Zâmbeşte melancolic.)

Bona (vorbind iritat): „Carne de om, zău aşa! Ce-o să urmeze? Ai fost întotdeauna un băiat straniu.

— Ah, taci din gură, ţipă Patrick tăcut, mergând pe covorul verde uzat şi întorcându-se brusc.

Gary (ridicând ochii spre cer, cu un oftat slab şi fermecător): „Numele meu este Gary, eu voi fi chelnerul dumneavoastră în seara aceasta. În meniul special de astăzi avem mâncare de carne de om şi un frison de cocaină Columbiană fără sodiu, aşezat pe un pat de heroină albă chinezească «Wild Baby»".

Pete Bloke: „Dar n-aveţi şi nişte fainã?"

Dna Bloke: „Da, vrem fainã".

Reclamă la fainã (pe tema muzicală din *Coronation Street):* „Când eram io tânăr era superb. Mă duceam la dealer, luam juma dă uncie dă cocainã şi patru grame dă heroinã, comandam o ladă dă şampanie de la Berry Bros.,

duceam fata la Mirabilla şi încă îmi rămânea rest dă la un farthing. Alea au fost vremurile bune".

Îşi pierdea controlul într-un mod periculos. Fiecare gând sau sugestie de gând adopta o personalitate mai puternică decât a lui.

— Te rog, te rog, fă-i să înceteze, murmură Patrick ridicându-se şi începând să umble prin cameră.

Ecou Batjocoritor: „Te rog, te rog, fă-i să înceteze".

Bona: „Ştiu eu cum e cu aristocraţia şi cu apucăturile ei murdare".

Excitatul Apatic (râzând dezarmant): „Ce apucături murdare, bonă?"

Bona: „A, nu, n-o s-o vezi pe Bonă dând din casă. Buzele mele sunt pecetluite. Ce-ar crede Lady Vreasc? Pietrele care se rostogolesc nu prind muşchi. Ascultă-mă pe mine. Ai fost întotdeauna un băiat straniu".

Dna Garsington: „Cine e şeful aici? Aş vrea să vorbesc de îndată cu managerul".

Dr McCoy: „E viaţă, Jim, dar nu cea pe care o cunoaştem noi".

Căpitanul Kirk (deschizând comunicatorul): „Teleportează-ne, Scotty".

Patrick deschise pacheţelul de heroină şi, prea grăbit ca să prepare încă o doză, răsturnă pur şi simplu puţin din ea pe sticla care proteja suprafaţa mesei.

Eric cel Indignat (cu subînţeles): „Ah, ce tipic pentru tine, când te confrunţi cu o problemă: ia şi mai multă heroină. Practic, e perpetuumul mobile suprem".

Patrick scoase din buzunar o bancnotă, se aşeză şi se aplecă deasupra mesei.

Căpitanul Apatic: „Ascultă, Sergent, fă-i pe ăia să tacă din gură, bine?"

Sergentul: „Nu vă faceţi griji, domnule, o să-i aducem sub control. Sunt doar o gaşcă de indigeni, nişte nemernici negri la suflet, domnule, care n-au văzut o puşcă în toată viaţa lor mizerabilă şi nelegiuită".

Căpitanul Apatic: „Bravo, Sergent".

Patrick trase pulberea pe nas, îşi dădu capul pe spate şi inhală puternic.

Sergentul: „Îngăduiţi-mi să preiau eu greul loviturii, domnule". (Gemete, în pieptul lui se înfige o lance.)

Căpitanul Apatic: „Ah, mulţumesc... ăă..." Sergentul: „Wilson, domnule".

Căpitanul Apatic: „Da, desigur. Bravo, Wilson".

Sergentul: „Singurul lucru pe care mi-l doresc e să fac asta iar, domnule. Dar îmi pare rău să spun că am fost rănit mortal, domnule".

Căpitanul Apatic: „O, Doamne. Ei bine, du-te să-ţi tratezi rana, Sergent".

Sergentul: „Mulţumesc, domnule, foarte amabil din partea dumneavoastră. Sunteţi un gentleman minunat!"

Căpitanul Apatic: „Iar dacă se va întâmpla ce e mai rău, sunt sigur că putem să-ţi dăm o medalie postumă. Unchiu-meu e tipul care se ocupă de chestiile astea”.

Sergentul (strigă, ridicându-se în capul oaselor şi salutând): „Domnule!” (Se prăbuşeşte la loc.) „Ar însemna foarte mult pentru doamna Wilson şi ăia mici, sărmane gâze rămase fără tată”. (Geme.) „Sunteţi... un... gentleman minunat!”

George Barmanul (lustruind meditativ un pahar): „A, da, Căpitanul Apatic acela, mi-l amintesc foarte bine. Venea aici şi cerea întotdeauna nouă stridii. Nu jumătate de duzină, nu o duzină, ci nouă bucăţi. Ce gentleman! În ziua de azi nu mai există aşa ceva. Mi-l amintesc şi pe Grăsan. A, da, nu e uşor să-l uiţi. Spre sfârşit nu mai putea veni la bar, pur şi simplu nu mai încăpea înăuntru. Dar ce gentleman! Un gentleman de şcoală veche, nu se băga la chestiile astea cu dieta, Dumnezeule, nu”.

Grăsanul (stând într-o boxă a acuzaţilor mărită special de la tribunalul Old Bailey): „Într-adevăr, ăsta a fost nenorocul meu, domnule, să trăiesc într-o epocă a dietelor şi a regimurilor”. (îşi şterge o lacrimă de la colţul ochiului.) „Mi se spune Grăsanul, şi sunt suficient de gras ca să mă mândresc că acest epitet nu necesită explicaţii. Sunt acuzat de apetituri nefireşti şi de un nivel nefiresc al apetitului. Sunt eu vinovat, domnule, dacă mi-am umplut cupa până sus, dacă mi-am încărcat farfuria vieţii cu experienţa lui *Moules au Menthe Fraîche* (un fel care învie morţii, domnule, care farmecă un rege!)? N-am fost unul din acei hoinari timizi ai vieţii moderne, n-am fost un musafir sărman al Ospăţului. Morţii, domnule, nu acceptă provocarea acelui Menu Gastronomique de la Lapin Vert atunci când abia au înghiţit ultima gură din Petit Déjeuner Médiéval la Château de l’Enterrement. Şi apoi nu sunt duşi cu ambulanţa (mijlocul de transport natural al unui *bon viveur,* domnule, trăsura unui rege!) la Sac d’Argent, ca să se lanseze cu abandon de sine încrâncenat în Cresta Run al Carte Royale. (În fundal cântă violonistul de la Café Florian.) „Ultimele mele zile, ultimele zile, domnule, căci mă tem pentru ficatul meu – ah, m-a servit cu mult curaj, însă acum a obosit, iar eu, de asemenea, am obosit; dar ajunge – ultimele mele zile au fost umbrite de calomnie”. (Zgomot de suspine înăbuşite în tribunal.) „Dar nu regret felurile de mâncare pe care le-am devorat în viaţa mea, chiar nu”. (Îşi adună întreaga demnitate.) „Am mâncat, şi am făcut asta cu curaj”.

Judecătorul (cu indignare tunătoare): „Acest caz este clasat. E o eroare judiciară gravă că a ajuns la proces şi, drept recunoaştere a acestui fapt, curtea acordă Grăsanului o cină pentru o persoană la Pig and Whistle”.

Populaţia Satisfăcută: „Uraaa! Uraaa!”

Patrick simţea o groază fără margini. Podeaua putredă a gândurilor lui cedă treptat, până când pământul însuşi nu păru mai capabil decât o hârtie udă să-i oprească prăbuşirea. Poate că nu avea să înceteze niciodată.

— Sunt atât de obosit, atât de obosit, spuse el aşezându-se pe marginea patului, dar ridicându-se imediat la loc.

Ecou Batjocoritor: „Sunt atât de obosit, atât de obosit".

Greta Garbo (ţipând isteric): „Nu vreau să fiu singură. M-am săturat să fiu singură".

Patrick se lăsă să alunece pe lângă perete.

— Sunt atât de obosit, se tângui el.

Dna Mop: „Ia o doză bună de coca, dragă, o să te învioreze puţin".

Dr Moarte (luând o seringă): „Am exact ce-ţi trebuie. Întotdeauna în caz de doliu asta folosim".

Cleopatra: „A, da". (Îşi ţuguie buzele ca o fetiţă.) „Cele mai albastre vene ale mele trebuie sărutate".

Dna Mop: „Haide, dragă, fă-ţi o favoare".

Cleopatra (răguşit): „Haide, nemernicule, fute-mă".

De data asta, Patrick trebui să-şi folosească propria cravată. O înfăşură în jurul bicepsului de mai multe ori şi o prinse cu dinţii, dezvelindu-şi gingiile ca un câine care mârâie.

O'Connor Gură-Mare (golind un pahar de Jameson): „S-a apucat să-şi pună lipitori cu un abandon de sine tipic saxon, strigând «Am vrut mereu să fiu în două locuri deodată»".

Courtean (însufleţit): „O lovitură, o lovitură palpabilă".

Căpitanul Kirk: „Factor de multiplicare zece, domnule Sulu".

Attila (bas profund): „Eu joc fotbal cu capetele duşmanilor mei. Trec pe sub arcuri de triumf, copitele calului meu scot scântei pe pietrele pavajului, sclavii Romei presară flori în calea mea".

Patrick căzu de pe scaun şi se ghemui pe podea. Brutalitatea euforiei îl lăsase uluit, fără suflare. Se cutremura din cauza violenţei bătăilor inimii, ca un om care se apleacă sub palele rotitoare ale unui elicopter. Membrele îi erau paralizate de încordare, şi el îşi imagină că venele lui, la fel de subţiri şi fragile precum picioarele unor cupe de şampanie, s-ar rupe dacă încerca să-şi îndrepte braţele.

— Duceţi-vă toţi dracu', murmură el.

John cel Cinstit (scuturând din cap): „Ce nemernic depravat, ei, Attila ăla. O, Doamne. «La ce te holbezi?» a spus el. «La nimic», am spus eu. «Atunci nu te mai holba, bine?» a spus el". (Scutură din cap.) „Depravat!"

Bona: „Bona spune că, dacă nu încetezi să imiţi voci prosteşti, situaţia o să se schimbe şi n-o să te mai poţi opri".

Băiatul (disperat): „Dar eu vreau să mă opresc, Bonă".

Bona: „Cu «vreau» nu ajungi nicăieri".

Sergentul: „Vino-ţi în fire, băiete". (Ţipă): „Marş rapid! Stâng, drept. Stâng, drept".

Picioarele lui Patrick alunecară înainte şi înapoi pe covor, ca o păpuşă cu arc răsturnată.

Scurt anunţ la rubrica de necrologuri din *The Times*: „MELROSE. Pe 25 mai, liniştit, după o zi fericită la Hotel Pierre. Patrick, în vârstă de 22 de ani, fiul iubitor al lui David şi Eleanor, va fi mult regretat de Attila, doamna Mop, Eric cel Indignat şi mulţi alţi prieteni, prea numeroşi pentru a fi amintiţi".

O'Connor Gură-Mare: „Un suflet sărman şi nefericit. Dacă nu zvâcnea precum piciorul tăiat al unei broaşte electrizate, asta se datora doar faptului că dispoziţia îl apăsa greu, asemenea bănuţilor de pe pleoapele celor morţi". (Îşi goleşte paharul de Jameson.)

Bona (acum mai în vârstă, cu o memorie mai proastă ca pe vremuri): „Nu mă pot obişnui cu asta, era un băieţel atât de drăguţ. Îmi amintesc că îi spuneam mereu «căţeluşul meu drag». Îi ziceam «Nu uita că bona te iubeşte»".

O'Connor Gură-Mare (cu lacrimi prelingându-i-se pe obraji): „Iar sărmanele şi nefericitele lui braţe puteau să facă un bărbat puternic să plângă. Erau pline de răni, chiar aşa, asemenea gurilor unor peştişori de aur care plâng după singurul lucru care ar aduce puţină linişte sufletului său tulburat". (Goleşte un pahar de Jameson)

Căpitanul Apatic: „Era genul de individ care stă mult în camera lui. Bineînţeles, nu e nimic greşit în asta, numai că el se plimba întruna dintr-o parte în alta. Cum îmi place mie să spun, dacă e să fii leneş, atunci ar trebui să fii leneş până la capăt". (Zâmbeşte fermecător.)

O'Connor Gură-Mare (bând direct din sticlă acum, cu ochii înotând în lacrimi, vorbind din ce în ce mai bolborosit): „Şi avea probleme şi la cap. Poate că ce l-a omorât a fost preocuparea de a fi liber? În fiecare situaţie – şi el intra mereu în tot felul de situaţii – îşi vedea variantele aliniate în faţă nebuneşte, ca vasele de sânge sparte ale unor ochi obosiţi. Şi la fiecare acţiune auzea strigătul de moarte al tuturor lucrurilor pe care nu le făcuse. Şi vedea ocazia de a obţine ameţeala, fie şi într-o baltă în care se reflectă cerul sau în licărul unui şanţ de la colţul lui Little Britain Street. Era înnebunit de groaza că o să uite şi o să piardă urma a cine e el şi o să se învârtă în cerc, ca un ogar sângeros şi viclean în mijlocul unei păduri afurisite".

John cel Cinstit: „Ce dobitoc, nu? În viaţa lui n-a muncit cinstit nicio zi. Când l-ai văzut că a ajutat o bătrână să treacă strada sau a cumpărat o pungă de dulciuri unor copii defavorizaţi? Niciodată. Tre' să fii cinstit".

Grăsanul: „Domnule, a fost un om care nu mânca suficient, un om care abia ciugulea din mâncare, care s-a întors dinspre cornul abundenţei spre farmacopeea vieţii. Pe scurt, domnule, cel mai josnic tip de ticălos".

O'Connor Gură-Mare (ieşind din când în când la suprafaţa unui lac de lacrimi): „Şi cum arăta..." (gâl, gâl, gâl) „... buzele alea sfâşiate care n-au învăţat niciodată să iubească..." (gâl, gâl, gâl) „... Buzele alea care au rostit cuvinte grozave şi amare..." (gâl, gâl, gâl) „... desfăcute de furie şi de gândul că îl aşteaptă moartea" (gâl).

Debbie (bâlbâindu-se): „Mă întrebam ce-ar trebui să spun?"

Kay: „L-am văzut în ziua în care s-a întâmplat".

— Sper să nu înnebunesc! strigă Patrick cu o voce care la început semănase cu a lui, dar la ultimele două cuvinte devenise asemenea vocii lui John Gielgud.

Vicarul (privind cu blândeţe din amvon): „Unii dintre noi şi-l amintesc pe David Melrose ca pe un pedofil, alcoolic, mincinos, violator, sadic şi «un individ întru totul neplăcut». Dar, ştiţi, într-o situaţie ca asta, ceea ce ne-ar cere Iisus să spunem, şi ceea ce ar spune chiar el, cu propriile cuvinte, este (face o pauză) «Dar asta nu e întreaga poveste, nu-i aşa?»"

John cel Cinstit: „Ba da, este".

Vicarul: „Iar ideea asta cu «întreaga poveste» este unul dintre cele mai incitante aspecte ale creştinismului. Atunci când citim o carte scrisă de unul dintre autorii noştri preferaţi, fie el Richard Bach sau Peter Mayle, nu vrem doar să ştim că ea se referă la un pescăruş foarte special sau că are loc în minunata *campagne* a Provenţei, ca să folosesc un cuvânt franţuzesc; vrem satisfacţia de a o citi până la capăt".

John cel Cinstit: „Vorbeşte în numele tău".

Vicarul: „Şi, în exact acelaşi mod, atunci când judecăm alţi oameni (şi cine dintre noi nu face asta?) trebuie să ne asigurăm că avem în faţa ochilor «întreaga poveste»".

Attila (bas profund): „Mori, câine creştin!" (Îl decapitează pe vicar.)

Capul Retezat al Vicarului (tace gânditor): „Ştiţi, zilele trecute, nepoata mea cea mică a venit şi mi-a spus «Bunicule, mie îmi *place* creştinismul». Iar eu i-am spus (complet nedumerit) «De ce?» Şi ştiţi ce mi-a spus?"

John cel Cinstit: „Bineînţeles că nu ştim, dobitocule".

Capul Retezat al Vicarului: „Mi-a spus, «Pentru că aduce atâta alinare»". (Tace, apoi repetă mai rar şi mai emfatic): „«Pentru că aduce atâta alinare.»".

Patrick deschise ochii şi se descolăci încet pe podea. Televizorul se zgâia acuzator la el. Poate că ar fi putut să-l salveze sau să-i abată atenţia de la propria reprezentaţie involuntară.

Televizorul (smiorcăindu-se şi tremurând): „Aprinde-mă, omule. Apasă-mă pe buton".

Dl Preşedinte: „Nu întrebaţi ce poate să facă televiziunea pentru voi, ci ce puteţi să faceţi voi pentru televiziune".

Populaţia Extatică: „Uraaa! Uraaa!"

Dl Preşedinte: „Vom plăti orice preţ, vom suporta orice povară, vom face faţă oricăror greutăţi..."

Familia de Cântăreţi Von Trapp (extatic): „Vom urca orice munte!"

Dl Preşedinte: „...vom susţine orice prieten, ne vom opune oricărui duşman, pentru a asigura supravieţuirea şi succesul televiziunii".

Populaţia Extatică: „Uraaa! Uraaa!"

Dl Preşedinte: „Să se afle, de aici şi de acum, că torţa a fost trecută unei noi generaţii de americani – născuţi în acest secol, căliţi de război, disciplinaţi de o pace dificilă şi amară, mândri de tradiţia noastră străveche şi nedispuşi să facă altceva decât să se uite la televizor".

„Da, da, da", se gândi Patrick târându-se pe podea, „televizor".

Televizorul (foindu-se agitat de pe o roată pe alta): „Apasă-mă pe buton, omule, am nevoie de asta". Privitorul (rece): „Ce poţi să-mi dai?"

Televizorul (linguşitor): „Am *Filmul de un milion de dolari. Omul de un miliard de dolari. Emisiunea concurs de un trilion de dolari".*

Privitorul: „Dadadada, dar ce poţi să-mi dai *acum*?"*.*

Televizorul (vinovat): „Un cadru cu drapelul american şi un ciudat cu costum bleu de nailon care vorbeşte despre sfârşitul lumii. Ar trebui să înceapă imediat *Buletinul agricol".*

Privitorul: „Bine, cred că aleg drapelul. Dar nu mă forţa" (ia un pistol) „că îţi fac ecranul ţăndări".

Televizorul: „Bine, omule, păstrează-ţi calmul, bine? Transmisia nu e prea bună, dar e un cadru *foarte* reuşit cu drapelul. Garantez asta personal".

Patrick închise televizorul. Când avea să ia sfârşit noaptea asta groaznică? Se căţără în pat, se prăbuşi pe el, închise ochii şi ascultă încordat tăcerea.

Ron Zak (cu ochii închişi, zâmbind blajin): „Aş vrea să asculţi tăcerea asta. O auzi?" (Pauză.) „Încearcă să devii parte a tăcerii. Tăcerea asta e vocea ta interioară".

John cel Cinstit: „O, Doamne, încă nu s-a terminat, nu? Atunci cine e Ron Zak ăsta? Pare cam dobitoc, ca să fiu sincer".

Ron Zak: „Ai devenit una cu tăcerea asta?"

Elevii: „Suntem una cu tăcerea, Ron".

Ron Zak: „Bun”. (Pauză lungă.) „Acum, aş vrea să folosiţi tehnica de vizualizare pe care aţi învăţat-o săptămâna trecută ca să vă imaginaţi o pagodă – asta e un fel de casă chinezească de plajă, numai că pe dealuri”. (Pauză.) „Bun. E foarte frumoasă, nu-i aşa?” Elevii: „Doamne, Ron, e atât de mişto”.

Ron Zak: „Are un acoperiş auriu minunat şi o grădină cu o reţea de iazuri clipocitoare. Intraţi în unul din acele iazuri – mm, ce bine e – şi îngăduiţi portarilor să vă spele trupul şi să vă aducă mantii noi făcute din mătase şi alte stofe renumite. Sunt plăcute, nu-i aşa?”

Elevii: „O, da, sunt extraordinare”.

Ron Zak: „Bun. Acum, aş vrea să intraţi în pagodă”. (Pauză.) „E cineva acolo, nu-i aşa?”

Elevii: „Da, e Ghidul despre care am învăţat penultima săptămână”.

Ron Zak: (puţin irascibil): „Nu, Ghidul e în altă încăpere”. (Pauză.) „Sunt părinţii voştri”.

Elevii (recunoscându-i uimiţi): „Mamă? Tată?”

Ron Zak: „Acum, aş vrea să vă duceţi la mama voastră şi să-i spuneţi «Mamă, te iubesc foarte mult.»”.

Elevii: „Mamă, te iubesc foarte mult”.

Ron Zak: „Acum aş vrea s-o îmbrăţişaţi”. (Pauză.) „E plăcut, nu-i aşa?”

Elevii (ţipă, leşină, completează cecuri, se îmbrăţişează unii pe alţii, izbucnesc în lacrimi şi trag pumni în perne): „E atât de plăcut!”

Ron Zak: „Acum, aş vrea să vă duceţi la tatăl vostru şi să-i spuneţi «Pe tine, pe de altă parte, nu te pot ierta»”.

Elevii: „Pe tine, pe de altă parte, nu te pot ierta”.

Ron Zak: „Scoateţi pistolul şi zburaţi-i creierii nenorocitului. Poc. Poc. Poc. Poc”.

Elevii: „Poc. Poc. Poc. Poc”.

Fantoma Koenig (scârţâind groaznic din armură): „Omlet! Ich bin Fantoma vostru!”

— Ah, fir-ar a dracu’, strigă Patrick, ridicându-se în capul oaselor şi plesnindu-se peste faţă, nu te mai gândi la asta.

Ecou Batjocoritor: „Nu te mai gândi la asta”.

Patrick se aşează la masă şi ridică un pacheţel de cocaină. Îl bătu cu degetul şi un grăunte neobişnuit de mare căzu în lingură. Abătu un jet de apă peste cocaină şi auzi un ţiuit argintiu, acolo unde acesta lovi marginea lingurii. Pulberea fu inundată şi dizolvată.

Venele lui începeau să se retragă din calea asediului sălbatic al acelei seri, însă una din ele, din partea de jos a braţului, încă se arăta fără alte

încurajări. Era groasă şi albastră şi şerpuia spre încheietură. Pielea era mai dură acolo şi durea să pătrunzi sub ea.

Bona (cântându-le visător venelor ei): „Ieşiţi, ieşiţi de unde v-aţi ascuns!"

Un firicel de sânge apăru în seringă.

Cleopatra (icnind): „O, da, da, da, da, da".

Attila (violent, printre dinţii încleştaţi): „Fără prizonieri!"

Patrick leşină şi se prăbuşi din nou pe podea, cu senzaţia că trupul i se umpluse brusc cu ciment umed. În jur era tăcere atunci când îşi privi trupul din plafon.

Pierre: „Uită-te la trupul tău, omule, e un gunoi nenorocit. *Tu as une conscience totale.* Fără *limites.* (Trupul lui Patrick accelerează foarte rapid. Spaţiul se transformă din albastru în albastru-închis, şi din albastru-închis în negru. Norii sunt ca nişte piese ale unui joc de puzzle. Patrick se uită în jos şi vede, departe sub el, fereastra camerei lui de hotel. În cameră e o plajă subţire şi albă, înconjurată de o mare de un albastru intens. Pe plajă, copiii îngroapă trupul lui Patrick în nisip. Doar capul se mai vede. Patrick crede că poate să spargă carcasa de nisip dintr-o singură mişcare, dar îşi dă seama de greşeala lui atunci când unul dintre copii goleşte o găleată de ciment umed pe faţa lui. Patrick încearcă să-şi şteargă cimentul de pe gură şi din ochi, însă braţele îi sunt prinse de un mormânt de ciment.)

„Jurnalul lui Jennifer": „La mormântul lui Patrick Melrose nu părea să fi venit nimeni atunci când sicriul a fost coborât, oarecum brutal, în pământ. Însă nu era totul pierdut, peste foarte puţin timp, acel mereu popular, graţios, fermecător şi neobosit cuplu care sunt domnul şi doamna Chilly Willy, drogaţii din Alphabet City aflaţi în una din rarele lor vizite în centru, au intrat în scenă, târşâindu-şi atrăgător picioarele. «Nu-l coborî, nu-l coborî, e omul meu», a ţipat neconsolat Chilly Willy. «Acu' de unde o să mai iau o punguliţă de zece?», s-a tânguit el. «Mi-a lăsat ceva în testament?», a întreba soţia lui copleşită de durere, care purta o rochie ingenios croită, accesibilă la preţ, dintr-un material cu imprimeu floral superb colorat. Printre cei care nu au participat, susţinând că nu auziseră în viaţa lor de cel decedat, s-au numărat Sir Veridian Gravalaux-Gravalax, Mareşalul Insulelor Kennels, şi verişoara lui, foarte atrăgătoarea domnişoară Rowena Keats-Shelley".

John cel Cinstit: „Acum nu cred c-o să mai supravieţuiască, sincer să fiu".

Eric cel Indignat (scuturând neîncrezător din cap): „Ce mă uimeşte pe mine e faptul că unii cred că pot să apară aşa şi, hm, să îngroape cu nonşalanţă oamenii de vii".

Dna Chronos (cu o clepsidră uriaşă în mână şi îmbrăcată cu o rochie de bal veche şi zdrenţuită): „Păi, trebuie să spun că e plăcut să aibă cineva

nevoie de tine! N-am mai avut niciun rol de la actul al patrulea din *Poveste de iarnă* încoace" (cu căldură). „E o piesă de Bill Shakespare, desigur – încântător om, apropo, suntem prieteni apropiaţi. În timp ce secolele treceau, m-am gândit «Foarte bine, ignoraţi-mă, eu îmi dau seama când nu sunt dorită.»" (Îşi încrucişează braţele şi încuviinţează din cap.) „Oamenii mă consideră o actriţă manieristă, dar, dacă e ceva ce nu suport, asta e să mi se dea mereu acelaşi rol. În fine", (uşor suspin) „presupun că e timpul să-mi spun replicile". (Face o grimasă.) „Sincer, mi se par puţin demodate. Oamenii nu par să înţeleagă că eu sunt o fată modernă". (Râs timid.) „Un singur lucru mai vreau să spun", (acum serioasă) „şi anume, multe mulţumiri tuturor fanilor mei. Voi m-aţi făcut să merg mai departe în timpul acelor ani singuratici. Vă mulţumesc pentru sonete, scrisori şi conversaţii, au însemnat mult pentru mine, foarte mult. Gândiţi-vă din când în când la mine, dragilor, când gingiile voastre o să înceapă să se retragă şi n-o să vă mai amintiţi numele oamenilor". (Trimite bezele publicului. Apoi se adună, îşi netezeşte faldurile rochiei şi se duce în faţa scenei.)

„Cum moartea lui nu poate fi-ndreptată,
Toată petrecerea acum e încheiată.
Nu judecaţi prea aspru piesa noastră
Ci reveniţi să ne vedeţi şi altă dată".

Attila (loveşte cu pumnul capacul sicriului său, scoate un fel de mârâit şi şuierat furios, ca un leopard aţâţat printre gratiile unei cuşti): „Raaa!"

Patrick sări în sus, lovindu-se cu capul de piciorul scaunului.

— Căcat, fir-ar a dracu', futu-i, în mă-sa, spuse el, în sfârşit cu vocea lui.

8.

Patrick zăcea în pat ca o făptură moartă. Despărţise pentru o clipă perdelele şi văzuse cum soarele răsare deasupra lui East River, iar asta îl făcuse să aibă mustrări de conştiinţă şi îl umpluse de dezgust faţă de sine însuşi.

Neavând alternativă, soarele strălucea deasupra aceleiaşi lumi vechi. Iată încă o primă propoziţie.

Prin minte îi treceau cuvintele altora. Precum ciulinii care străbat deşertul. Se gândise deja la asta? Spusese deja asta? Patrick se simţi umflat şi gol în acelaşi timp.

Din când în când, în mâzga clocotitoare a gândurilor lui ieşeau la suprafaţă urme ale posedării de noaptea trecută, iar experienţa de a fi atât de complet şi de des strămutat îl lăsă rănit şi singuratic. În plus, aproape că se sinucisese.

— Hai să nu o luăm de la capăt, murmură el, ca un iubit hărţuit, căruia nu i se permite niciodată să-şi uite greşeala.

Patrick se strâmbă, în timp ce îşi îndrepta braţul suferind şi înţepenit ca să vadă cât arată ceasul de pe noptieră. Cinci şi patruzeci şi cinci. Putea să comande imediat nişte friptură rece sau somon afumat, dar ar fi trecut încă trei sferturi de oră până ca el să poată organiza acel scurt moment categoric în care căruciorul huruitor cu acest mic dejun solid avea să intre în camera lui.

Apoi sucul de fructe avea să transpire şi să se separe sub capacul lui de carton; ouăle cu şuncă, prea intimidant de carnale, la urma urmei, aveau să se răcească şi să înceapă să miroasă, iar trandafirul solitar, în vaza lui îngustă de sticlă, avea să lase o petală pe faţa de masă albă, în timp ce el înghiţea nişte ceai dulce şi continua să ingereze mâncarea eterică din seringă.

După o noapte fără somn, Patrick petrecea întotdeauna perioada dintre cinci şi jumătate şi opt ascunzându-se de mugetul din ce în ce mai puternic al vieţii. În Londra, când lumina păstoasă a zorilor păta plafonul de deasupra galeriei de care atârna draperia, Patrick asculta, cu o panică de vampir, scâncetul şi huruitul coloşilor îndepărtaţi, apoi căruciorul de lapte tânguitor din apropiere şi, în cele din urmă, portierele trântite ale maşinilor care duceau copiii la şcoală sau bărbaţi adevăraţi la muncă, în fabrici şi bănci.

În Anglia era aproape ora unsprezece. Putea să omoare timpul până la micul dejun cu convorbiri telefonice. Avea să-l sune pe Johnny Hall, care, cu siguranţă, avea să manifeste înţelegere faţă de starea lui sufletească.

Dar mai întâi trebuia să ia o mică doză ca să rămână în stare de funcţiune. Aşa cum putea să contemple perspectiva de a renunţa la heroină doar după ce luase deja heroină, îşi putea reveni după dezastrele cocainei doar luând din nou cocaină.

După o doză de o moderaţie care îl impresionă aproape la fel de mult cât îl şi plictisi, Patrick îşi aranjă nişte perne şi se instală confortabil lângă telefon.

— Johnny?

— Da, se auzi o şoaptă încordată la celălalt capăt al firului.

— Sunt Patrick.

— Cât e ceasul?

— Unsprezece.

— În cazul ăsta, am dormit doar trei ore.

— Vrei să te sun mai încolo?

— Nu, răul a fost deja făcut. Ce mai faci?

— A, bine. Am avut o noapte destul de grea.

— Era să mori şi aşa mai departe? icni Johnny.

— Da.

— Şi eu la fel. Mi-am injectat nişte amfetamină foarte rău famată, făcută de un repetent la chimie care a pus mâna lui tremurătoare pe o sticlă cu acid clorhidric. E genul care miroase a eprubete arse atunci când apeşi pe piston, apoi te face să strănuţi compulsiv şi îţi aruncă inima în rafale violente de aritmie care îţi amintesc de cele mai urâte pasaje din *Cantos*-urile lui Pound.

— Atâta timp cât marfa ta chinezească e bună eşti în regulă.

— Nu mai am.

— Eu am. E medicament, omule, medicament.

— Vin la tine.

— În New York?

— New York! Credeam că tonul ezitant şi şoptit al vocii tale se datorează unei combinaţii dintre halucinaţiile mele auditive şi indolenţa ta notorie. Sunt foarte dezamăgit să aflu că el are o cauză *reală.* De ce te-ai dus acolo?

— Taică-meu a murit aici, aşa că am venit să-i iau rămăşiţele.

— Felicitări. Ai dobândit statutul de semiorfan. Cei de acolo refuză să se despartă de cadavrul lui? Te obligă să pui o cantitate egală de aur pe talerul opus al balanţei, ca să-ţi elibereze preţioasa marfa?

— Încă nu mi-au dat factura, dar dacă e cât de puţin exagerată, o să las putreziciunea aia acolo.

— Bine gândit. Eşti cumva tulburat?

— Mă simt mai degrabă hăituit.

— Da. Îmi amintesc că pământul de sub picioarele mele părea încă şi mai nesigur ca de obicei, dacă aşa ceva e posibil, şi că dorinţa mea de a muri era încă şi mai intensă ca înainte, dacă aşa ceva e posibil.

— Da, exact aşa ceva. Plus o durere de ficat foarte rea, ca şi cum un gropar mi-ar fi băgat o lopată sub coaste şi ar fi călcat pe ea cu putere.

— Ăsta e rostul ficatului, nu ştiai?

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— E adevărat. Iartă-mă. Deci când o să ne întâlnim noi, cei doi olimpieni?

— Păi, eu ar trebui să mă întorc mâine-seară. Dacă poţi să iei nişte marfa, atunci vin direct la tine de la aeroport, fără să mai trebuiască să-l văd pe îngrozitorul Brian.

— Sigur. Apropo de oameni groaznici, acum câteva seri am ajuns în apartamentul unor italieni complet idioţi, dar aveau nişte cristale roz de cocaină care scoteau un sunet ca de *glockenspiel* când cădeau în lingură. În fine, am furat-o pe toată şi m-am încuiat în baie. După cum ştii, e foarte greu să tulburi calmul cretin al drogaţilor ălora de italieni cu ochi de căprioară, dar păreau cu adevărat furioşi, izbeau în uşă şi strigau „Ieşi afară, om nemernic, altfel te omor. Alessandro, fă-l să iasă!"

— Doamne, ce amuzant!

— Din nefericire, cred că ne-am spus „Ciao" pentru ultima dată, altfel ţi-aş fi luat şi ţie. E exact ce trebuie să iei înainte să împingi corabia incendiată în apele tulburi pentru ultima oară.

— Mă faci invidios.

— Ei, poate că mâine-noapte în sfârşit ne sinucidem.

— Categoric. Ia neapărat o grămadă.

— Bine.

— OK, ne vedem mâine-seară.

— La revedere.

— Pa.

Patrick închise telefonul cu un zâmbet uşor pe buze. Întotdeauna se înveselea când vorbea cu Johnny. Formă imediat alt număr şi se lăsă pe perne.

— Alo?

— Kay?

— Iubitule! Ce mai faci? Stai aşa să dau muzica mai încet.

Zgomotul unui violoncel solitar şi exasperant amuţi brusc, iar Kay se întoarse la telefon.

— Ce mai faci? întrebă ea din nou.

— N-am reuşit să dorm prea mult.

— Nu mă surprinde.

— Nici pe mine, am luat vreo patru grame de coca.

— O, Doamne, ce groaznic. N-ai luat şi heroină, nu-i aşa?

— Nu, nu, nu. Am renunţat la asta. Doar nişte calmante.

— Ei, asta e ceva, dar de ce cocaină? Gândeşte-te la sărmanul tău nas. Nu-l poţi lăsa să-ţi cadă aşa.

— Nasul meu o să fie în regulă. Mă simţeam foarte deprimat.

— Sărmanul de tine, sunt convinsă. Moartea tatălui tău e cel mai rău lucru care putea să ţi se întâmple. N-aţi avut niciodată şansa de a rezolva lucrurile.

— N-am fi avut-o oricum.

— Aşa li se pare tuturor fiilor.

— Mmm...

— Nu-mi place să ştiu că eşti acolo, singur. Azi te întâlneşti cu cineva plăcut sau tot cu cei de la pompe funebre?

— Vrei să spui că cei de la pompe funebre nu pot fi plăcuţi? întrebă Patrick lugubru.

— Nu, Doamne, cred că-şi fac treaba foarte bine.

— Nu prea ştiu. Trebuie să iau cenuşa, altfel sunt liber ca pasărea cerului. Aş vrea să fii şi tu aici.

— Şi eu, dar ne vedem mâine, nu-i aşa?

— Absolut. Vin direct la tine de la aeroport. Patrick îşi aprinse o ţigară, apoi continuă repede: M-am gândit toată noaptea – dacă poţi numi asta gândit – dacă ideile vin din nevoia continuă de a vorbi, satisfăcută din când în când de prezenţa paralizantă a celorlalţi, sau dacă prin vorbire realizăm pur şi simplu ceea ce am gândit deja.

Patrick spera că ăsta era tipul de întrebare care să distragă atenţia lui Kay de la detaliile exacte ale întoarcerii lui.

— N-ar fi trebuit să-ţi pierzi somnul din cauza asta, râse ea. Îţi spun răspunsul mâine seară. La cât ajungi?

— În jur de zece, spuse Patrick, adăugând câteva ore la momentul sosirii.

— Atunci ne vedem în jur de unsprezece?

— Perfect.

— La revedere, scumpule. Te iubesc mult.

— Şi eu. La revedere.

Patrick puse receptorul în furcă şi îşi prepară încă o doză mică de cocaină care să-l ţină în funcţiune. Ultima doză era încă prea recentă, aşa că fu nevoit să se întindă puţin pe pat, transpirat, înainte să dea următorul telefon.

— Alo? Debbie?

— Dragul meu. N-am îndrăznit să te sun, în caz că dormeai.

— Nu asta era problema mea.

— Îmi pare rău, n-am ştiut.

— Nu te acuz de nimic. Nu trebuie să fii atât de prudentă.

— Nu sunt prudentă, râse Debbie. Eram doar îngrijorată din cauza ta. E ridicol. Am vrut doar să spun că am fost îngrijorată toată noaptea pentru că nu ştiam cum eşti.

— Ridicol, presupun.

— Ah, te rog, hai să nu ne certăm. N-am spus că *tu* eşti ridicol. Am vrut să spun că e ridicol să ne certăm.

— Ei bine, eu mă certam, şi dacă e ridicol să ne certăm atunci şi eu sunt ridicol. Mi-am încheiat pledoaria.

— Ce pledoarie? Tu crezi tot timpul că te atac. Nu suntem la tribunal. Nu sunt adversarul sau duşmanul tău.

Tăcere. Lui Patrick îi bubuia capul din cauza efortului de a nu o contrazice.

— Şi ce-ai făcut aseară? o întrebă el în cele din urmă.

— Păi, o bună bucată de vreme am încercat să dau de tine, apoi m-am dus la cina aia de la Gregory şi Rebecca.

— Suferinţa... are loc în timp ce altcineva mănâncă[4]. Cine a spus asta?

— Ar putea fi aproape oricine, râse Debbie.

— Mi-a trecut pur şi simplu prin minte.

— Mm. Ar trebui să mai redactezi unele din lucrurile care îţi trec pur şi simplu prin cap.

— Ei, nu mai contează seara trecută, ce faci mâine seară?

— Am fost invitaţi la chestia de la China, dar presupun că nu vrei să mănânci şi să suferi în acelaşi timp.

Debbie râse de propria glumă, aşa cum obişnuia, în timp ce Patrick îşi urmă regula nemiloasă de a nu râde niciodată la ceea ce spunea ea, iar în acest caz nu simţi nici cea mai mică urmă de răutate.

— Ce remarcă strălucită, spuse el sec. Eu nu vin, dar nimic nu m-ar putea convinge să te împiedic pe tine să mergi.

— Nu fi ridicol, o să contramandez.

— Se pare că ar fi bine să nu încetez să fiu ridicol, altfel n-o să mă mai recunoşti. Voiam să vin să te văd direct de la aeroport, dar o să vin când te întorci de la China. La douăsprezece sau la unu.

— Ei bine, dar dacă vrei, contramandez.

— Nu, nu, nici nu mă gândesc la aşa ceva.

---

[4] Aluzie la poemul lui W.H. Auden (1907-1973), *Musée des Beaux Arts (About suffering they were never wrong,/The Old Masters: how well they understood/Its human position; how it takes place/While someone else is eating or opening a window or just walking dully along.)*

— Mai bine nu mă duc, altfel o să foloseşti asta împotriva mea.

— Nu suntem la tribunal, repetă Patrick batjocoritor. Nu sunt adversarul sau inamicul tău.

Tăcere. Debbie aşteptă până când putu să o ia de la capăt, încercând să ignore solicitările imposibil de contradictorii ale lui Patrick.

— Eşti la Hotel Pierre? întrebă ea vioaie.

— Dacă nu ştii la ce hotel sunt, cum puteai să mă suni?

— Presupun că eşti la Hotel Pierre, dar nu puteam fi sigură, pentru că tu n-ai considerat de cuviinţă să-mi spui, oftă Debbie. E frumoasă camera?

— Cred că ţi-ar plăcea. În baie sunt o grămadă de pliculeţe cu cosmeticale şi un telefon lângă vasul de toaletă, ca nu cumva să pierzi vreun apel important – o invitaţie la cină la China, de exemplu.

— De ce eşti atât de groaznic?

— Aşa sunt?

— O să contramandez cina.

— Nu, nu, *te rog,* nu face asta. Era doar o glumă. Simt că înnebunesc în momentul ăsta.

— Tu tot timpul simţi că înnebuneşti, râse Debbie.

— Ei bine, întâmplarea face că tatăl meu a murit, ceea ce mă face să simt că înnebunesc şi mai tare.

— Ştiu, dragul meu, îmi pare rău.

— Plus că am luat o cantitate enormă de cocaină.

— Crezi c-a fost o idee bună?

— Bineînţeles că n-a fost o idee bună, scânci Patrick indignat.

— Crezi că moartea tatălui tău o să te facă să-i semeni mai puţin? oftă Debbie din nou.

— Acum o să trebuiască să muncesc cât pentru doi.

— Dumnezeule, eşti sigur că n-ai prefera să laşi totul baltă?

— Bineînţeles că aş prefera să las totul baltă, se răsti Patrick, dar asta nu e o variantă.

— Păi, fiecare trebuie să-şi poarte crucea.

— Serios? Care e crucea ta?

— Tu, râse Debbie.

— Păi, fii atentă, că s-ar putea să ţi-o fure cineva.

— Va trebui să se lupte cu mine pentru asta, rosti Debbie afectuos.

— Drăguţ, gânguri Patrick, potrivindu-şi telefonul între umăr şi ureche şi aşezându-se pe marginea patului.

— Ah, dragul meu, de ce ne certăm noi mereu? întrebă Debbie.

— Pentru că ne iubim atât de mult, spuse Patrick la întâmplare.

Deschise pachetelul de heroină de pe noptieră, înmuie degetul mic în pulbere, îl bagă în nară şi inhală încet.

— Din partea altcuiva, asta ar părea o explicaţie stranie.

— Păi, sper că nu primeşti explicaţia asta din partea altcuiva, spuse Patrick nevinovat, înmuind degetul şi inhalând de alte câteva ori.

— Nimeni altcineva n-ar îndrăzni să mi-o ofere, dacă s-ar comporta ca tine, râse Debbie.

— Chestia e că am atât de mare nevoie de tine, şopti Patrick, lăsându-se la loc pe perne. E înspăimântător, dacă eşti dependent de independenţă, ca mine.

— A, de asta eşti tu dependent, nu-i aşa?

— Da. Toate celelalte sunt iluzii.

— Şi eu sunt o iluzie?

— Nu! De asta ne certăm atât de mult. Înţelegi?

Lui Patrick i se părea că sună bine.

— Pentru că eu sunt un obstacol *real* pentru independenţa ta?

— Pentru dorinţa mea nesăbuită şi prostească de independenţă, o corectă Patrick galant.

— Ei, ce e sigur e că ştii cum să faci un compliment unei fete, râse Debbie.

— Aş vrea să fii aici, spuse Patrick răguşit, înmuind iar degetul în pulberea albă.

— Şi eu, cred că te simţi groaznic. De ce nu te duci s-o vezi pe Marianne? Ea o să aibă grijă de tine.

— Ce idee bună. O sun mai târziu.

— Ar trebui să închid acum, oftă Debbie. Trebuie să mă intervieveze nu ştiu ce revistă prostească.

— Pentru ce?

— A, e vorba despre oameni care merg la multe petreceri. Nici nu ştiu de ce am acceptat.

— Pentru că eşti atât de amabilă şi săritoare, spuse Patrick.

— Mm... te sun mai târziu. Cred că eşti foarte curajos, te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— La revedere, dragul meu.

— La revedere.

Patrick închise şi se uită la ceas. Şase şi treizeci şi cinci. Comandă şuncă canadiană, ochiuri, pâine prăjită, terci de ovăz, fructe înăbuşite, suc de portocale, cafea şi ceai.

— Micul dejun e pentru două persoane? întrebă femeia cu voce voioasă care îi luă comanda.

— Nu, pentru una singură.

— Ooo, atunci o să fie un mic dejun copios, dragule, chicoti ea.
— E cea mai bună modalitate de a-ţi începe ziua, nu crezi?
— Absolut! aprobă ea.

9.

Mirosul de mâncare care se strică umplu camera surprinzător de rapid. Micul dejun al lui Patrick fusese distrus fără să fie mâncat. Într-o gaură din pasta gri a terciului era o pară înăbuşită mâncată pe jumătate; feliuţe de şuncă atârnau la marginea farfuriei, mânjite de gălbenuş de ou, iar în farfurioara inundată erau două chiştoace înmuiate în cafea. Un triunghi de pâine prăjită abandonată purta amprenta semicirculară a dinţilor lui şi peste tot pe faţa de masă sclipea zahărul vărsat. Doar sucul de portocale şi ceaiul fuseseră consumate în întregime.

La televizor, Wile E. Coyote se prăbuşea exploziv, călare pe o rachetă în mare viteză, în timp ce Road Runner dispărea într-un tunel, ieşea prin capătul celălalt şi se pierdea într-un nor de praf. Patrick îşi aminti, văzându-l pe Road Runner şi rotunjimea stilizată a prafului din urma lui, de primele zile inocente în care luase droguri, când crezuse că LSD-ul avea să-i dezvăluie şi altceva decât tirania efectelor pe care le avea asupra conştiinţei lui.

Din cauză că detesta aerul condiţionat, camera devenea din ce în ce mai înăbuşitoare. Patrick ar fi vrut foarte mult să scoată căruciorul afară, dar pericolul de a întâlni pe cineva pe hol îl făcu să se resemneze cu duhoarea tot mai puternică. Auzise deja o conversaţie despre el dintre două cameriste şi chiar dacă acceptase, teoretic, că era o halucinaţie, puterea minţii lui nu-i permisese să testeze acest filon al detaşării până acolo încât să deschidă uşa. La urma urmei, nu spusese una din cameriste „Eu i-am spus «O să mori, băiete, dacă continui să iei porcăriile astea.»" Iar cealaltă răspunsese „Ar trebui să chemi poliţia, ca să fii tu în siguranţă, nu se poate trăi aşa".

Patrick intră în baie şi roti umărul drept ca să atenueze durerea cuibărită sub omoplat. Se apropie de oglindă, sceptic, dar incapabil să reziste, şi observă că o pleoapă era mult mai lăsată decât cealaltă, deasupra unui ochi inflamat şi apos. Trase pielea şi văzu galbenul-închis familiar al globilor lui oculari. Limba lui era şi ea galbenă şi acoperită de un strat gros. Doar şanţurile vineţii de sub ochi atenuau paloarea mortală a înfăţişării lui.

Slavă Domnului că tatăl lui murise. Fără un părinte mort chiar nu aveai nicio scuză să arăţi atât de groaznic. Patrick se gândi la unul dintre mottourile care călăuziseră viaţa tatălui său: „Nu-ţi cere scuze niciodată, nu explica niciodată".

— Ce altceva poţi să faci, fir-ai al dracu'? murmură Patrick dând drumul la robinetele de la cadă şi rupând cu dinţii un pliculeţ cu spumă de baie.

În timp ce turna lichidul verde gros în apa învârtejită auzi sau i se păru că aude soneria telefonului. Era oare conducerea hotelului care voia să-l avertizeze că poliţia urca la el? Oricine ar fi fost, lumea exterioară îi invada mediul, iar asta îl umplea de groază. Patrick închise robinetele şi ascultă soneria telefonului. De ce să răspundă? Şi totuşi, n-ar fi suportat să nu facă asta; poate că avea să fie salvat.

Se aşeză pe closet, luă telefonul şi spuse, fără nicio încredere în propria voce:

— Alo?

— Patrick, dragul meu, spuse tărăgănat vocea de la celălalt capăt al firului.

— George!

— Te-am deranjat cumva?

— Deloc.

— Mă întrebam dacă ai vrea să iei prânzul cu mine. Desigur, s-ar putea ca ăsta să fie ultimul lucru pe care îţi doreşti să-l faci. Probabil te simţi absolut oribil. E un şoc groaznic, Patrick, ştii, toţi simţim asta.

— Mă simt puţin afectat, dar mi-ar plăcea să luăm prânzul împreună.

— Trebuie să te avertizez că am invitat şi alţi oameni. Oameni fermecători, fireşte, cel mai drăguţ gen de americani. Câţiva dintre ei l-au cunoscut pe tatăl tău şi l-au plăcut foarte mult.

— Pare minunat, spuse Patrick ridicând ochii spre plafon şi făcând o grimasă.

— Atunci ne întâlnim la Clubul Key. Îl ştii?

— Nu.

— Cred că o să ţi se pară amuzant, în felul lui. Intri înăuntru, după zgomotul şi poluarea din New York, şi dintr-odată eşti ca într-o casă englezească de ţară de un anumit tip. Dumnezeu ştie cărei familii îi aparţin – presupun că au fost împrumutate de unii membri –, dar pereţii sunt plini de tablouri şi efectul e chiar fermecător. Există toate obiectele pe care te-ai putea aştepta să le găseşti, cum ar fi pastă de anşoa şi, oricât ar părea de straniu, unele lucruri care zilele astea sunt foarte greu de găsit în Anglia, cum ar fi un Bullshot[5] bun. Eu şi tatăl tău eram de acord că n-am mai băut un cocktail atât de bun de ani de zile.

— Pare de vis.

[5] Variantă a cocktailului Bloody Mary, folosind, în loc de suc de roşii, supă de vită sau consommé.

— L-am invitat şi pe Ballantine Morgan. Nu ştiu dacă l-ai cunoscut. Mă tem că nu sunt sigur dacă nu cumva e groaznic de plicticos, dar Sarah l-a îndrăgit foarte mult şi ne-am obişnuit atât de mult să apară peste tot, încât l-am invitat la prânz. În mod straniu, cândva am cunoscut pe cineva care se numea Morgan Ballantine, un om absolut fermecător; trebuie să fie înrudiţi într-un fel sau altul, dar n-am reuşit niciodată să-i dau de cap.

Tonul lui George devenise nostalgic.

— Poate aflăm azi, spuse Patrick.

— Ei, nu sunt sigur că pot să-l întreb din nou pe Ballantine. Am senzaţia că l-am mai întrebat, dar mi-e foarte greu să fiu sigur, pentru că e atât de greu să-i asculţi răspunsurile.

— La cât să ne întâlnim?

— Cam pe la unu fără un sfert, la bar.

— Perfect.

— Ei, la revedere, dragul meu.

— La revedere. Ne vedem la unu fără un sfert.

Vocea lui Patrick se stinse.

Patrick dădu iar drumul la apă şi se duse în dormitor ca să-şi pună un pahar de whisky. O baie fără ceva de băut era ca – era ca o baie fără ceva de băut. Mai era nevoie să detaliezi sau să compari cu ceva?

O voce de la televizor vorbea cu însufleţire despre un set complet de cuţite renumite, însoţite de un wok incredibil, un set minunat de boluri pentru salată, o carte de reţete care îţi lasă gura apă şi, ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, un aparat pentru tăierea legumelor în diverse forme. Privirea lui Patrick deveni absentă în timp ce se uita cum morcovii sunt feliaţi, tocaţi, raşi şi tăiaţi în cubuleţe.

Mormanul de aşchii de gheaţă cu care sosise sucul lui de portocale se dovedi a fi complet topit şi Patrick, brusc iritat, lovi cu piciorul căruciorul cu micul dejun, făcându-l să se izbească de perete. Era copleşit de disperare la perspectiva de a nu avea gheaţă pentru băutură. Ce rost avea să mergi mai departe? Totul era greşit, totul era al naibii de aiurea. Se aşează pe marginea patului, neajutorat şi înfrânt, cu sticla de whisky atârnându-i în mână. Îşi închipuise un pahar cu whisky şi gheaţă, stând aburit pe o parte a căzii, şi îşi pusese întreaga speranţă în el, dar acum, când descoperise că acest plan fusese compromis, între el şi falimentul total nu mai rămăsese nimic. Bău o gură direct din sticlă, apoi o aşeză pe noptieră. Whisky-ul îi înţepă gâtul şi îl făcu să se cutremure.

Ceasul arăta unsprezece şi douăzeci. Trebuia să se pună în mişcare şi să se pregătească pentru treburile zilei. Acum venise vremea pentru

amfetamină şi alcool. Trebuia să lase cocaina în urmă, altfel şi-ar fi petrecut tot prânzul injectându-se la toaletă, ca de obicei.

Se ridică de pe pat şi lovi brusc abajurul, făcând veioza să se prăbuşească pe covor. Cu sticla de whisky în mână, se întoarse în baie şi descoperi că apa se revărsa încet peste marginea căzii, inundând podeaua. Refuzând să se panicheze sau să se arate surprins, Patrick închise încet apa şi plimbă în jur cu piciorul covoraşul din baie, împrăştiind apa în colţurile în care încă nu ajunsese. Se dezbrăcă, udându-şi pantalonii, şi îşi aruncă hainele prin uşa deschisă.

Baia era absurd de fierbinte şi Patrick trebui să scoată dopul şi să dea drumul la apa rece ca să poată intra. După ce se aşeză înăuntru i se păru prea rece. Întinse mâna după sticla de whisky pe care o pusese pe podea, lângă cadă, şi, dintr-un motiv pe care nu l-ar fi putut identifica, turnă whisky-ul din aer, sorbindu-l în timp ce acesta împroşca şi i se vărsa pe faţă.

În curând sticla se goli şi Patrick o băgă sub apă, privind cum îi ies bulele pe gură. Apoi o plimbă pe fundul căzii, ca pe un submarin care pândeşte vase inamice.

Când se uită în jos, îşi zări braţele şi, fără să vrea, trase adânc aer în piept. Printre vânătăile galbene estompate şi firicelele roz ale cicatricelor vechi, o serie nouă de răni violete se adunau în jurul venelor principale şi în alte câteva locuri de pe braţ. În mijlocul acestei pânze nesănătoase era umflătura neagră produsă de injecţia ratată din seara precedentă. Gândul că acesta era braţul lui îl asaltă subit pe Patrick şi îl făcu să-i vină să plângă. Închise ochii şi îşi scufundă faţa sub apă, expirând violent pe nas. Nu suporta să se gândească la asta.

Când ieşi de sub apă, scuturând capul dintr-o parte în alta, Patrick fu surprins să audă telefonul sunând iar.

Ieşi din baie şi luă telefonul de lângă vasul de toaletă. Telefoanele astea din baie chiar erau utile – poate că era China, care îl invita la cină, rugându-l să se răzgândească.

— Da? spuse el tărăgănat.

— Hei, Patrick? spuse de la celălalt capăt al firului o voce inconfundabilă.

— Marianne! Ce drăguţ din partea ta să mă suni.

— Îmi par *e foarte* rău pentru tatăl tău, spuse Marianne.

Vocea ei era ezitantă, dar plină de siguranţă, şoptită, dar răguşită. Părea să nu fie proiectată din trupul ei asupra lumii, ci să tragă lumea în interiorul trupului ei; nu atât vorbea, cât înghiţea articulat. Toţi cei care o ascultau erau obligaţi să-şi imagineze gâtul ei lung şi catifelat şi S-ul elegant al trupului, exagerat de curba extraordinară a şirei spinării, care îi făcea sânii să iasă şi mai mult în faţă, iar fundul în spate.

De ce nu se culcase niciodată cu ea? Faptul că Marianne nu manifestase niciodată vreun semn de dorinţă faţă de el nu fusese de ajutor, dar el putea fi atribuit prieteniei ei cu Debbie. La urma urmei, cum ar fi putut să-i reziste, se gândi Patrick privindu-se în oglindă.

Fir-ar al naibii! Avea să fie nevoit să se bazeze pe mila lui Marianne.

— Ei, ştii cum e, spuse el sarcastic. „Unde îţi este, moarte, boldul?”[6]

— „Dintre toate lucrurile din lume cărora li se reproşează că ar fi malefice, moartea e cea mai nevinovată de această acuzaţie”.

— La marele fix, în cazul ăsta, spuse Patrick. Cine a spus chestia asta?

— Episcopul Taylor, în *Regulile corecte pentru o moarte sfântă,* îi destăinui Marianne.

— E cartea ta preferată?

— E *atât* de minunată, icni ea răguşit; jur pe Dumnezeu că e cel mai frumos text pe care l-am citit vreodată.

Era şi deşteaptă. Era inadmisibil; trebuia s-o aibă.

— Vrei să iei cina cu mine? o întrebă Patrick.

— O, Doamne, aş vrea... icni Marianne, dar trebuie să iau cina cu părinţii mei. Vrei să vii şi tu?

— Ar fi minunat, spuse Patrick, iritat că nu o poate avea doar pentru el.

— Bun, toarse Marianne. O să-i anunţ pe părinţii mei. Vino la ei pe la ora şapte.

— Perfect, spuse Patrick. Apoi, fără nicio reţinere, continuă: Te ador.

— Hei! zise Marianne ambiguu. Ne vedem mai târziu.

Patrick închise. Trebuia s-o aibă, categoric trebuia s-o aibă. Nu era doar ultimul obiect pe care se fixase dorinţa lui lacomă de a fi salvat; nu, era femeia care avea să-l salveze. Femeia a cărei inteligenţă rafinată, compasiune profundă şi trup divin, da, al cărei trup divin avea să reuşească să-i abată atenţia de la puţul mohorât al sentimentelor lui şi de la contemplarea trecutului.

Dacă punea mâna pe ea avea să se lase de droguri pentru totdeauna sau cel puţin avea să aibă pe cineva foarte atrăgător cu care să le ia. Patrick chicoti nebuneşte, se înfăşură cu un prosop şi se duse în dormitor cu energie reînnoită.

Arăta ca dracu’, era adevărat, dar toată lumea ştia că, în afara banilor mulţi, femeile preţuiau cu adevărat blândeţea şi umorul. Blândeţea nu era specialitatea lui şi nu se simţea foarte amuzant, dar aici era vorba de destin: trebuia s-o aibă sau să moară.

[6] Biblia, Corinteni 1, 15:55.

Era timpul să devină practic, să ia o Black Beauty şi să încuie cocaina în valiză. Patrick pescui din sacou o capsulă şi o înghiţi cu o eficienţă impresionantă. În timp ce aranja cocaina, nu văzu niciun motiv pentru care să nu mai ia o ultimă doză. La urma urmei, nu mai luase o doză de aproape 40 de minute şi nu avea să mai ia alta preţ de câteva ore. Prea leneş ca să parcurgă întregul ritual, băgă acul într-o venă uşor accesibilă de pe dosul palmei şi îşi administră injecţia.

Era evident că efectele slăbeau, observă el. Încă putea să umble, chiar dacă puţin tremurat, cu umerii ridicaţi între urechi şi maxilarul încleştat.

Era absolut insuportabil să contempleze perspectiva de a fi despărţit de cocaină atât de mult timp, dar dacă lua provizii cu el nu se putea controla. Rezonabil era să-şi pregătească două doze, una în seringa destul de obosită şi veche pe care o folosise toată noaptea, cu pistonul de cauciuc care acum tindea să se prindă de marginile tubului, iar cealaltă în preţioasa seringă neatinsă. Aşa cum unii oameni purtau batistă în buzunarul de la piept ca să facă faţă urgenţei lacrimilor unei femei sau unui strănut, Patrick îşi îndesa adesea câteva seringi în acelaşi buzunar, ca să facă faţă pustietăţii mereu reînnoite care îl invada. Piu! Piu! Fii pregătit.

Afectat de o nouă halucinaţie auditivă, Patrick auzi o conversaţie dintre un poliţist şi un angajat al hotelului.

— Tipul ăsta era client regulat?

— Nu, era genul care e în vacanţa vieţii lui.

— Bine, bine, murmură Patrick impacientat.

Nu se lăsa intimidat atât de uşor.

Îşi luă o cămaşă curată şi al doilea lui costum, unul herringbone gri-închis, şi îşi vârî picioarele în pantofi în acelaşi timp în care îşi încheia butonii din aur. Cravata argintiu cu negru, din păcate singura pe care o avea, era stropită cu sânge, dar Patrick o legă mai scurt şi reuşi să ascundă acest fapt, chiar dacă trebuia să bage capătul mai lung în cămaşă, practică pe care o dispreţuia.

Mai greu de rezolvat era problema ochiului stâng, acum complet închis, cu excepţia unui tremur nervos ocazional. Putea să-l deschidă, cu mare efort, însă doar dacă ridica sprâncenele până într-o poziţie de indignare extremă. În drum spre Clubul Key avea să se ducă la o farmacie ca să-şi cumpere un bandaj pentru ochi.

Buzunarul de la piept era suficient de adânc ca să ascundă pistoanele ridicate ale celor două seringi, iar punguliţa de heroină încăpea perfect în buzunarul mic din dreapta. Totul era sub control, mai puţin faptul că transpira ca un porc înjunghiat şi nu putea scăpa de senzaţia că uitase ceva crucial.

Patrick scoase lanţul de la uşă şi privi nostalgic haosul întunecos şi fetid pe care îl lăsa în urma lui. Draperiile erau în continuare trase, patul nefăcut, pernele şi hainele pe podea, veioza răsturnată, căruciorul cu mâncare putrezea în căldura din încăpere, baia era inundată şi televizorul, la care un bărbat striga „Vino la Crazy Eddie's! Preţurile sunt demente", continua să pâlpâie.

Patrick ieşi pe hol şi nu putu să nu observe că în faţa camerei de alături stătea un poliţist.

Paltonul! Asta uitase. Dar dacă se întorcea nu avea să pară vinovat?

Ezită în uşă, apoi murmură tare „A, da, trebuie să...", atrăgând atenţia poliţistului. Se întoarse îngrozit în cameră. Ce căuta aici poliţia? Puteau să-şi dea seama ce făcuse el?

Paltonul i se păru greu şi mai puţin liniştitor ca de obicei. Nu trebuia să întârzie prea mult, altfel poliţiştii aveau să se întrebe ce punea la cale.

— O să te coci în paltonul ăla, rosti poliţistul zâmbind.

— Nu e o infracţiune, nu-i aşa? întrebă Patrick mai agresiv decât intenţionase.

— În mod normal, spuse poliţistul simulând seriozitatea, ar trebui să te arestăm, dar suntem prea ocupaţi.

Poliţistul ridică resemnat din umeri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Patrick, în stilul lui de „parlamentar care vorbeşte cu alegătorul".

— Un tip a murit de infarct.

— Petrecerea a luat sfârşit, spuse Patrick, cu un sentiment tainic de plăcere.

— A fost o petrecere noaptea trecută? Poliţistul deveni brusc curios.

— Nu, nu, voiam doar să spun...

Patrick simţi că merge pe prea multe drumuri deodată.

— Ai auzit cumva zgomote, strigăte, ceva neobişnuit?

— Nu, n-am auzit nimic.

Poliţistul se relaxă şi îşi trecu mâna peste scalpul în mare parte chel.

— Eşti din Anglia, nu-i aşa?

— Exact.

— Mi-am dat seama după accent.

— O să te facă în curând detectiv, spuse Patrick ironic.

Îi făcu un semn cu mâna şi porni de-a lungul covorului cu ghivece cu flori luxuriante roz şi verzi, închipuindu-şi că ochii poliţistului aruncă flăcări care îi ard spatele.

10.

Patrick urcă treptele Clubului Key cu un zel neobişnuit, în timp ce nervii i se zvârcoleau ca un covor de viermi de deasupra cărora a fost îndepărtată lespedea, expunându-i asediului cerului liber. Intră grăbit şi recunoscător în holul întunecos al clubului, cu un bandaj la ochi şi cu cămaşa lipită de spatele transpirat.

Portarul îi luă paltonul cu o surprindere nerostită şi îl conduse pe un coridor îngust cu pereţii acoperiţi de amintiri despre câini, cai şi servitori remarcabili şi de una sau două caricaturi care aduceau mărturie micilor excentricităţi de mult uitate ale anumitor membri răposaţi. Chiar era un templu al virtuţilor englezeşti, aşa cum îi promisese George.

Patrick fu condus într-o încăpere lambrisată mare, plină de fotolii verzi şi maro din piele cu design victorian şi tablouri imense şi lucioase cu câini ţinând păsări în boturile lor obediente, şi îl văzu pe George într-un colţ, deja conversând cu alt bărbat.

— Patrick, dragul meu, ce mai faci?

— Bună, George.

— Ai păţit ceva la ochi?

— Doar o mică inflamaţie.

— O, Doamne, ei, sper să-ţi treacă, spuse George pe un ton sincer. Îl cunoşti pe Ballantine Morgan?

George se întoarse spre un bărbat mic, cu ochi albaştri cu vedere slabă, păr alb îngrijit şi o mustaţă bine tunsă.

— Bună, Patrick, spuse Ballantine, strângându-i mâna cu putere.

Patrick observă că Ballantine purta cravată neagră de mătase şi se întrebă dacă ţinea doliu dintr-un anumit motiv.

— Mi-a părut foarte rău să aud despre tatăl tău, spuse Ballantine. Nu l-am cunoscut personal, dar din ce îmi spune George pare că a fost un mare gentleman englez.

„Dumnezeule mare", se gândi Patrick.

— Ce i-ai spus? îl întrebă el mustrător pe George.

— Doar că tatăl tău a fost un om excepţional.

— Da, mă bucur să pot spune că a fost excepţional, zise Patrick. N-am mai întâlnit un om ca el.

— Refuza să facă compromisuri, adăugă George tărăgănat. Cum spunea? „Doar ce-i mai bun, altfel mai bine nimic".

— Aşa am crezut şi eu întotdeauna, rosti prosteşte Ballantine.

— Vrei ceva de băut? întrebă George.

— Aş bea unul dintre Bullshoturile alea despre care mi-ai vorbit cu atâta pasiune azi-dimineaţă.

— Cu pasiune, râse tare Ballantine.

— Ei, există unele lucruri care îţi stârnesc pasiunea, zâmbi George, privind spre barman şi ridicând scurt degetul arătător. O să mă simt singur fără tatăl tău. În mod straniu, aici ar fi trebuit să luăm prânzul în ziua în care a murit. Ultima oară când ne-am întâlnit ne-am dus într-un loc absolut extraordinar, care are un anumit aranjament – nu-mi vine să cred că e reciproc – cu Clubul Travellers din Paris. Portretele erau de cel puţin patru ori mai mari decât mărimea naturală – am râs mult pe seama asta –, tatăl tău era în mare formă, chiar dacă, bineînţeles, exista întotdeauna în el şi o urmă de dezamăgire. Cred că s-a simţit foarte bine în această ultimă vizită. Nu trebuie să uiţi niciodată, Patrick, că era foarte mândru de tine. Sunt sigur că ştii asta. Foarte mândru.

Lui Patrick i se făcu greaţă.

Ballantine părea plictisit, aşa cum sunt oamenii atunci când se discută despre cineva necunoscut. Avea o dorinţă foarte naturală de a vorbi despre sine, dar simţi că se cuvenea o mică pauză.

— Da, îi spuse George chelnerului. Am vrea două două Bullshoturi şi...

Se aplecă întrebător spre Ballantine.

— Eu mai vreau un martini, spuse acesta.

Urmă o scurtă tăcere.

— Foarte mulţi câini de vânătoare credincioşi, remarcă Patrick greoi, privind în jurul încăperii.

— Presupun că mulţi membri sunt buni trăgători, spuse George. Ballantine e unul dintre cei mai buni trăgători din lume.

— Ei, ei, ei, protestă Ballantine, *am fost* cel mai bun trăgător din lume.

Întinse mâna ca să oprească revărsarea de laudă de sine, dar reuşi la fel de puţin ca regele Canute în faţa încă unei mari forţe a naturii.

— Ce nu am pierdut însă, nu se putu el abţine să sublinieze, e o colecţie de arme care e probabil cea mai bună din lume.

Chelnerul se întoarse cu băuturile.

— Vrei să-mi aduci cartea intitulată *Colecţia de arme Morgan*? îl întrebă Ballantine.

— Da, domnule Morgan, spuse chelnerul cu o voce care sugera că mai avusese de-a face cu această solicitare.

Patrick gustă din cocktail şi nu se putu abţine să nu zâmbească. Bău jumătate din el dintr-o înghiţitură, îl puse jos, îl luă din nou şi îi spuse lui George înainte de a bea restul:

— Ai avut dreptate în privinţa asta.

— Mai vrei unul? întrebă George.

— Cred că da, e atât de delicios.

Chelnerul se întoarse la masă, cu un volum alb imens. Pe prima copertă se vedea de la distanţă o fotografie cu două pistoale încrustate cu argint.

— Poftiţi, domnule Morgan, spuse chelnerul.

— Ahh-aa, spuse Ballantine luând cartea.

— Încă un Bullshot, te rog, spuse George.

— Da, domnule.

Ballantine încercă să-şi reprime zâmbetul de mândrie.

— Pistoalele astea de aici, explică el bătând cu degetul în coperta cărţii, sunt două pistoale de duel spaniole din secolul al XVII-lea, care sunt cele mai valoroase arme de foc din lume. Dacă vă spun că înlocuirea trăgaciurilor a costat peste un milion de dolari, cred că puteţi să vă faceţi o idee despre ce e vorba.

— Asta te face să te întrebi dacă merită să te duelezi, remarcă Patrick.

— Periuţele de curăţat originale fac, doar ele, peste un sfert de milion de dolari, chicoti Ballantine, aşa că e mai bine să nu tragi prea des cu pistoalele astea.

George părea îndurerat şi distant, dar Ballantine, în rolul său de Triumf al Vieţii îndeplinind valoroasa sarcină de a-l distrage pe Patrick de la teribila lui suferinţă, era de neoprit. Îşi puse nişte ochelari semicirculari cu ramă de baga, dădu capul pe spate şi îşi privi condescendent cartea, în timp ce dădea paginile.

— Asta de aici, spuse el oprind curgerea paginilor şi ridicând cartea deschisă spre Patrick, asta e prima puşcă Winchester cu repetiţie produsă vreodată.

— Uimitor, oftă Patrick.

— Când am vânat în Africa, am doborât un leu cu puşca asta, recunoscu Ballantine. A fost nevoie de mai multe focuri – nu are calibrul unei arme moderne.

— Atunci probabil că ai fost recunoscător pentru mecanismul cu repetiţie, sugeră Patrick.

— A, eram asigurat de câţiva vânători de încredere, spuse Ballantine mulţumit de sine. Descriu acest incident în cartea pe care am scris-o despre expediţiile mele de vânătoare în Africa.

Chelnerul se întoarse cu al doilea Bullshot pentru Patrick şi cu încă o carte mare la subsuoară.

— Harry s-a gândit că poate o vreţi şi pe asta, domnule Morgan.

— Ei, să fiu al naibii, rosti Ballantine cu un accent nazal colocvial, întinzându-se pe spate şi zâmbindu-i chelnerului. Am vorbit despre cartea asta şi îmi cade în poală. Ei, asta numesc eu servicii bune! Deschise noul volum cu o încântare familiară. Unii dintre prietenii mei au fost suficient de amabili ca să spună că am un stil excelent, explică Ballantine cu o voce care nu suna atât de uimită pe cât ar fi vrut el. Eu nu cred asta, am scris doar ce s-a întâmplat. Modul în care am vânat în Africa e un mod de viaţă care nu mai există, şi eu n-am făcut decât să spun adevărul despre asta, atâta tot.

— Da, zise George. Unii jurnalişti şi oameni de felul ăsta scriu multe prostii despre ceea ce ei numesc „aristocraţii aventurieri din Africa". Ei bine, eu am fost de multe ori acolo în perioada aia şi pot să vă spun că nu exista mai multă nefericire ca de obicei, nu exista mai multă beţivăneală ca de obicei, oamenii se comportau exact la fel ca în Londra sau New York. George se aplecă şi luă o măslină. E adevărat că luam cina în pijamale, adăugă el gânditor, ceea ce presupun că *era* puţin neobişnuit. Dar nu pentru că voiam să ne culcăm unii cu alţii, chiar dacă, evident, se întâmpla destul de des şi asta, cum se întâmplă întotdeauna; pur şi simplu a doua zi trebuia să ne trezim în zori ca să mergem la vânătoare. Când ne întorceam după-amiaza, beam „prăjeală", adică whisky cu sifon sau orice voiai. Apoi ne ziceau „Baia, şefu', e timpul pentru baia" şi ne pregăteau baia. După asta iar „prăjeală", apoi cina în pijamale. Oamenii se comportau la fel ca oriunde altundeva, chiar dacă, trebuie să spun, beau foarte mult, foarte, foarte mult.

— Pare un paradis, spuse Patrick.

— Ei, ştii, George, băutul făcea parte din modul acela de viaţă, explică Ballantine. Transpirai toată băutura.

— Da, exact, confirmă George.

„Poţi să transpiri prea mult şi fără să te duci în Africa", se gândi Patrick.

— Asta e o fotografie cu mine cu o capră de munte din Tanganyka, spuse Ballantine, întinzându-i lui Patrick a doua carte. Mi s-a spus că era ultimul mascul potent al speciei, aşa că nu mă pot abţine să am sentimente amestecate în privinţa asta.

„Dumnezeule, e şi sensibil", se gândi Patrick, privind fotografia cu un Ballantine mai tânăr cu pălărie kaki, îngenuncheat lângă cadavrul unei capre.

— Eu însumi am făcut fotografia, spuse Ballantine nonşalant. Mai mulţi fotografi profesionişti m-au implorat să le spun „secretul" meu, dar a trebuit

să-i dezamăgesc – singurul secret e să ai un subiect fascinant şi să-l fotografiezi cât de bine ştii tu.

— Uimitor, murmură Patrick.

— Uneori, dintr-un imbold necugetat al mândriei, continuă Ballantine, m-am inclus şi pe mine în aceste cadre şi am permis unuia dintre băieţi să apese pe declanşator – asta puteau să facă.

— Ah, spuse George cu o vervă necaracteristică lui, uite-l pe Tom.

Un bărbat extraordinar de înalt, în costum albastru cu dunguliţe, îşi croi drum printre mese. Avea un păr cărunt rar, dar haotic şi ochi injectaţi şi pleoştiţi.

Ballantine închise cele două cărţi şi le puse pe genunchi. Bucla monstruoasei lui vanităţi era completă. Vorbise despre o carte în care scrisese despre fotografiile lui cu animale pe care le împuşcase cu arme din magnifica lui colecţie, o colecţie fotografiată (din păcate, nu de el) în a doua carte.

— Tom Charles, spuse George, Patrick Melrose.

— Văd că vorbeaţi cu Omul Renaşterii, spuse Tom cu o voce seacă şi scrâşnită. Ce mai faci, Ballantine? Îl puneai la curent pe domnul Melrose cu realizările tale?

— Ei bine, m-am gândit că l-ar putea interesa armele, replică Ballantine arţăgos.

— Lui Ballantine nici nu-i trece prin minte că cineva ar putea să *nu* fie interesat de arme, croncăni Tom. Mi-a părut rău să aud de tatăl tău, cred că eşti foarte mâhnit.

— Cred că da, răspunse Patrick, luat prin surprindere. E o perioadă groaznică pentru toţi. Tot ce simţi, simţi intens, şi simţi cam orice.

— Vrei ceva de băut sau vrei să mergem direct la masă? întrebă George.

— Haideţi să mâncăm, spuse Tom.

Cei patru bărbaţi se ridicară în picioare. Patrick observă că cele două cocktailuri Bullshot îl făcuseră să se simtă mai substanţial. De asemenea, detecta zvâcnetul constant şi lucid al amfetaminei. Poate că îşi putea permite o mică doză înainte de prânz.

— Unde e toaleta, George?

— A, după uşa aia din colţ, spuse George. Noi o să fim în salon, pe scări în sus la dreapta.

— Ne vedem acolo.

Patrick se desprinse de grup şi o luă spre uşa indicată de George. De cealaltă parte a ei descoperi o încăpere mare şi răcoroasă cu marmură albă şi neagră, accesorii strălucitoare din crom şi uşi de mahon. Într-un capăt al şirului de chiuvete era un teanc de prosoape scrobite de bumbac verde în

colţul cărora era brodat „Clubul Key”, iar lângă ele un coş mare de răchită pentru prosoapele folosite.

Patrick luă un prosop, cu eficienţă şi discreţie subite, umplu un pahar cu apă şi se furişă în una dintre cabinele de mahon.

Nu avea timp de pierdut, aşa că puse paharul jos, lăsă prosopul să cadă şi îşi scoase sacoul dintr-o singură mişcare.

Se aşeză pe colacul vasului de toaletă şi puse cu grijă seringa pe prosopul din poală. Îşi suflecă mâneca strâns în jurul bicepsului, ca să funcţioneze ca garou improvizat, şi, în timp ce încleşta şi descleşta frenetic pumnul, scoase capacul seringii cu degetul mare al celeilalte mâini.

Venele lui începeau să fie foarte timide, dar o înţepătură norocoasă în biceps, imediat sub mâneca suflecată, produse spectacolul agreabil al unui nor roşu ca o ciupercă care se desfăşură în tubul seringii.

Patrick apăsă cu putere pistonul şi îşi lăsă în jos cămaşa cât de repede putu, ca să permită soluţiei să îi parcurgă nestingherită fluxul sangvin.

Şterse firicelul de sânge de pe braţ şi spălă seringa, îndreptând jetul de apă roz tot spre prosop.

Euforia era dezamăgitoare. Chiar dacă îi tremurau mâinile şi îi bubuia inima, ratase acea senzaţie minunată de leşin, acel moment sfâşietor, la fel de comprimat precum autobiografia unui om care se îneacă, dar la fel de evaziv şi intim precum mirosul unei flori.

Care naiba mai era rostul să-şi injecteze cocaină dacă nu obţinea o euforie adevărată? Era inadmisibil. Indignat şi totuşi nelinişţit din cauza consecinţelor, Patrick scoase a doua seringă, se aşeză din nou pe vasul de toaletă şi îşi suflecă mâneca. Ce era ciudat era că euforia părea să se intensifice, ca şi cum ar fi fost zăgăzuită de mâneca cămăşii şi durase neobişnuit de mult ca să-i ajungă la creier. Oricum, Patrick se hotărâse deja să ia o a doua doză şi, cu un amestec de groază şi însufleţire care îţi relaxează măruntaiele, încercă să plaseze acul exact în acelaşi loc ca înainte.

În timp ce îşi desfăcea mâneca, îşi dădu seama că făcuse o greşeală gravă. Era prea mult. Doar mult prea mult era de ajuns. Dar asta era mai mult decât suficient.

Prea copleşit ca s-o mai spele, reuşi doar să pună la loc capacul seringii noi şi preţioase şi să o lase să cadă pe podea. Se prăbuşi lângă peretele din spate al cabinei, cu capul atârnat într-o parte, icnind şi tresărind ca un atlet care tocmai a trecut linia de sosire după ce a pierdut cursa. Noua transpiraţie care îi apăruse pe toată suprafaţa pielii îl ustura şi prin faţa ochilor strâns închişi îi trecu o succesiune rapidă de scene: o albină care se izbea ameţită de pistilurile pline de polen ale unei flori, fisurile tot mai întinse ale unui dig care se dezintegra, o lamă lungă care tăia fâşii de carne

din trupul unei balene moarte, un butoi cu ochi scoşi care se vărsau vâscos între cilindrii unei prese de vin.

Patrick se forţă să deschidă ochii. Viaţa lui interioară era categoric *în declin* şi ar fi fost mai prudent să se ducă la etaj şi să facă faţă efectelor derutante ale altor oameni, decât să se scufunde şi mai mult în această baltă de imagistică discretă şi violentă.

Halucinaţiile auditive pe care le avea în timp ce mergea bâjbâind pe lângă perete spre şirul de chiuvete nu erau încă organizate în cuvinte, ci constau din benzi răsucite de sunete şi o senzaţie stranie de spaţiu, ca o respiraţie amplificată.

Se şterse pe faţă şi goli restul de apă însângerată în chiuvetă. Îşi aduse aminte de a doua seringă şi încercă rapid s-o cureţe, urmărind în oglindă imaginea uşii, în caz că venea cineva. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât îi era greu să ţină acul sub robinet.

Cu siguranţă, trecuse o groază de timp de când îi părăsise pe ceilalţi. Probabil că ei comandau deja. Gâfâind, cu o urgenţă nebună, Patrick îndesă seringa udă în buzunarul de la piept, parcurse grăbit barul şi holul şi urcă scările principale.

În salon îi văzu pe George, Tom şi Ballantine, care încă citeau meniul. Cât îi făcuse să aştepte, amânându-şi politicos prânzul? Patrick avansă stângaci spre masă, în timp ce benzile curbate şi răsucite de sunet îndoiau spaţiul din jurul lui.

George ridică privirea.

— Uuu... Uuu... Uuu... întrebă el.

— Ton-ton-ton, spuse Ballantine ca un elicopter.

— Eş, sugeră Tom. Eş.

Ce dracu' voiau să-i spună? Patrick se aşeză şi se şterse pe faţă cu şervetul rozaliu.

— Beţiv, spuse el cu o şoaptă lungă şi elastică.

— Ton-ton-ton, răspunse Ballantine.

George zâmbea, dar Patrick ascultă neajutorat cum sunetele se scurg pe lângă el, ca fotografia unor stopuri pe o stradă umedă.

— Uuu... Uuu... Uuu... Eş. Eş. Ton-ton-ton.

Patrick stătea uluit în faţa meniului, ca şi cum nu ar mai fi văzut niciodată aşa ceva. Pagini întregi de animale moarte – vaci, creveţi, porci, stridii, miei – se întindeau ca o listă a victimelor de război, însoţite de o scurtă descriere a modului în care acestea fuseseră tratate după moarte – străpunse, fripte, afumate şi fierte. Dumnezeule, dacă îşi închipuiau că el o să mănânce chestiile astea, atunci erau nebuni.

Patrick văzuse sângele întunecat de la gâtul unei oi ţâşnind pe iarba uscată. Muştele harnice. Duhoarea de stârv. Auzise cum se rup rădăcinile în timp ce scotea un morcov din pământ. Toţi oamenii vii stăteau pe un morman de corupţie, cruzime, mizerie şi sânge.

Dacă trupul lui ar fi putut să se transforme într-un geam de sticlă, în intervalul descărnat dintre două spaţii, cunoscându-le pe amândouă, dar neaparţinând nici unuia, atunci ar fi fost eliberat de datoria grosieră şi sălbatică pe care o datora restului naturii.

— Uuu... Uuu... ei? întrebă George.

— Ăă... eu... ăă, spuse Patrick, simţindu-se departe de propria voce, ca şi cum aceasta i-ar fi ieşit din picioare. Eu... ăă, o să iau... încă... un Bullshot... am mâncat târziu de dimineaţă... hm... nu mi-e foame.

Efortul de a spune aceste câteva cuvinte îl lăsă cu răsuflarea tăiată.

— Ton-ton-ton-ton, obiectă Ballantine.

— Eş sigur? întrebă Tom. Eş uuu?

De ce spunea Tom „uuu”? Fuga devenea din ce în ce mai complicată. Nu după mult timp, George avea să spună „Ton” sau „Eş”, şi atunci cum rămânea cu Patrick? Cum rămânea cu ei toţi?

— Doarîncăunpahar, icni Patrick, zău.

Se şterse din nou pe frunte şi se holbă la piciorul paharului său de vin care, iluminat de soare, arunca un os fracturat de lumină pe faţa de masă albă, ca o radiografie a unui deget rupt. Ecourile contorsionate din jurul lui începuseră să se stingă, transformându-se în şuieratul uşor al unui televizor nereglat. Nu mai era incomprehensiune, ci un fel de tristeţe, ca o posomorală postcoitală amplificată enorm care îl separa de ceea ce se întâmpla în jurul lui.

— Martha Boeing, spunea Ballantine, mi-a zis că pe drumul spre Newport a simţit ameţeli, iar doctorul ei i-a spus să ia la ea brânzeturile astea mici franţuzeşti pe care să le mănânce în călătorie – evident, era un fel de lipsă de proteine.

— Nu pot să cred că malnutriţia Marthei e una foarte gravă, spuse Tom.

— Ei bine, remarcă George cu diplomaţie, nu toată lumea trebuie dusă cu maşina în Newport la fel de des ca ea.

— Am amintit asta, spuse Ballantine cu anumită mândrie, pentru că şi eu am avut aceleaşi simptome.

— Pe acelaşi drum? întrebă Tom.

— Pe exact acelaşi drum, confirmă Ballantine.

— Ei, ăsta e Newportul, spuse Tom; îţi suge toate proteinele. Doar genul sportiv de oameni pot să ajungă acolo fără asistenţă medicală.

— Dar doctorul *meu,* zise Ballantine răbdător, mi-a recomandat unt de arahide. Martha avea îndoieli în privinţa asta şi mi-a spus că brânzeturile acelea franţuzeşti sunt atât de minunate pentru că poţi să le despachetezi imediat şi să le arunci în gură. Voia să ştie cum ai putea să mănânci untul de arahide. „Cu lingura", i-am spus, „ca pe caviar".

Ballantine chicoti.

— Ei, la asta n-a mai ştiut ce să răspundă, conchise el triumfător, şi cred că o să treacă la unt de arahide.

— Cineva ar trebui să-l avertizeze pe Sun-Pat, fu de părere Tom.

— Da, trebuie să fii atent, spuse George, altfel o să porneşti o modă cu untul ăsta de arahide. Oamenii ăştia din Newport când se apucă de ceva, nu mai poţi să-i opreşti. Îmi amintesc că Brooke Rivers m-a întrebat unde îmi fac cămăşile, iar data următoare când am comandat nişte cămăşi mi-au spus că lista de aşteptare e de doi ani. Mi-au spus că apăruse o creştere absolut extraordinară a comenzilor din America. Ei, bineînţeles, eu ştiam despre cine e vorba.

Un chelner veni să le ia comanda, şi George îl întrebă pe Patrick dacă era absolut sigur că nu voia „ceva solid".

— Absolut, răspunse Patrick. Nimic solid.

— Nu l-am văzut niciodată pe tatăl tău să-şi piardă apetitul, spuse George.

— Nu, era singurul lucru pe care puteai conta la el.

— Ah, n-aş merge până acolo, protestă George. Era un pianist extraordinar de bun. Apoi George le explică celorlalţi: Te ţinea treaz toată noaptea cântând cea mai hipnotizantă muzică.

Pastişă, parodie şi mâini răsucite ca nişte butuci bătrâni de viţă-de-vie, se gândi Patrick.

— Da, putea fi foarte impresionant la pian, spuse el cu voce tare.

— Şi în conversaţie, adăugă George.

— Mm... făcu Patrick. Depinde ce consideri impresionant. Din câte am auzit, unor oameni nu le place grosolănia neîntreruptă.

— Cine sunt *aceşti* oameni? întrebă Tom, privind în jur cu îngrijorare prefăcută.

— E adevărat, recunoscu George, că de câteva ori a trebuit să-i spun să nu mai fie atât de combativ.

— Şi el ce-a făcut? întrebă Ballantine împingându-şi bărbia în faţă, ca să-şi scoată gâtul din gulerul strâmt.

— Mi-a spus să mă duc dracu', răspunse George concis.

— La naiba! zise Ballantine, sesizând o ocazie pentru înţelepciune şi diplomaţie. Ştiţi, oamenii se ceartă pentru cele mai incredibile lucruri. Păi, eu mi-am petrecut un weekend întreg încercând s-o conving pe soţia mea să

cinăm la Mortimer în seara în care ne-am întors la New York. „M-am săturat de Mortimer", spunea întruna, „nu putem să mergem altundeva?" Bineînţeles că n-a putut să spună unde.

— Bineînţeles că nu, spuse Tom, n-a mai văzut alt restaurant pe dinăuntru de cincisprezece ani.

— M-am săturat de Mortimer, repetă Ballantine indignat.

Sosiră un homar, nişte somon afumat, o salată de crabi şi un Bullshot. Patrick duse lacom la buze băutura, dar încremeni când auzi mugetul isteric al unei vaci, zgomotos ca un abator în lichidul tulbure din paharul lui.

— Futu-i, murmură el, luând o înghiţitură mare.

Sfidarea lui fu recompensată curând prin fantezia vie că o copită încerca să-şi croiască drum prin stomacul lui. Îşi aminti că, la vârsta de optsprezece ani, îi scrisese tatălui său dintr-un spital de psihiatrie, încercând să-i explice motivele pentru care se afla acolo, iar drept răspuns primise un bilet scurt. Era scris în italiană, limbă pe care tatăl lui ştia că el nu o înţelegea, iar după o anumită documentare se dovedi a fi un citat din *Infernul* lui Dante: „Voi fii sunteţi ai nobilei seminţe/şi nu născuţi spre trai de dobitoc/ci-onoare să căutaţi şi cunoştinţe!"[7] Ceea ce la momentul acela i se păruse un răspuns iritant de sublim, acum, când asculta vite urlând şi fornăind şi simţea, sau i se părea că simte, încă o lovitură în peretele interior al stomacului, îi lăsă senzaţia unei noi relevanţe.

În timp ce inima începea iarăşi să-i bată mai repede şi un nou val de transpiraţie îi înţepa pielea, Patrick îşi dădu seama că o să i se facă rău.

— Scuzaţi-mă, spuse el ridicându-se abrupt.

— Te simţi bine, dragul meu? întrebă George.

— Mi-e cam rău.

— Poate ar fi bine să-ţi aducem un doctor.

— Eu am cel mai bun doctor din New York, spuse Ballantine. Dacă îi spui numele meu...

Patrick simţi cum din stomac îi urcă un val amar de bilă. Înghiţi cu încăpăţânare şi, fără să mai aibă timp să-i mulţumească lui Ballantine pentru amabila lui ofertă, ieşi în grabă din salon.

Pe scări reprimă o a doua gură de vomă, mai solidă decât prima. Timpul se scurgea. Valuri succesive de greaţă îi aruncau cu viteză crescândă în gură conţinutul stomacului. Se simţi ameţit şi vederea i se înceţoşă în faţa ochilor apoşi. Bâjbâi pe coridor, strâmbând cu umărul una din fotografiile cu scene de vânătoare. Când ajunse în sanctuarul răcoros de marmură al toaletei, obrajii lui erau umflaţi că ai unui trompetist. Un membru al clubului, care se

[7] Dante, *Divina Comedie,* traducere de George Coşbuc, Ed. Polirom, 2000, p. 227.

admira cu acea seriozitate rezervată oglinzilor, descoperi că neplăcerea obişnuită de a fi întrerupt e înlocuită imediat de spaima de a fi prea aproape de un om care, în mod evident, era pe cale să vomite.

Disperat să ajungă la closet, Patrick vomită în chiuveta de lângă el, dând drumul la apă în acelaşi timp.

— Dumnezeule, spuse bărbatul, puteai să faci asta la closet.

— Prea departe, spuse Patrick, vomitând a doua oară.

— Dumnezeule, repetă bărbatul, plecând în grabă.

Patrick recunoscu urme ale cinei din seara precedentă şi, cu stomacul deja gol, îşi dădu seama că în curând avea să-i vină acea bilă galbenă şi amară pentru care vomitatul are o reputaţie atât de proastă.

Ca să încurajeze dispariţia mai rapidă a vomei, îşi răsuci degetele în scurgere, sporind volumul apei cu cealaltă mână. Tânjea să ajungă în intimitatea unei cabine înainte să vomite iar. Simţi că îi vine rău şi că se înfierbântă, aşa că abandonă chiuveta necurăţată complet şi se împletici spre una dintre cabinele de mahon. Abia avu timp să tragă zăvorul de alamă, că se şi aplecă deasupra vasului de toaletă, zguduindu-se zadarnic. Incapabil să respire sau să înghită, se trezi că se chinuie să vomite cu şi mai mare convingere decât se străduise să evite să vomite cu câteva minute mai devreme.

Exact când era pe punctul de a leşina din cauza lipsei aerului, reuşi să producă o globulă din acea bilă galbenă pe care o anticipase cu atâta groază.

— Fir-ar a dracu', înjură Patrick.

Se prăbuşi lângă perete. Indiferent cât de des ar fi făcut asta, vomitatul nu-şi pierdea niciodată capacitatea de a-l surprinde.

Zguduit de faptul că fusese pe punctul de a se sufoca, îşi aprinse o ţigară şi o fumă prin mâzga amară care îi căptuşea gura. Bineînţeles, acum întrebarea era dacă să ia nişte heroină ca să se calmeze.

Riscul era să-i fie şi mai rău.

Îşi şterse transpiraţia de pe mâini, deschise delicat în poală pacheţelul cu heroină, înmuie degetul mic în ea şi aspiră cu ambele nări. Nesimţind imediat vreun efect negativ, repetă doza.

În sfârşit, pacea. Închise ochii şi oftă. Ceilalţi n-aveau decât să se ducă dracului. Nu se mai întorcea. Avea să-şi strângă aripile (mai luă o doză) şi să se relaxeze. Locul în care lua heroină era casa lui şi cel mai adesea asta însemna buda unui necunoscut.

Era atât de obosit; trebuia neapărat să doarmă puţin. Să doarmă puţin. Să-şi strângă aripile. Dar dacă George şi ceilalţi trimiteau pe cineva să-l caute, şi acesta găsea chiuveta împroşcată cu vomă şi bătea la uşa cabinei?

Oare nu mai exista linişte, nu mai exista loc de odihnă? Bineînţeles că nu. Ce întrebare absurdă.

11.

— Am venit să iau rămăşiţele lui David Melrose, spuse Patrick, zâmbindu-i larg tânărului cu maxilar proeminent şi cu o claie de păr castaniu strălucitor.

— Domnul... David... Melrose... spuse acesta gânditor, dând paginile registrului mare îmbrăcat în piele.

Patrick se aplecă peste tejgheaua care semăna mai mult cu un amvon plasat pe podea decât cu un birou şi văzu, lângă registru, un caiet ieftin pe care scria „Aproape morţi". Ăsta era dosarul în care trebuia să intre; ar fi putut să depună cerere imediat.

Fuga de la Clubul Key îi crease o exuberanţă stranie. După ce îşi pierduse cunoştinţa timp de o oră în cabina de toaletă, se trezise revigorat, dar incapabil să dea ochi cu ceilalţi. Ţâşnise pe lângă portar ca un infractor, se repezise după colţ la un bar şi apoi se dusese la firma de pompe funebre. Mai târziu trebuia să-şi ceară scuze de la George. Să mintă şi să-şi ceară scuze, aşa cum făcea sau voia să facă întotdeauna după orice contact cu altă fiinţă umană.

— Da, domnule, spuse recepţionerul voios când găsi pagina. Domnul David Melrose.

— N-am venit să-i aduc laude, ci să-l îngrop, declară Patrick, bătând teatral cu degetul în masă.

— Să-l îngro... păţi? se bâlbâi recepţionerul. Noi înţeleseserăm că persoana urmează să fie incinerată.

— Vorbeam metaforic.

— Metaforic, repetă tânărul.

Nu era complet liniştit. Asta însemna că acum clientul avea să-i dea în judecată?

— Unde e cenuşa? întrebă Patrick.

— Mă duc s-o aduc, domnule, spuse recepţionerul. Sunteţi trecut cu o cutie, adăugă el nu la fel de sigur pe el ca înainte.

— Exact, spuse Patrick. Nu are rost să arunc banii pe o urnă. Oricum, cenuşa o să fie împrăştiată.

— Aşa, spuse recepţionerul cu o voioşie incertă. Apoi privi în lateral şi îşi corectă numaidecât tonul. Mă ocup imediat de asta, domnule, spuse el tare, cu o psalmodiere onctuoasă şi artificială, pornind neîntârziat spre o uşă mascată de lambriuri.

Patrick privi peste umăr şi descoperi ce îi provocase acest nou zel. Văzu o siluetă înaltă pe care o recunoscu, fără s-o poată identifica imediat.

— Noi lucrăm într-un domeniu în care cererea şi oferta trebuie *neapărat* să fie identice, glumi acest bărbat pe jumătate familiar.

În spatele lui era directorul chel şi mustăcios care în după-amiaza anterioară îl condusese la cadavrul tatălui său. Directorul păru să tresare şi să zâmbească în acelaşi timp.

— Avem singura resursă care nu o să se epuizeze niciodată.

În mod evident, bărbatul înalt se simţea bine. Directorul ridică din sprâncene, iar ochii lui zvâcniră în direcţia lui Patrick.

Bineînţeles, se gândi Patrick, era omul acela îngrozitor pe care îl cunoscuse în avion.

— Fir-ar a naibii, şopti Earl Hammer, cred că încă mai am unele lucruri de învăţat despre PR. Recunoscându-l pe Patrick, strigă: Bobby! şi traversă holul cu romburi din marmură.

— Patrick, spuse Patrick.

— Paddy! Bineînţeles. Nu mi-era familiar bandajul de la ochi. Ce-ai păţit? Ţi-a înveneţit ochiul o femeie?

Earl râse tare, lovindu-l pe Patrick în coaste.

— Doar o mică inflamaţie, spuse Patrick. Nu văd bine cu ochiul ăla.

— Păcat, zise Earl. Oricum, ce faci aici? Când ţi-am spus în avion că îmi diversific afacerile, sunt sigur că n-ai fi ghicit niciodată că eram pe cale să cumpăr cea mai bună firmă de pompe funebre din New York.

— N-am ghicit asta, mărturisi Patrick. Şi presupun că nici tu n-ai ghicit că veneam să iau rămăşiţele tatălui meu de la cea mai bună firmă de pompe funebre din New York.

— La naiba, spuse Earl, îmi pare rău. Sunt sigur că a fost un om pe cinste.

— A fost perfect, în felul lui, spuse Patrick.

— Condoleanţele mele, zise Earl cu acea solemnitate abruptă pe care Patrick o recunoscu din discuţia despre perspectivele în volei ale domnişoarei Hammer.

Recepţionerul se întoarse cu o cutie simplă de lemn de aproximativ treizeci şi cinci de centimetri lungime şi douăzeci de centimetri înălţime.

— E mult mai compactă decât un sicriu, nu crezi? comentă Patrick.

— Asta nu se poate nega, răspunse Earl.

— Ai o pungă? îl întrebă Patrick pe recepţioner.

— O pungă?

— Da, o pungă de cumpărături, o pungă de hârtie maro, ceva de genul ăsta.

— Mă duc să mă uit, domnule.

— Paddy, spuse Earl, ca şi cum s-ar fi gândit puţin la această chestiune, vreau să primeşti o reducere de zece la sută.

— Mulţumesc, zise Patrick sincer încântat.

— Cu plăcere, spuse Earl.

Recepţionerul se întoarse cu o pungă de hârtie maro deja puţin mototolită, iar Patrick îşi imagină că trebuise să-şi golească cumpărăturile în grabă, ca să nu dea greş în faţa angajatorului său.

— Perfect, spuse Patrick.

— Pungile astea costă? întrebă Earl. Apoi, înainte ca recepţionerul să apuce să răspundă, adăugă: Pentru că asta e din partea mea.

— Earl, nici nu ştiu ce să spun.

— Nu contează, spuse Earl. Acum am o întâlnire, dar aş fi onorat dacă ai vrea să bei ceva cu mine mai târziu.

— Pot să-l aduc şi pe tata? întrebă Patrick ridicând punga.

— Absolut, spuse Earl râzând.

— Serios vorbind, mă tem că nu pot. În seara asta iau cina în oraş şi mâine trebuie să mă întorc în Anglia.

— Păcat.

— Ei, îmi pare foarte rău, spuse Patrick cu un zâmbet slab în timp ce se îndrepta repede spre uşă.

— La revedere, prieten vechi, spuse Earl, făcându-i larg cu mâna.

— La revedere, spuse Patrick.

Îşi ridică gulerul paltonului, apoi se aventură pe strada aglomerată.

∵

În holul vernisat în negru, în faţa uşilor care se deschideau ale liftului, o mască africană se holba de pe o măsuţă cu blat de marmură. Cuşca aurită a unei oglinzi Chippendale îi oferi lui Patrick ultima ocazie de a se uita cu groază la faţa lui, care arăta fabulos de rău, înainte de a se întoarce spre doamna Banks, emaciata mamă a lui Marianne, care stătea ca un vampir în semiîntunericul elegant.

Doamna Banks desfăcu braţele, astfel încât rochia ei neagră de mătase se întinse de la încheieturile mâinilor până la genunchi ca aripile unui liliac, înclină uşor capul într-o parte şi exclamă cu o compasiune chinuită:

— Ah, Patrick, ne-a părut atât de rău să auzim această veste!

— Ei, spuse Patrick, bătând în caseta de sub braţ, ştiţi cum e: suntem ţărână şi în ţărână ne întoarcem. Domnul a dat, Domnul a luat. După ceea ce mie mi se pare a fi, în acest caz, o amânare nefiresc de îndelungată.

— Acolo e...? întrebă doamna Banks, privind cu ochi rotunzi punga de hârtie maro.

— Tatăl meu, confirmă Patrick.

— Trebuie să-i spun lui Oglivy că o să fie o persoană în plus la cină, rosti ea printre hohote de râs şic.

Aşa era Nancy Banks, după cum subliniau adesea revistele după ce îi fotografiau salonul, atât de îndrăzneaţă, dar atât de *exactă.*

— Banquo nu mănâncă carne, spuse Patrick, punând ferm cutia pe masa din hol.

De ce spusese Banquo? se întrebă Nancy cu vocea ei interioară răguşită care, chiar şi în cea mai profundă intimitate a gândurilor ei, era menită să se adreseze unui public numeros şi fascinat. Era oare posibil ca Patrick, în cine ştie ce mod nebunesc, să se simtă responsabil pentru moartea tatălui său? Pentru că şi-o dorise atât de des, în imaginaţia lui? Dumnezeule, după şaptesprezece ani de psihanaliză începuse să se priceapă. La urma urmei, aşa cum spusese dr Morris în timp ce discutau despre relaţia lor, ce altceva era un psihanalist dacă nu un fost pacient care nu găsea ceva mai bun de făcut? Uneori îi era dor de Jeffrey. El îi permisese să-i spună Jeffrey în timpul „procesului de desprindere", care luase sfârşit atât de abrupt odată cu sinuciderea lui. Fără să lase măcar o scrisoare! Oare ea chiar făcea faţă provocărilor vieţii, aşa cum o asigurase Jeffrey? Poate că era „psihanalizată incomplet". Era prea groaznic ca să se poată gândi la asta.

— Marianne abia aşteaptă să te vadă, murmură ea consolator.

Îl conduse pe Patrick în salonul gol. Acesta se holbă la un secreter baroc pe care se revărsau heruvimi desfrânaţi.

— Chiar când ai venit tu, a primit un apel telefonic şi n-a putut să nu răspundă, adăugă ea.

— Avem toată seara la dispoziţie... spuse Patrick.

Şi toată noaptea, se gândi el optimist. Salonul era o mare de crini roz, cu pistiluri strălucitoare care îl acuzau de concupiscenţă. Era periculos de obsedat, periculos de obsedat. Iar gândurile lui, ca un bob între pereţi de gheaţă, nu aveau să-şi modifice parcursul până când Patrick fie se sfărâma, fie îşi atingea obiectivul. Îşi şterse de pantaloni mâinile transpirate, uimit că găsise o preocupare mai puternică decât drogurile.

— Ah, iată-l pe Eddy, exclamă Nancy.

Domnul Banks intră cu paşi mari în încăpere, îmbrăcat într-o cămaşă în carouri şi o pereche de pantaloni largi.

— Bună, spuse el cu pronunţia lui rapidă şi puţin neclară, mi-a pa'ut atât de 'ău s-aud despre tatăl tău. Marianne spune că era un om 'emarcabil.

— Ar fi trebuit să-i auziţi remarcile, spuse Patrick.

— Ai avut o relaţie dificilă cu el? întrebă Nancy încurajator.

— Da, răspunse Patrick.

— Când au început p'oblemele? întrebă Eddy, instalându-se pe catifeaua portocalie decolorată a unei sofale stil marquise cu picioare arcuite.

— A, pe 9 iunie 1906, în ziua în care s-a născut.

— Aşa de devreme? zâmbi Nancy.

— Ei, n-o să tranşăm chestiunea dacă problemele lui erau sau nu congenitale, cel puţin nu înainte de cină; dar chiar dacă nu au fost, el nu a întârziat să le dobândească. Din câte se spune, din clipa în care a putut să vorbească, a dedicat această nouă abilitate răniri oamenilor. La vârsta de zece ani a fost dat afară din casa bunicului, pentru că obişnuia să-i monteze pe toţi împotriva celorlalţi, provoca accidente, îi obliga pe oameni să facă lucruri pe care ei n-ar fi vrut să le facă.

— Îl faci să pară malefic într-un mod destul de demodat, rosti sceptică Nancy. Copilul satanic.

— E un punct de vedere, spuse Patrick. Când era el prezent, oamenii cădeau întruna de pe stânci, aproape se înecau sau izbucneau în lacrimi. Viaţa lui a constat din dobândirea de noi şi noi victime pentru răutatea lui, pentru ca apoi să-i piardă.

— Trebuie să fi fost şi fermecător, spuse Nancy.

— Era un scump, spuse Patrick.

— Însă acum nu am spune că era doar profund tulburat? întrebă Eddy.

— Şi ce-i dacă am spune asta? Când efectul pe care îl are cineva e suficient de distructiv, cauza devine o curiozitate teoretică. Există pe lume nişte oameni foarte neplăcuţi şi e regretabil ca unul dintre ei să fie tatăl tău.

— Cred că zilele astea oamenii nu ştio prea bine cum să-şi crească odraslele. Mulţi părinţi din gene'aţia tatălui tău pur şi simplu nu ştiau cum să-şi exprime iubirea.

— Cruzimea e opusul iubirii, replică Patrick, nu doar o variantă nearticulată a ei.

— Eu zic că aşa e, spuse o voce răguşită din uşă.

— A, salut, spuse Patrick rotindu-se în scaun, dintr-odată inhibat de prezenţa lui Marianne.

Marianne pluti spre el prin salonul întunecos, în timp ce scândurile podelei scârţâiau sub picioarele ei, cu trupul înclinat în faţă într-un unghi periculos, asemenea galionului de la prova unei nave.

Patrick se ridică şi o prinse în braţe, cu lăcomie şi disperare.

— Bună, Patrick, spuse ea, îmbrăţişându-l cu căldură. Apoi, când el păru a nu mai vrea să-i dea drumul, repetă cu blândeţe: Bună. Îmi pare foarte rău. Foarte, foarte rău.

„O, Doamne", se gândi Patrick, „aici vreau să fiu îngropat".

— Vo'beam despre faptul că uneori părinţii nu ştiu să-şi exprime dragostea, spuse Eddy.

— Ei, presupun că eu n-am de unde să ştiu asta, spuse Marianne cu un zâmbet drăguţ.

Avea spatele curbat ca o negresă. Se duse la tava cu băuturi cu o graţie stângace şi ezitantă, ca şi cum ar fi fost o sirenă dotată abia recent cu picioare umane, şi se servi cu un pahar de şampanie.

— Vrea cineva un pahar de şampanie? bâigui ea întinzând capul în faţă şi încruntându-se uşor, ca şi cum întrebarea ei ar fi putut conţine nişte profunzimi ascunse.

Nancy refuză. Prefera cocaina. Indiferent ce ai fi putut spune despre cocaină, nu îngrăşa. Eddy acceptă, iar Patrick spuse că voia whisky.

— Nici Eddy n-a depăşit niciodată cu adevărat moartea tatălui său, spuse Nancy, ca să mai dea un mic impuls conversaţiei.

— Nu i-am spus niciodată cu adevărat tatălui meu ce simt, explică Eddy, zâmbindu-i lui Marianne atunci când ea îi întinse un pahar cu şampanie.

— Nici eu, spuse Patrick. În cazul meu, probabil că a fost mai bine aşa.

— Ce i-ai fi spus? întrebă Marianne, fixându-l cu ochii ei albaştri-închis.

— I-aş fi spus... Nu pot să spun... Patrick era uluit şi iritat că luase în serios întrebarea. Nu contează, murmură el, turnându-şi nişte whisky.

Nancy reflectă că Patrick nu îşi asuma cu adevărat partea lui de conversaţie.

— Îţi zăpăcesc minţile, oftă Nancy. Nu vor, dar asta fac.

— Cine spune că nu vor? mârâi Patrick.

— Philip Larkin, răspunse Nancy, cu un uşor râs cristalin.

— Dar ce anume referitor la tatăl tău nu ai putut să depăşeşti? îl întrebă Patrick pe Eddy politicos.

— El a fost un fel de erou pentru mine. Ştia întotdeauna ce să facă în orice situaţie sau cel puţin ce voia să facă. Ştia cum să trateze banii şi femeile; iar când prindea în cârlig un peşte-sabie de o sută cincizeci de kilograme, peştele pierdea întotdeauna. Când licita pentru o fotografie la licitaţie, o obţinea întotdeauna.

— Iar când *tu* voiai s-o revinzi, reuşeai întotdeauna, adăugă Nancy cu umor.

— Ei bine, eroul meu eşti *tu,* susură Marianne către tatăl ei, şi nu vreau să depăşesc asta.

„Fir-ar a dracu'", se gândi Patrick, „ce fac oamenii ăştia toată ziua, scriu scenarii pentru *Familia Brady*?" Patrick detesta familiile fericite, cu încurajările lor reciproce, afecţiunea lor demonstrativă şi impresia pe care o lăsau celorlalţi că se preţuiesc unii pe alţii. Era absolut dezgustător.

— Mergem în oraş să luăm cina? o întrebă el abrupt pe Marianne.

— Putem să luăm cina aici, spuse ea înghiţind, în timp ce o uşoară încruntare îi umbrea faţa.

— Ar fi oare extrem de nepoliticos dacă am merge în oraş? insistă el. Aş vrea să discutăm.

Era evident că, în ceea ce o privea pe Nancy, răspunsul era da, ar fi fost extrem de nepoliticos. Chiar în clipa aceea, Consuela gătea scoici. Dar în viaţă, ca şi în întreţinerea oaspeţilor, trebuia să fii flexibil şi graţios, iar în cazul acesta trebuia luat în calcul doliul lui Patrick. Era greu să nu se simtă insultată de sugestia că nu se comporta corespunzător, până când lua în considerare faptul că starea lui de spirit era înrudită cu pierderea temporară a sănătăţii mintale.

— Bineînţeles că nu, toarse ea.

— Unde să mergem? întrebă Patrick.

— Ah... există un mic restaurant armenesc care îmi place foarte, foarte mult, sugeră Marianne.

— Un mic restaurant armenesc, repetă Patrick plat.

— E atât de minunat, spuse Marianne înghiţind în sec.

12.

Sub o cupolă azurie presărată cu stele de un auriu mat, Marianne şi Patrick stăteau în separeul lor de diftină albastră, citind meniurile îmbrăcate în plastic de la Byzantium Grill. Huruitul înăbuşit al unui metrou tremură pe sub picioarele lor, iar apa cu gheaţă atât de redundantă, care sosea mereu atât de rapid, se clătină în paharele solide cu caneluri. Totul se cutremura, se gândi Patrick, moleculele tăbliei mesei dansau, electronii se învârteau, semnale şi unde acustice unduiau prin celulele lui, celule care licăreau de muzică country şi radioemisii ale poliţiei, camioanele de gunoi mugeau şi sticlele se spărgeau; craniul lui se cutremura ca un perete găurit şi fiecare senzaţie îi şfichiuia carnea moale şi cenuşie.

Un chelner aflat în trecere lovi cu piciorul cutia cu cenuşă a lui Patrick, întoarse privirea şi îşi ceru scuze. Patrick refuză oferta lui de a-i „pune asta undeva" şi împinse cu piciorul cutia sub masă.

Moartea ar fi trebuit să exprime fiinţa mai profundă, în loc să reprezinte ocazia pentru un rol nou. Cine spusese asta? Groaza de a uita. Şi totuşi, iată-l pe tatăl lui lovit cu piciorul de chelneri. Un rol nou, categoric un rol nou.

Poate că trupul lui Marianne avea să-i dea posibilitatea de a uita cadavrul tatălui său, poate că el conţinea o intersecţie în care obsesia lui faţă de moartea tatălui său şi faţă de propria moarte putea să-şi schimbe parcursul şi să se repeadă spre noua ei destinaţie erotică, cu tot vechiul ei elan morbid. Ce-ar fi trebuit să spună? Ce-ar fi putut să spună?

Bineînţeles că îngerii făceau dragoste fără impedimentele membrelor sau articulaţiilor, dar în frustrarea suspinată a sexului uman, exasperanta substituire a contopirii cu gâdilatul şi imboldul mereu reînnoit de a trece dincolo de gurile râului spre lacul calm în care am fost concepuţi, se gândi Patrick în timp ce se prefăcea că citeşte meniul, dar de fapt fixa cu ochii catifeaua verde care abia acoperea sânii lui Marianne, ar fi fost o expresie adecvată a eşecului cuvintelor de a transmite confuzia şi intensitatea pe care o simţea el în urma morţii tatălui său.

În plus, a nu o fi futut pe Marianne era ca şi cum nu ai fi citit *Iliada* – încă un lucru pe care el voia de mult timp să-l facă.

Ca o mânecă agăţată într-un aparat implacabil şi neînţelegător, nevoia lui de a fi înţeles se prinsese în trupul ei binecuvântat, dar periculos de indiferent. Patrick avea să fie târât de-a lungul unei obsesii zdrobitoare şi

scuipat prin partea cealaltă, fără ca pulsul lui Marianne să se abată sau gândurile ei să rătăcească de la calea aleasă de ele.

În loc ca trupul ei să-l salveze de cadavrul tatălui său, secretele lor aveau să se împletească; jumătate de orizont alcătuit din buza lui frântă, jumătate din şoldul ei nefrânt. Iar acest orizont vertiginos, ca o cascadă împrejmuitoare, avea să-l smulgă pe Patrick din adăpost, ca şi cum ar fi stat pe o coloană de stâncă privind cum apa care îl smulsese se calmează în jurul lui, aparent nemişcată în timp ce se apropia de cădere, cădere pretutindeni.

Dumnezeule, se gândi Marianne, de ce acceptase să ia cina cu tipul ăsta? Citea meniul ca şi cum s-ar fi holbat într-o prăpastie de pe un pod înalt. Marianne n-ar mai fi suportat să-i pună o nouă întrebare despre tatăl lui, dar i se părea greşit să-l facă să vorbească despre altceva.

Întreaga seară se putea transforma într-o mare plictiseală. Patrick saliva, undeva între silă şi dorinţă. Era suficient ca să facă o fată să se simtă vinovată că era atât de atrăgătoare. Marianne încerca să evite asta, dar petrecuse prea mult timp în faţa unor bărbaţi abătuţi cu care nu avea nimic în comun. Ochii lor ardeau de reproş şi conversaţia era de mult coagulată şi mucegăită, ca ceva lăsat de foarte, foarte, *foarte* mult timp în congelator, ceva ce probabil că ai cumpărat doar pentru că erai nebună.

Frunze de viţă şi humus, miel fript, orez şi vin roşu. Cel puţin putea să mănânce. Mâncarea de aici era foarte bună. Simon o adusese aici prima oară. Simon avea darul de a găsi cele mai bune restaurante armeneşti în orice oraş din lume. Simon era atât, atât de deştept. Scria poezii despre lebede, gheaţă şi stele şi era greu să-ţi dai seama ce încerca să spună, pentru că erau atât de indirecte, fără să fie, de fapt, foarte sugestive. Dar Simon era un geniu de savoir faire, mai ales în domeniul restaurantelor armeneşti. Într-o zi, Simon îi spusese, cu accentul lui uşor bâlbâit de Brooklyn, „Unii oameni au anumite emoţii. Eu nu". Aşa, pur şi simplu. Fără lebede, fără gheaţă, fără stele, nimic.

Făcuseră dragoste o singură dată, şi ea încercase să absoarbă esenţa geniului lui obraznic şi evaziv, dar după ce se terminase Simon se dusese la baie să scrie o poezie, şi ea rămăsese în pat, simţindu-se ca o fostă lebădă. Bineînţeles că era greşit să vrei să schimbi oamenii, dar ce altceva ai fi putut să vrei să faci cu ei?

Patrick stârnea un zel reformator înrudit cu bombardamentul masiv. Ochii aceia înguşti şi buzele răsfrânte, felul acela arogant în care îşi arcuia o sprânceană, postura lui cocoşată, aproape fetală, melodrama stupidă şi autodistructivă a vieţii lui – care din aceste lucruri n-ar fi putut să fie dat la o parte cu voioşie? Dar atunci ce-ar mai fi rămas, dacă aruncai ce era putred? Era ca şi cum ai fi încercat să-ţi imaginezi o pâine fără aluat.

Iată-l, curgându-i din nou balele după ea. În mod evident, rochia de catifea verde avea un mare succes. Marianne se înfuria când se gândea la Debbie, care era terminată şi îndrăgostită nebuneşte de nemernicul ăsta (la început Marianne făcuse greşeala de a-l numi „o aberaţie temporară", dar Debbie o iertase acum, când şi-ar fi dorit ca asta să fie adevărat), la faptul că Debbie era răsplătită prin această infidelitate potenţială, fără îndoială la fel de generalizată ca şi apetitul lui insaţiabil pentru droguri.

Atunci când făceai ceva ce nu voiai, problema era că asta te făcea să conştientizezi toate celelalte lucrurile pe care ar fi trebuit să le faci de fapt. Nici măcar mersul la cinematograf pentru primul film al după-amiezii nu îi provoca senzaţia de urgenţă arzătoare pe care o simţea în clipa de faţă. Fotografiile nefăcute, chemarea camerei obscure, înţepătura scrisorilor de mulţumire nescrise care nu o tulburaseră până acum, toate se îngrămădiră deodată ca să ofere un aer încă şi mai disperat conversaţiei pe care o avea cu Patrick.

Condamnată la rutina respingerii bărbaţilor, Marianne îşi dorea uneori (mai ales în seara asta) să nu stârnească emoţii pe care nu avea cum să le satisfacă. Desigur, o *minusculă* parte din ea voia să-i salveze sau cel puţin să-i împiedice să se mai străduiască atât de tare.

Patrick trebuia să admită că discuţia mergea destul de prost. Fiecare replică pe care el o arunca spre chei aluneca înapoi în apele murdare ale portului. Marianne ar fi putut la fel de bine să stea cu spatele la el, dar, pe de altă parte, nimic nu îl incita mai mult pe Patrick decât un spate întors. Fiecare apel mut, deghizat de o limbă pe cât de banală se putea imagina, îl făcea şi mai conştient cât de puţină experienţă avea în a spune ceea ce voia cu adevărat să spună. Dacă ar fi putut să-i vorbească lui Marianne cu altă voce sau cu altă intenţie – să o înşele sau s-o ridiculizeze, de exemplu atunci s-ar fi putut trezi din acest coşmar al limbii legate.

Cafeaua sosi, densă, neagră şi dulce. Timpul se scurgea. Oare Marianne nu-şi dădea seama ce se întâmpla? Nu putea să citească printre rânduri? Şi dacă putea? Poate că îi plăcea să-l vadă că suferă. Poate că nici măcar nu-i plăcea asta la el.

Marianne căscă şi se plânse că era obosită. Toate semnele sunt bune deocamdată, se gândi Patrick sarcastic. Marianne moare după asta, *moare.* Da înseamnă da, poate înseamnă da, probabil înseamnă da şi nu înseamnă, desigur, tot da. El ştia să citească femeile ca pe o carte deschisă.

Când ajunseră în stradă, Marianne îl sărută de la revedere, îi transmise lui Debbie toată dragostea ei şi luă un taxi.

Patrick se repezi pe Madison Avenue, cu tatăl lui de braţ. Punga de hârtie maro se lovea din când în când de câte un trecător care nu era suficient de înţelept să se dea la o parte.

Când ajunse pe Sixty-first Street, Patrick îşi dădu seama că era prima oară când era singur cu tatăl lui mai mult de zece minute fără să fie sodomizat, lovit sau insultat. În ultimii paisprezece ani, bietul om trebuise să se limiteze la lovituri şi insulte, iar în ultimii şase, doar la insulte.

Asta e tragedia bătrâneţii, când un om e prea slab ca să-şi lovească propriul copil. Nu era de mirare că murise. Până şi grosolănia lui se ofilise spre sfârşit, iar el fusese obligat să introducă o notă de autocompătimire respingătoare, ca să prevină orice contraatac.

— Problema ta, mârâi Patrick în timp ce trecea pe lângă portarul hotelului lui, e că eşti bolnav mintal.

— Nu e frumos să-i spui sărmanului tău tată asemenea lucruri, murmură şi scutură nişte pastile imaginare pentru inimă în căuşul palmei sale.

Nemernicul. Nimeni n-ar trebui să facă asta altcuiva.

Nu contează, nu contează.

Nu te mai gândi la asta acum.

— Chiar acum, spuse Patrick cu voce tare.

Moarte şi distrugere. Clădiri înghiţite de flăcări, în timp ce el trecea pe lângă ele. Ferestre sparte la o singură privire. Un ţipăt inaudibil de jugulară care explodează. Fără prizonieri.

— Moarte şi distrugere, murmură Patrick.

Dumnezeule, acum era foarte anxios, cu adevărat al naibii de anxios.

Patrick îşi imaginã că apropie o drujbă de gâtul liftierului. Valuri întregi de ruşine şi violenţă, de ruşine şi violenţă de nestăpânit.

În cazul în care capul tău te ofensează, taie-l. Incinerează-l şi calcă-l în picioare până rămâne cenuşă. Fără prizonieri, fără milă. Cortul negru al lui Tamerlan. Culoarea mea preferată! E atât de şic.

— La ce etaj, domnule?

La ce te holbezi, boule?

— Treizeci şi nouă.

Paşi. Asociativitate exagerată. Acceleraţie exagerată. Sedare. Scalpel. Patrick îşi repezi mâna. Mai întâi anestezic, desigur, doctore?

Desigur: adverbul celui care nu are argumente. Mai întâi scalpelul, apoi anestezicul. Metoda Dr Moarte. Ştii că aşa e logic.

Cine avusese ideea să-l cazeze la etajul treizeci şi nouă? Ce încercau să facă? Să-l scoată din minţi? Ascunde-te sub canapea. Trebuia să se ascundă sub canapea.

Aici nu poate să mă găsească nimeni. Şi dacă nu mă găseşte nimeni? Şi dacă mă găseşte?

Patrick se năpusti în cameră, lăsă punga de hârtie maro să cadă şi se aruncă pe podea. Se rostogoli spre canapea, se întinse pe spate şi încercă să se strecoare sub marginea ei.

Ce făcea? Înnebunea. Nu mai putea să intre sub canapea. Era prea mare acum. Avea un metru şi optzeci şi şase. Nu mai era copil.

Dă-o dracului. Patrick ridică canapeaua în aer şi îşi strecură trupul sub ea, după care o lăsă iar pe pieptul lui.

Rămase acolo, cu paltonul şi bandajul lui de ochi, în timp ce canapeaua îl acoperea până la gât, ca un sicriu făcut pentru un om mai mic.

Dr Moarte: „E exact tipul de criză pe care am fi vrut s-o evităm. Scalpel. Anestezic". Patrick îşi repezi mâna.

Nu din nou asta. Repede, repede, o doză de heroină. Alte capsule de amfetamină trebuiau să se dizolve în stomacul lui. Totul avea o explicaţie.

— Nu există coş de gunoi pe lume care să nu te primească gratis, oftă Patrick cu vocea unei asistente-şefe afectuoase dar neoneste.

Ieşi de sub canapea şi se ridică încet în genunchi. Îşi dădu jos paltonul acum mototolit şi plin de scame şi se târî în patru labe spre cutia cu cenuşă, privind-o cu atenţie, ca şi cum aceasta ar fi putut să se repeadă la el.

Cum putea să pătrundă în cutie? Să pătrundă în cutie, să ia cenuşa şi s-o verse la closet. Ce loc de odihnă mai bun ar fi putut exista pentru tatăl lui decât canalizarea din New York, printre fauna albinoasă şi tonele de căcat?

Patrick examină lemnul de cedru cu muchii oblice, căutând o fantă sau un şurub care i-ar fi permis să deschidă cutia, dar nu găsi decât o plăcuţă aurie subţire, într-o punguţă mică de plastic lipită de baza netedă.

Furios şi frustrat, Patrick se ridică brusc şi sări cu picioarele pe cutie. Cutia era făcută dintr-un lemn mai solid decât îşi imaginase el şi rezistă atacului fără să scârţâie. Putea oare să comande o drujbă de la room-service? Nu-şi amintea ca asta să figureze în meniu.

S-o arunce pe fereastră şi să se uite cum se face fărâme de trotuar? Probabil că ar fi omorât pe cineva, fără să ciobească deloc cutia.

Cu un ultim efort, Patrick trase un şut în cutia inexpugnabilă trimiţând-o în cealaltă parte a încăperii, unde aceasta se lovi cu un zăngănit surd de coşul de gunoi metalic şi se opri.

Cu o rapiditate şi eficienţă admirabile, Patrick îşi pregăti şi administră injecţia cu heroină. Pleoapele aproape i se închiseră. Apoi se deschiseră pe jumătate, reci şi inerte.

Dacă ar fi putut să fie mereu aşa, calmul efectului iniţial. Dar chiar şi în această seninătate caraibiană voluptuoasă existau prea mulţi copaci frânţi şi

acoperişuri jupuite pentru ca el să se poată relaxa. Exista întotdeauna o dispută care trebuia câştigată sau un sentiment care trebuia combătut. Patrick se uită la cutie. Observă Totul. Gândeşte întotdeauna cu capul tău. Nu-i lăsa niciodată pe alţii să ia decizii importante pentru tine.

Patrick se scărpină încet. Ei, cel puţin nu-i păsa atât de mult.

13.

Patrick încercase să doarmă, dar urmele zdrenţuite ale amfetaminei încă se târau prin conştiinţa lui, făcându-l să se repeadă în continuare înainte. Se frecă la ochi compulsiv, obsedat de urciorul care îi gâdila globul ocular la fiecare clipit. Jeleul pe care i-l dăduseră la farmacie era, bineînţeles, complet inutil. Totuşi, Patrick îşi puse în ochi o mare cantitate din el, iar vederea lui se înceţoşă ca un aparat de fotografiat uns. Bandajul îi lăsase o urmă diagonală pe frunte şi Patrick se opri din frecatul ochiului doar ca să scarpine urma cu aceeaşi disperare iritată. Ar fi vrut să-şi scoată ochiul şi să-şi jupoaie faţa, ca să pună capăt acestei mâncărimi groaznice care erupsese din încercarea eşuată de a adormi, dar ştia că ea era doar jocul de suprafaţă al unei nelinişti mai fundamentale: pudră de scărpinat în prima pereche de scutece, feţe zâmbitoare în jurul pătuţului de spital.

Se dădu jos din pat şi îşi slăbi nodul cravatei. Camera era înăbuşitor de fierbinte, dar Patrick detesta răcoarea ca de cameră frigorifică a aerului condiţionat. Ce era el, o halcă de carne într-un cârlig? Un cadavru la morgă? Mai bine să nu întrebe.

Era timpul să-şi verifice drogurile, să-şi treacă în revistă trupele şi să vadă ce şanse avea să supravieţuiască încă unei nopţi şi să se urce în avion a doua zi la nouă şi jumătate.

Se aşeză la birou, scoase heroina şi pastilele din buzunarele hainei şi cocaina dintr-un plic din valiză. Mai avea cam un gram şi jumătate din cele şapte grame de cocaină, cam o cincime de gram de heroină, o pastilă de Quaalude şi una de Black Beauty. Dacă nu avea să doarmă, ci să se dedea injectării cu cocaină, atunci asta îi ajungea doar două sau trei ore. Acum era ora unsprezece şi, chiar şi în condiţiile unei reţineri exemplare, ce-o mai fi şi asta, ar fi rămas în agonia sevrajului în cea mai moartă parte a nopţii. Heroină era suficientă, exact cât trebuia. Încă era în regulă după doza pe care o luase după cină. Dacă mai lua una la trei noaptea şi una chiar înainte să se urce în avion, putea să reziste până ajungea acasă la Johnny Hall. Slavă Domnului că exista Concorde-ul. Pe de altă parte, mai multă cocaină însemna mai mult heroină care să controleze pericolul infarctului şi a pierderii minţilor, aşa că trebuia să evite să cumpere iar, altfel la vamă ar fi fost prea terminat.

Raţional era să încerce să împartă cocaina în două jumătăţi, să o ia pe prima acum şi pe a doua după ce ieşea la un club de noapte sau bar. Avea să

încerce să rămână în oraş până la trei şi să ia amfetamina imediat înainte de întoarcere, astfel ca euforia ei să atenueze sevrajul cocainei de după a doua doză. Black Beauty avea o durată de aproximativ cincisprezece ore, sau poate de douăsprezece ore a doua zi, ceea ce însemna că efectul ei avea să înceteze cam pe la trei după-amiază, ora New York-ului – la opt, ora Londrei: exact când se putea aştepta să ajungă la Johnny şi să mai ia nişte heroină.

Genial! Ar fi trebuit să conducă o companie multinaţională sau o armată în timp de război ca să găsească un debuşeu pentru aceste abilităţi de planificator. Pastila de Quaalude era un agent liber. O putea folosi ca să facă faţă plictiselii zborului cu avionul sau putea să i-l dea vreunei gagici de la Clubul Mudd ca s-o facă să se culce cu el. Incidentul cu Marianne îl rănise, ca un martini sec prost. Voia să se răzbune pe sexul feminin şi, de asemenea, să satisfacă dorinţele pe care Marianne le inflamase.

Deci, acum putea să ia o doză de cocaină. Da, da, da. Patrick îşi şterse mâinile lipicioase de pantaloni şi începu să pregătească soluţia. La gândul acesta, măruntaiele i se relaxară şi Patrick fu asaltat de toată dorinţa pe care un bărbat şi-o pune într-o femeie care îl trădează şi a cărei trădare îi accentuează dorinţa şi îl înrobeşte aşa cum fidelitatea ei n-ar fi putut s-o facă niciodată, de toată nerăbdarea şi disperarea aşteptării în timp ce florile i se ofileau în mână. Era vorba de iubire, nu exista alt termen pentru asta.

Ca un toreador incompetent care nu găseşte unghiul loviturii fatale, Patrick îşi înţepă venele fără să scoată sânge în seringă. Încercă să se liniştească, respiră adânc şi introduse iar acul în braţ, mişcându-l încet în sensul acelor de ceasornic ca să găsească un unghi care ar fi spart peretele venei fără să iasă prin partea cealaltă. În timp ce descria acest arc, trase în sus pistonul cu degetul mare.

În sfârşit, un firicel mic de sânge galopă în seringă, dându-i ocol. Patrick ţinu seringa cât mai nemişcată posibil şi apăsă pistonul. Mecanismul era înţepenit şi Patrick trase imediat pistonul înapoi. Simţi o durere ascuţită la braţ. Pierduse vena! Pierduse vena aia nenorocită. Era în muşchi. Mai avea doar aproximativ douăzeci de secunde până când sângele se coagula, apoi şi-ar fi injectat în fluxul sangvin un cheag care produce infarct. Dar dacă nu făcea injecţia doza avea să se distrugă. Căldura putea să relichefieze miraculos sângele dintr-o soluţie de heroină, dar asta ar fi stricat cocaina. Aproape plângând de frustrare, Patrick nu ştia dacă să intre mai adânc sau să retragă acul. Riscă şi trase uşor seringa, punând-o în acelaşi timp la orizontală. În tubul ei se învârteji alt sânge şi, cu o recunoştinţă isterică, Patrick apăsă pistonul cât de tare putu. Era o nebunie să te injectezi atât de rapid, dar nu putea să rişte ca sângele să se coaguleze. Când încercă să tragă pistonul înapoi a doua oară, ca să se asigure că prinsese toată cocaina care

se mai furişa prin tubul seringii, descoperi că mecanismul era înţepenit şi îşi dădu seama că ieşise iar din venă.

Şterse acul de braţ şi, luptându-se cu un torent de luciditate promiscuă, încercă să umple seringa cu apă, înainte ca sângele să se usuce. Mâinile îi tremurau atât de tare că seringa zornăia de marginea paharului. Dumnezeule, ce tare era! După ce aspiră apa puse seringa jos, prea luat ca s-o spele.

Îşi strânse braţul astfel încât pumnul să-i intre sub bărbie şi se legănă înainte şi înapoi pe marginea scaunului, încercând să disperseze durerea. Dar nu putea să scape de senzaţia de violare a intimităţii care însoţea fiecare doză ratată. Pereţii venelor lui erau perforaţi iar şi iar de oţelul subţire pe care el îl înfipsese în ele, torturându-şi trupul ca să-şi satisfacă mintea.

Cocaina îi prăda organismul ca o haită de lupi albi care răspândesc groază şi distrugere. Până şi scurta euforie a extazului fusese eclipsată de teama că îşi injectase un cheag de sânge. Data viitoare avea să se injecteze în dosul palmei, unde încă mai putea să vadă clar venele. Draga şi vechea durere de a străpunge acea piele tare şi de a sonda oasele mici şi delicate era mai puţin înspăimântătoare decât groaza venelor invizibile ratate. Cel puţin nu se injecta în vintre. Scobitul zadarnic în jurul acelor vene evazive putea să te facă să pui sub semnul întrebării întreaga metodă intravenoasă a asimilării drogurilor.

De fapt, dependenţa lui atroce de ace, diferită de cea de droguri, îl făcea să-i vină să îndoaie acele şi să arunce seringile la gunoi în astfel de momente, în urma unor vene ratate, supradoze, infarcte minore şi leşinuri. Doar certitudinea că aceste conflicte erau întotdeauna pierdute şi nu făceau decât să-l oblige la dificila căutare a unor noi ustensile sau la umilinţa de a le pescui pe cele vechi de sub şerveţelele umede, borcanele lipicioase de iaurt şi cojile moi de cartofi din sacul de gunoi îl împiedica pe Patrick să-şi distrugă imediat seringile.

Această fervoare a acelor avea o viaţă psihologică proprie. Ce modalitate mai bună de a fi în acelaşi timp cel care fute şi care e futut, subiectul şi obiectul, omul de ştiinţă şi experimentul, de a elibera spiritul prin înrobirea trupului? Ce altă formă de autoscindare era mai expresivă decât îmbrăţişarea androgină a unei injecţii, un braţ care aşeza acul pe celălalt, înrolând durerea în serviciul plăcerii şi forţând plăcerea să se întoarcă în serviciul durerii?

Patrick îşi injectase whisky şi se uitase cum venele arse se înnegresc sub piele, doar ca să-şi satisfacă fervoarea acelor. Dizolvase cocaină în Perrier pentru că robinetul era prea departe pentru dorinţa lui imperioasă. Creierul ca un bol cu cereale – trosc! poc! – şi o efervescenţă tulburătoare în valvele

inimii lui. Se trezise după ce îşi pierduse cunoştinţa timp de treizeci de ore. Seringa încă plină pe jumătate cu heroină îi atârna lax în braţ, iar Patrick începuse iar, cu acea voinţă rece şi anihilantă, ritualul care fusese cât pe ce să-l omoare.

Nu putea să nu se întrebe, după eşecul de a o captura pe Marianne, dacă o seringă n-ar fi fost un intermediar mai bun decât conversaţia lui. Începea să devină sentimental când îşi amintea cum spunea Natasha, cu şoapta ei răguşită, „Iubitule, eşti atât de bun, nimereşti întotdeauna vena", în timp ce pe braţul ei alb, care atârna peste marginea fotoliului, curgea un firicel de sânge întunecat.

Patrick o injectase prima dată când se cunoscuseră. Ea stătea pe canapea, cu genunchii ridicaţi, şi întinsese încrezătoare braţul. El se aşezase lângă ea pe podea, iar când îi făcuse doza, genunchii ei se depărtaseră, adunând lumină între pliurile grele ale pantalonilor de mătase neagră. Patrick fusese copleşit de tandreţe în timp ce ea se lăsa pe spate şi ofta, cu ochii închişi şi faţa strălucind, „Prea multă... plăcere... prea multă".

Ce era sexul în comparaţie cu această violenţă plină de compasiune? Doar această violenţă putea să scoată la lumină o lume constrânsă de camerele ascunse ale conştiinţei şi vanităţii.

După asta, relaţia lor decăzuse de la injectare la penetrare, de la înţelegerea uimită la pălăvrăgeală. Şi totuşi, se gândi Patrick în timp ce se ridica din fotoliu şi ieşea din transă, ameţit de obiectele cu aparenţă solidă din jurul lui, trebuia să creadă că undeva exista o fată dispusă să-şi ofere trupul în schimbul câtorva pahare de băutură şi a unei pastile de Quaalude. Şi avea să-şi înceapă căutarea la Clubul Mudd. După încă o doză rapidă.

∵

O oră mai târziu, Patrick reuşi, cu oarecare dificultate, să părăsească hotelul. Se răşchiră pe bancheta din spate a taxiului care huruia spre centru. Acele creioane de oţel, ventilatoare cromate şi turnuri de cristal care păreau să izbucnească asemenea notelor pure de soprană din faţa hidoasă şi ciupită de vărsat a unei primadone erau înăbuşite de întuneric. Rebusuri de birouri luminate şi neluminate treceau pe lângă el misterioase. Două birouri luminate vertical – să-i spunem „nu" – şi cinci orizontal. Cuvânt de cinci litere care începe cu „o". Oglin... ocol... ordin. Să-i spunem ordin. Nu ordin. Clădirea dispăru pe fereastra din spate. Toată lumea juca jocul ăsta? Pământul celor liberi şi căminul celor curajoşi, acolo unde oamenii făceau ceva doar dacă toţi ceilalţi făceau şi ei la fel. Se gândise deja la asta? Spusese deja asta?

Ca de obicei, în faţă la Clubul Mudd era multă lume. Patrick se strecură în faţă, acolo unde doi negri şi un alb gras cu barbă stăteau în spatele unei

frânghii roşii răsucite şi decideau pe cine să lase să intre. Patrick îi salută pe bodiguarzi cu o voce tărăgănată şi obosită. Întotdeauna îl lăsau să intre. Poate din cauză că el considera de la sine înţeles că ei o să facă asta, sau din cauză că lui nu-i păsa deloc dacă ei făceau asta, sau, bineînţeles, din cauză că părea bogat şi dispus să comande multă băutură.

Patrick se duse direct la etaj, unde, în locul muzicii live care urla de pe o mică scenă de la parter, erau derulate continuu înregistrări în timp ce videouri cu evenimente spectaculoase dar familiare – flori filmate lent care se deschideau brusc, Hitler izbind estrada de la Nüremberg şi apoi îmbrăţişându-se singur într-un extaz aprobator, încercări timpurii de zbor terminate cu prăbuşiri, dezintegrări şi plonjări de pe poduri – iradiau dintr-o duzină de ecrane de televizor în fiecare unghi al sălii întunecoase. Chiar înainte ca Patrick să intre înăuntru, o fată slabă şi ursuză, cu păr scurt alb şi lentile de contact violete, coborî scările pe lângă el. Era îmbrăcată complet în negru, iar machiajul alb şi trăsăturile nemulţumite dar simetrice o făceau să semene cu o păpuşă drogată. Avea chiar şi un garou de mătase neagră în jurul bicepsului ei subţire. Super! Patrick o urmări cu privirea. Fata nu pleca, doar schimba sălile. Avea să vadă mai târziu ce era cu ea.

Din fiecare boxă vibrau Talking Heads. „Centrul lipseşte", icni David Byrne, iar Patrick îi dădu dreptate. Cum de ştiau ei exact ce simţea el? Era ciudat.

Pe toate ecranele pâlpâi simultan zvâcnetul unui ghepard care fugărea o antilopă prin savana africană. Patrick se lipi de perete, ca şi cum ar fi fost proiectat de forţa centrifugă a unei camere rotitoare. Simţi valuri de slăbiciune şi epuizare, atunci când starea reală a trupului său străpunse parapetul drogurilor. Ultima doză de cocaină se stinsese în timpul deplasării încoace şi era posibil să trebuiască să ia pastila de Black Beauty mai devreme decât fusese programat.

Antilopa fu doborâtă într-un nor de praf. Picioarele ei zvâcniră o vreme, în timp ce ghepardul o muşca de gât. La început, evenimentul păru să se năruie şi să se împrăştie pe toate ecranele, apoi, în timp ce cadrul era focalizat, uciderea antilopei se intensifică şi căpătă forţă. Lui Patrick continua să i se pară că sala îl arunca înapoi, ca şi cum respingerea şi excluderea, însoţitorii oricărui contact social, fuseseră transformate într-o forţă fizică. Uneori, mulţumirea uimită a unei euforii date de heroină îl făcea să creadă că universul era mai degrabă indiferent decât ostil, dar era inevitabil ca o astfel de credinţă emoţionantă să fie trădată, iar ea părea îndepărtată mai ales acum, când Patrick stătea cu palmele lipite de peretele sălii.

Bineînţeles, încă se gândea la el la persoana a treia, ca la un personaj dintr-o carte sau dintr-un film, dar cel puţin încă era persoana a treia singular. În seara asta „ele" nu veniseră să-l prindă, vocile bacteriilor care preluaseră controlul cu o noapte în urmă. În prezenţa absenţei, în absenţa prezenţei, ce mi-e una ce mi-e alta. Viaţa imita critica literară proastă. Dez/inte/grare. Epuizat şi febril. Mersul normal. Mersul normal ciudat.

Ca într-o roată mare de la bâlci, Patrick se dezlipi anevoie de perete. Sub lumina albastră şi licăritoare a televizoarelor, clienţii relaxaţi stăteau inconfortabil pe banca cu perne gri moi care înconjura sala. Patrick se duse la bar cu grija unui şofer care încearcă să convingă un poliţist că nu e beat.

— Doctorul spune că ficatul lui semăna cu o hartă în relief a Munţilor Stâncoşi, spuse un bărbat glumeţ cu gât gros care stătea sprijinit de bar.

Patrick tresări şi simţi imediat un junghi ascuţit în coaste. Era absurd de sugestibil şi trebuia să se calmeze. Îşi roti privirea în jurul încăperii cu mişcările mici de staccato ale unei şopârle de pradă, într-o parodie a detaşării.

Pe perna cea mai apropiată de bar stătea răşchirat un tip cu un kilt roşu cu galben, centură ghintuită, bocanci de armată, geacă neagră de piele şi cercei în formă de fulger. Arăta ca şi cum ar fi luat prea mult amestec de barbiturice. Patrick se gândi la străfulgerarea neagră a euforiei de barbiturice, care îţi ardea braţul ca praful de curăţat; era, strict, doar o măsură de urgenţă. I se păru un look demodat; la urma urmei, trecuseră şase ani de la vara punk a lui '76, când Patrick stătuse pe scara de incendiu a şcolii, în căldura înăbuşitoare, fumând cuie, ascultând „White Riot" şi strigând „distrugere" pe deasupra acoperişurilor. Lângă punkistul cu kilt erau două secretare agitate din New Jersey care stăteau pe marginea locurilor lor, cu pantaloni strâmţi care le intrau în burţile moi. Îşi lăsau rujul roşu pe chiştoacele albe ale ţigărilor cu un zel promiţător, dar erau prea hidoase ca să fie luate în considerare pentru misiunea de a-l consola pentru indiferenţa lui Marianne. Cu spatele uşor întors la ele, un broker de bursă cu costum închis la culoare (sau poate era dealer de artă?) discuta cu un bărbat care îşi compensa chelia aproape totală printr-o perdea lungă şi subţire de păr grizonant care ieşea din ultimii foliculi productivi din spatele craniului său. Cei doi arătau ca şi cum ar fi păstrat legătura cu starea disperată a tineretului, uitându-se la copiii new wave şi depistând ultimele inflexiuni ale modei rebele.

În cealaltă parte a sălii, o fată drăguţă cu look-ul sărăcăcios întotdeauna popular, pulover negru peste o fustă simplă de la second hand, se ţinea de mână cu un bărbat în tricou şi blugi. Se holbau docili la unul dintre ecrane, cu câte un pahar cu bere la picioarele lor. Dincolo de ei, un grup de trei

persoane discutau cu însufleţire. Un bărbat în costum albastru cobalt şi cu cravată subţire şi altul în costum roşu aprins şi cu cravată subţire încadrau o fată cu nas coroiat, păr lung şi negru şi pantaloni de călărie din piele. În colţurile îndepărtate ale sălii, Patrick distingea lanţuri sclipitoare.

Fără speranţă, complet fără speranţă. Singura fată cât de cât drăguţă din sală era legată fizic de alt bărbat. Nici măcar nu se certau. Dezgustător.

Patrick îşi verifică din nou buzunarele, făcându-şi fervent cruce. Heroina, amfetamina, banii şi pastila de Quaalude. Nu puteai fi niciodată prea paranoic – sau puteai? Cocaina era la hotel, împreună cu cardurile. Patrick comandă un whisky cu gheaţă, pescui pastila de Black Beauty şi o înghiţi cu prima gură. Era cu două ore înaintea programului, dar nu mai conta. Regulile erau făcute ca să fie încălcate. Ceea ce însemna, dacă asta era o regulă, că uneori ele trebuiau respectate. Mintea lui era incontinentă. Gândire circulară. Atât de obosit.

Un cadru cu David Bowie stând ca un om beat în faţa unui şir compact de ecrane de televizor pâlpâi pe ecranele de televizor ale clubului, doar pentru a fi înlocuit de cadrul celebru cu Orson Welles parcurgând holul cu oglinzi din castelul lui Charles Foster Kane din Florida. Imagini multiplicate ale multiplicării.

— Presupun că vi se pare inteligent, oftă Patrick ca un învăţător dezamăgit.

— Poftim?

Patrick se întoarse. Era bărbatul cu o perdea de păr lung şi grizonant.

— Vorbeam singur, murmură Patrick. Mă gândeam că imaginile de pe ecrane sunt vide şi scăpate de sub control.

— Poate că sunt gândite să fie imagini despre vid, spuse solemn bărbatul. Cred că e ceva ce copiii simt foarte bine în clipa asta.

— Cum poţi să simţi vidul? întrebă Patrick.

— Apropo, sunt Alan. Bărbatul se întoarse spre chelner: Două Beck's, spuse el. Tu?

— Whisky.

— Voiam să spun cum te cheamă.

— A, ăă, Patrick.

— Salut.

Alan întinse mâna, iar Patrick i-o strânse reticent.

— Ce sunt farurile care luminează o stradă? întrebă Alan ca şi cum ar fi fost o ghicitoare.

Patrick ridică din umeri.

— Faruri care luminează o stradă, răspunse Alan cu un calm admirabil.

— Ce uşurare, spuse Patrick.

— Totul în viaţă e un simbol pentru sine însuşi.

— De asta mă temeam, spuse Patrick, dar, din fericire, cuvintele sunt prea alunecoase ca să comunice asta.

— Cuvintele trebuie să comunice asta, afirmă Alan. E ca atunci când ţi-o tragi şi trebuie să te gândeşti la persoana cu care eşti.

— Presupun că aşa e, spuse Patrick sceptic, atâta timp cât le pui într-o situaţie diferită.

— Dacă ecranele de aici arată alte moduri de a face imagini, alte ecrane, oglinzi, camere de luat vederi, poţi numit asta vid autoreflexiv sau o poţi numi onestitate. Asta anunţă că nu poate anunţa altceva decât pe sine.

— Dar cum rămâne cu Batman? vru să ştie Patrick. Asta nu se referă la natura mediului televiziunii.

— La un anumit nivel se referă la asta.

— Undeva sub Batcave.

— Exact, spuse Alan încurajator, undeva sub Batcave. Asta simt o grămadă de copii: vidul cultural.

— O să te cred pe cuvânt, spuse Patrick.

— Întâmplător, *eu* cred că încă mai există veşti despre Fiinţă care merită spuse, zise Alan luând sticlele de Beck's. A-l iubi pe Whitman e mai de preţ ca banii.

Bărbatul zâmbi radios. Fir-ar a dracu', se gândi Patrick.

— Vrei să stai cu noi?

— Nu, de fapt tocmai plecam, spuse Patrick. Sufăr rău din cauza diferenţei de fus orar.

— OK, spuse Alan netulburat.

— Pe curând.

— La revedere.

Patrick îşi goli paharul cu whisky, ca să-l convingă pe Alan că într-adevăr pleca, şi o luă spre sala de la parter.

Nu se descurca deloc bine. Nu doar că nu reuşise să agaţe o gagică, dar trebuise să scape de poponarul ăsta nebun. Ce replică de agăţat, „A-l iubi pe Whitman e mai de preţ ca banii". Patrick scoase un hohot scurt de râs pe scări. Cel puţin acolo putea s-o caute pe punkista cu ochi violeţi. Trebuia s-o aibă. Era, categoric, femeia norocoasă menită să împartă cu el patul de hotel în ultimele câteva ore dinainte să părăsească ţara.

Atmosfera de la parter era foarte diferită de cea a barului mochetat de deasupra. Pe scenă, nişte muzicieni în tricouri negre şi cu blugi jerpeliţi produceau un zid de sunet puternic vibrat, pe care vocea solistului principal încerca zadarnic să-l depăşească. Sala lungă şi goală, cândva un depozit, nu avea decoraţiuni sau lumini sofisticate, doar calitatea eroică a propriei stări

brute. În acest întuneric zgomotos, Patrick distingea păr ţepos albastru şi roz, imprimeuri zebră, leopard şi tigru, pantaloni negri mulaţi şi pantofi ascuţiţi, exotici şi târfe care se sprijineau de pereţi trăgând prafuri pe nas, dansatori solitari cu ochii închişi care dădeau din cap, cupluri robotice şi grupuri mici de trupuri care săreau şi se izbeau lângă scenă.

Patrick stătea pe vârfuri, încercând s-o găsească pe păpuşa drogată cu ochi violeţi. Nu era nicăieri, dar în curând atenţia îi fu atrasă de spatele unei fete blonde cu rochie de sifon făcută în casă şi geacă neagră de piele. Patrick trecu nonşalant pe lângă ea şi se uită în jur.

— Nu pot să cred, fir-ar a dracu', murmură el vehement.

Se simţea furios şi trădat, ca şi cum faţa ei ar fi fost o promisiune încălcată.

Cum putuse să fie atât de neloial? O căuta pe păpuşa drogată cu ochi violeţi. Debbie ţipase odată la el, în mijlocul unei certi, „Tu ştii ce e iubirea, Patrick? Ai cea mai mică idee?" Iar el spusese greoi „La câte răspunsuri am voie?"

Patrick se întoarse, croindu-şi drum prin sală, verificând-o dintr-o parte în alta, şi se postă lângă perete.

Iat-o! Stătea în faţa unui stâlp cu mâinile la spate, ca şi cum ar fi fost legată pe un rug, şi privea în sus spre muzicieni cu o curiozitate reverenţioasă. Patrick se concentră nebuneşte şi şi-o imagină plutind pe deasupra podelei spre câmpul magnetic al pieptului şi abdomenului lui. Se încruntă feroce, aruncă un năvod de neuroni peste trupul ei şi o trase spre el ca pe o pradă bogată. Înfăşură lasoul mental în jurul stâlpului lângă care stătea ea şi o făcu să traverseze împleticit podeaua, ca un sclav înlănţuit. În cele din urmă, Patrick închise ochii, se avântă şi îşi proiectă dorinţa în cealaltă parte a sălii, acoperindu-i gâtul şi sânii cu sărutări.

Când deschise ochii, fata dispăruse. Poate că ar fi trebuit să încerce conversaţia. Patrick se uită în jur indignat. Unde naiba era? Puterile lui psihice îl lăsau, chiar dacă revenirea amfetaminei dădea incompetenţei lui o intensitate reînnoită.

Trebuia s-o aibă. Trebuia s-o aibă, pe ea sau pe altcineva. Avea nevoie de contact, piele pe piele, muşchi pe muşchi. Mai presus de orice, avea nevoie de momentul de uitare al penetrării, în care, pentru o secundă, putea să înceteze să se mai gândească la el. Asta dacă nu cumva, cum se întâmpla prea des, apariţia intimităţii dezlănţuia o nouă destrupare şi o retragere şi mai profundă. Nu mai conta. Chiar dacă sexul îl condamna la un exil care, pe deasupra melancoliei obişnuite, conţinea şi iritarea suplimentară a reproşului mut al altei persoane, cucerirea era inevitabil însufleţitoare. Sau nu? Cine îi mai rămăsese? Femeile frumoase erau întotdeauna cu cineva,

dacă nu cumva se întâmpla să le prinzi în fracţiunea de secundă dintre o pierdere inconsolabilă şi consolare sau în taxiul care le ducea de la amantul principal la unul dintre cei secundari. Şi dacă aveai o femeie frumoasă, ea te făcea întotdeauna să aştepţi, să ai îndoieli, pentru că doar aşa putea fi sigură că te gândeşti la ea.

După ce se montă şi se înverşună singur, Patrick se duse cu paşi mari la bar.

— Jack Daniel's cu gheaţă, îi spuse el barmanului.

În timp ce se retrăgea, se uită la fata din stânga lui. Era uşor dolofană, cu păr închis la culoare şi oarecum drăguţă. Ea îi susţinu privirea, un semn bun.

— Nu ţi-e cald cu paltonul ăla? îl întrebă ea. Ştii, e mai.

— Incredibil de cald, recunoscu Patrick cu jumătate de zâmbet, dar fără el m-aş simţi jupuit.

— E ca un mecanism de apărare, spuse fata.

— Da, răspunse Patrick. Simţea că fata nu surprinsese întreaga subtilitate şi semnificaţie a paltonului. O întrebă, cât mai nonşalant posibil: Cum te cheamă?

— Rachel.

— Pe mine Patrick. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

Dumnezeule, parcă era o parodie a cuiva care face conversaţie. Totul căpătase un aspect ameninţător sau glumeţ care făcea să-i fie mai greu ca oricând să coboare din poziţia de observator. Poate că fata avea să resimtă acea monotonie zdrobitoare ca pe un ritual liniştitor.

— Sigur. Aş vrea o bere. Dos Equis.

— Bine, spuse Patrick, atrăgând atenţia barmanului. Şi cu ce te ocupi?

Practic îi venea să vomite din cauza efortului de a face conversaţie obişnuită şi a simula interesul faţă de altcineva.

— Lucrez la o galerie de artă.

— Serios? spuse Patrick.

Spera că pare impresionat. Pierduse aproape complet controlul asupra vocii lui.

— Da, dar aş vrea foarte mult să îmi fac o galerie a mea.

Iar o luăm de la capăt, se gândi Patrick. Chelnerul care crede că e actor, actorul care crede că e regizor, taximetristul care crede că e filosof. În momentul acesta toate semnele sunt bune, tranzacţia e pe punctul de a avea loc, există mult interes din partea caselor de discuri... un oraş plin de fantezişti închipuiţi şi agresivi şi, bineînţeles, oameni cu adevărat neplăcuţi care chiar aveau putere.

— Doar că am nevoie de sprijin financiar, oftă Rachel.

— De ce vrei să începi pe cont propriu? o întrebă el, preocupat, dar încurajator.

— Nu ştiu dacă ţi-e cunoscută arta neo-obiectivă, dar eu cred că o să devină foarte importantă, spuse Rachel. Cunosc o grămadă de artişti şi aş vrea să le lansez carierele, în timp ce toţi ceilalţi continuă să-i ignore.

— Sunt convins că asta nu o să dureze mult.

— De-aia trebuie să acţionez rapid.

— Mi-ar plăcea să văd nişte artă neo-obiectivă, rosti Patrick pe un ton serios.

— Aş putea să aranjez asta, spuse Rachel, privindu-l într-o nouă lumină.

Era oare acesta sprijinul financiar pe care îl aştepta? Poate că paltonul lui era ciudat, dar părea scump. Ar fi putut să fie mişto să aibă un susţinător englez excentric, care să nu-i stea pe cap.

— Mai colecţionez şi eu uneori, minţi Patrick. Apropo, vrei o pastilă de Quaalude?

— Nu prea iau droguri, spuse Rachel încreţindu-şi nasul.

— Nici eu, spuse Patrick. Se întâmplă doar să am unul disponibil. Mi l-a dat cineva acum o grămadă de timp.

— Nu trebuie să mă droghez ca să mă simt bine, spuse Rachel rece.

E pe felie, categoric e pe felie, se gândi Patrick.

— Ai perfectă dreptate, spuse el, strică toată magia – îi face pe oameni să nu fie reali. Bătăile inimii i se înteţiră; era mai bine să încheie afacerea. Vrei să vii cu mine la hotel? Stau la Pierre.

Pierre, se gândi Rachel; toate semnele erau bune.

— Sigur, zâmbi ea.

14.

După ceasul de lângă medalionul cu Sf. Christopher, era două şi jumătate. Asta îi lăsa cam cinci ore. Mai mult decât suficient, mai mult decât o conversaţie de o viaţă întreagă cu Rachel. Patrick îi zâmbi vag. Ce ar fi putut să-i spună? Că tocmai îi murise tatăl? Că era dependent de droguri? Că peste cinci ore pleca spre aeroport? Că pe prietena lui n-ar deranja-o deloc? Cu siguranţă, nu voia să-i mai pună lui Rachel şi alte întrebări despre ea. Şi nici nu voia să-i audă părerile despre Nicaragua.

— Mi-e puţin foame, spuse Rachel jenată.

— Foame?

— Da, mi-e poftă de chilii.

— Ei, sunt sigur că putem comanda chilii în cameră, spuse Patrick.

Ştia foarte bine că în meniul de noapte de la Pierre nu exista chilii, iar dacă ar fi fost, nu i-ar fi plăcut asta.

— Dar e un fast-food unde fac cel mai bun chilii din lume, spuse Rachel îndreptându-şi spatele cu înflăcărare. Aş vrea *mult* să mergem acolo.

— Bine, spuse Patrick răbdător. Care e adresa?

— Intersecţia lui Eleventh Avenue şi Thirty-eight.

— Îmi pare rău, îi spuse Patrick taximetristului, ne-am răzgândit. Am putea să mergem la intersecţia lui Eleventh Avenue şi Thirthy-eight Street?

— Eleventh şi Thirty-eight? repetă taximetristul.

— Da.

Fast-food-ul era o rulotă argintie cu nervuri pe care scria cu litere de neon roşu ÎNCERCAŢI RENUMITUL NOSTRU CHILI ŞI TACO. Era o ofertă căreia Rachel nu putea să i se opună. Un chilii din neon verde licărea atrăgător lângă un sombrero galben.

Când sosi farfuria ovală gigantică plină cu carne tocată cu aromă de chilii, fasole prăjită, guacamole şi smântână, presărate cu brânză cedar portocalie şi însoţite de cochilii ocru de tortilla, Patrick îşi aprinse o ţigară, în speranţa de da o perdea de fum albastru subţire peste mormântul de mâncare picantă cu miros înţepător. Luă încă o gură de cafea insipidă şi se dădu cât mai în spate posibil pe colţul băncii de plastic roşu. În mod evident, Rachel era o mâncăcioasă nervoasă, îndopându-se înainte s-o îndoape el, sau poate că încerca, foarte convingător, să-şi facă praf sistemul digestiv şi să-şi satureze respiraţia cu duhoarea fierbinte de brânză şi chilii ca să-l facă să-i treacă cheful de sex.

— Aah, făcu Rachel apreciativ, îmi place la nebunie mâncarea asta.

Patrick ridică uşor o sprânceană, dar nu făcu niciun comentariu.

Rachel îngrămădi chilli-ul pe tortilla, mânji nişte guacamole deasupra şi bătători smântână cu spatele furculiţei. În sfârşit, luă puţină brânză cedar între degete şi o presără deasupra.

Tortilla se desfăcu şi chilli-ul i se vărsă pe bărbie. Rachel chicoti, îl ridică cu arătătorul şi îl îndesă înapoi în gură.

— Delicioso, comentă ea.

— Arată dezgustător, spuse Patrick ursuz.

— Gustă puţin.

Rachel înclina farfuria şi găsea unghiuri ingenioase din care să rupă tortilla care se dezintegra. Patrick se frecă la ochi. Simţea iar o mâncărime violentă. Privi pe fereastră, dar fu atras din nou în arena reflecţiilor lui. Scaunele de bar roşii lalea, cu picior cromat, geamul dinspre bucătărie, bătrânul aplecat deasupra unei ceşti de cafea şi, desigur, Rachel ca un porc la troacă. Asta îi amintea tabloul celebru al lui cum îl chema. Memoria i se prăjea. Groaza de a uita totul. Hooper... Hopper. Asta era. Mai exista viaţă în oasele lui bătrâne.

— Ai terminat? întrebă el.

— Aici fac o îngheţată cu banane excelentă, răspunse Rachel obraznic, încă mestecând ultima gură de chilii.

— Ei, nu te abţine, spuse Patrick. Una ajunge?

— Nu vrei şi tu?

— Nu, nu vreau, spuse Patrick cu morgă.

În curând sosi un vas lung de sticlă în care nişte cupe de îngheţată de ciocolată, vanilie şi căpşuni erau încadrate de două jumătăţi de banană, îngropate sub valuri de frişcă şi decorate cu bombonele roz şi verzi. Pe mijloc erau cireşe maraschino roşii, ca un şir de nasturi de clovn.

Piciorul lui Patrick zvâcnea involuntar în sus şi în jos, în timp ce o privea pe Rachel cum dezgroapă bucăţele de banană din mormanul de îngheţată viu colorată.

— Am renunţat la lactate, spuse ea, dar din când în când îmi permit aceste excese.

— Aşa se pare, spuse Patrick rigid.

Era copleşit de dezgust şi dispreţ. Fata era complet scăpată de sub control. În timp ce drogurile erau cel puţin susceptibile de reclamă: viaţă la limită, explorarea Congoului interior, inima întunericului, privirea fixă a morţii, întoarcerea cu cicatricele şi medaliile unei cunoaşteri obsedante, Coleridge, Baudelaire, Leary...; şi chiar dacă reclama aceasta îi părea îngrozitor de falsă oricui luase droguri cât de cât serios, nu era posibil nici

măcar să pretinzi că exista ceva eroic la o problemă legată de mâncare. Şi totuşi, exista ceva tulburător de familiar în lăcomia obsesivă şi în lipsa ridicolă de onestitate ale lui Rachel.

— Acum putem pleca? se răsti Patrick.

— Da, bine, încuviinţă Rachel cu timiditate.

Patrick ceru nota, aruncă o bancnotă de 20 de dolari înainte ca ea să vină şi se extrase din separeu. Încă o călătorie nenorocită cu taxiul, se gândi el.

∵

— Mi-e puţin gre-eaţă, se plânse Rachel în timp ce urcau cu liftul hotelului.

— Nu mă surprinde, spuse Patrick sever, şi mie mi-e greaţă, iar eu doar am privit.

— Hei, eşti cam agreesiv.

— Îmi pare rău, spuse Patrick. Sunt groaznic de obosit.

Ar fi fost bine să n-o piardă.

— Şi eu, spuse Rachel.

Patrick descuie uşa şi aprinse lumina.

— Scuză dezordinea.

— Ar trebui să vezi apartamentul meu.

— Poate că o să-l văd, spuse Patrick, şi toată arta aceea neo-obiectivă.

— Categoric, spuse Rachel. Pot să folosesc baia?

— Bineînţeles.

Era timpul să-şi pregătească o doză rapidă, se gândi Patrick în timp ce auzea cum uşa băii era încuiată. Pescui cocaina din valiză şi heroina din buzunarul interior din stânga, scoase lingura din spatele sertarului de jos şi recuperă sticla mică de Evian pe care o ascunsese, cu o precauţie nenecesară, în spatele draperiei. Era posibil să nu mai aibă prea multe ocazii, aşa că mai bine făcea un cocktail tare, ca să reducă la minimum numărul dozelor. Amestecă heroina şi cocaina, le dizolvă şi trase soluţia în seringă.

Era pregătit, dar cât timp avea la dispoziţie înainte ca Rachel să iasă din baie? Cu auzul încordat, ca unul care încearcă să-şi audă paşii pe o scară scârţâitoare, Patrick se concentră asupra sunetelor care veneau din baie. Un zgomot înăbuşit de vomitat, urmat de o scurtă tuse aspră, îl asigură că avea timp pentru o doză.

Nu îşi asumă niciun risc şi înfipse acul în vena groasă de pe dosul palmei. Mirosul de cocaină îl asaltă, iar Patrick simţi cum nervii i se întind ca nişte corzi de pian. Apoi urmă heroina, o ploaie moale de ciocane de pâslă care se jucau pe coloana lui vertebrală şi îi huruiau în interiorul craniului.

Gemu mulţumit şi îşi scărpină nasul. Era atât de plăcut, atât de al naibii de plăcut. Cum ar fi putut să renunţe? Era iubire. Era întoarcerea acasă. Era Itaca, sfârşitul tuturor cutreierărilor lui mânate de furtuni. Patrick aruncă seringa în sertarul de sus, străbătu camera împleticit şi se aruncă pe pat.

În sfârşit, pacea. Genele amestecate ale ochilor pe jumătate închişi, fâlfâitul reticent şi încet al unor aripi care se închideau, trupul lui izbit de ciocane de pâslă, pulsul dansând ca nisipul pe o tobă, iubirea şi otrava părăsindu-i respiraţia, cu o exalaţie lungă şi lentă, topindu-se într-o intimitate pe care el nu şi-ar fi putut-o aminti niciodată, dar nu putea s-o uite nici pentru o clipă. Gândurile lui licăreau ca un pârâu ezitant, care se adună în iazuri de imagini discrete şi vii.

Îşi imagină picioarele mergând printr-o piaţă umedă din Londra, iar tălpile sale lipesc frunzele ude şi întunecate de trotuar. În piaţă, căldura unui morman de frunze arzând mocnit îndulcea aerul şi vălătuci de fum galben distorsionau lumina soarelui ca o roată ruptă ale cărei spiţe erau împrăştiate printre platanii pleşuvi. Pajiştea era presărată cu crengi uscate şi Patrick privea de lângă balustradă ceremonia tristă şi înţepătoare, cu ochii iritaţi de fum.

Clipi ca să revină în prezent şi se scărpină la ochi. Se concentră asupra unui tablou cu o plajă normandă de deasupra biroului său. De ce nu intrau în mare femeile cu rochii lungi şi bărbaţii cu pălării de paie? Simpla veselie a umbrelelor era cea care îi ţinea pe plajă sau o sentinţă pe care trebuiau s-o ispăşească înainte de a se lepăda de propria carne în apele indiferente?

Totul murea, toate pietrele ridicate lăsau să se vadă dedesubt un strat de viermi albi şi orbi. Trebuia să iasă din pământul umed şi putred şi din marea atotdevoratoare şi să se îndrepte spre munţi. „Vă salut, munţi măreţi!", rosti Patrick în şoaptă. „Semeţi! Singuratici! Senini! Buni să te arunci de pe ei!"

Patrick chicoti slab. Efectul cocainei dispăruse deja. Începea cu adevărat să se simtă groaznic. Îi mai rămăseseră doar două doze bune de cocaină, apoi avea să fie condamnat la o agonie accelerată a dezamăgirii. Probabil că amfetamina era eclipsată doar temporar de heroină, dar, chiar şi aşa, eficienţa ei trebuia să fie redusă enorm după ce rămăsese treaz atât de mult timp. Într-o astfel de situaţie, când trupul tău era un câmp de luptă presărat cu măcelul războaielor internarcotice, raţional ar fi fost să ia ultima pastilă de Quaalude pe care Rachel o refuzase cu atâta principialitate şi să încerce să aţipească în avion. Existau cu siguranţă argumente în favoarea somnului; mai exact, că atunci când avea să se trezească, impactul drogurilor avea să fie mai puternic.

Ca de obicei, îl durea ficatul ca şi cum cineva i-ar fi băgat sub coaste o minge de rugby. Dorinţa lui de droguri, ca o vulpe ascunsă sub mantia

spartană, îi rodea măruntaiele. Dacă nu clipea întruna vedea dublu, şi era din ce în ce mai rău. Cele două imagini ale fiecărui obiect se depărtau tot mai mult.

Aceste nemulţumiri, ca şi senzaţia generală că trupul îi e ţinut laolaltă de agrafe şi ace de siguranţă şi la cel mai mic efort s-ar dezintegra, îl umpleau de remuşcare şi groază. Întotdeauna acum, în zorii celei de-a treia zi, îl umplea o dorinţă dezgustată de a înceta să mai ia droguri, dar ştia că primele sugestii de luciditate şi sevraj aveau să aducă oroarea încă şi mai mare a absenţei lor.

Patrick fu surprins s-o vadă pe Rachel cum stă nefericită lângă patul lui. Rachel dispăruse rapid din memoria lui în timp ce vomita la baie, pierzându-şi individualitatea şi devenind pur şi simplu Alţi Oameni, cineva care i-ar fi putut întrerupe doza sau contemplarea euforiei.

— Mă simt atât de balonată, se plânse ea ţinându-se cu mâinile de burtă.

— De ce nu te întinzi puţin? croncăni Patrick.

Rachel se prăbuşi pe pat şi se târî în celălalt capăt, gemând când se lăsă pe perne.

— Vino aici, spuse Patrick cu o voce despre care spera că sunase afectuos.

Rachel se rostogoli uşor şi rămase întinsă pe o parte. Patrick se aplecă spre ea, sperând că ea se spălase pe dinţi şi întrebându-se când se spălase el pe dinţi ultima oară, şi o sărută. Din cauza unghiului dificil, nasurile lor se ciocniră, apoi, în graba lor de a-şi depăşi jena, îşi ciocniră şi dinţii.

— Dumnezeule, parcă am avea doisprezece ani, spuse Patrick.

— Îmi pare rău, spuse Rachel.

Patrick se trase în spate, cu capul sprijinit într-o mână, şi îşi trecu cealaltă mână peste rochia albă tricotată a lui Rachel. Fata părea stoarsă de puteri şi agitată.

În partea de jos a abdomenului exista o umflătură care nu era vizibilă când ea stătea în picioare. Patrick ocoli umflătura şi îşi trecu încet partea din spate a degetelor peste şoldul şi coapsa ei.

— Îmi pare rău, repetă Rachel, nu pot să fac asta, sunt prea agitată. Poate că putem petrece puţin timp împreună, ca să ne cunoaştem mai bine.

Patrick îşi retrase mâna şi se lăsă să cadă pe pat.

— Sigur, spuse el pe un ton plat.

Se uită la ceasul de pe noptieră. Cinci fără zece. Mai aveau cam două ore şi patruzeci de minute ca să „se cunoască mai bine".

— Când eram mai mică mă culcam cu oricine, se tângui Rachel, dar după aceea mă simţeam mereu golită.

— Chiar şi după o farfurie de chilii şi o îngheţată cu banane? spuse Patrick.

Dacă nu avea s-o fută, putea măcar s-o chinuie.

— Eşti o persoană foarte agresivă, spuse Rachel, ştiai? Ai o problemă cu femeile?

— Bărbaţi, femei, câini: nu discriminez, răspunse Patrick, toţi mă scot din sărite.

Se dădu jos din pat şi se duse la birou. De ce adusese bucata asta plictisitoare de slănină în camera lui? Era inadmisibil, totul era inadmisibil.

— Uite ce e, nu vreau să mă cert cu tine, spuse Rachel. Ştiu că eşti dezamăgit, vreau doar să mă ajuţi să mă relaxez.

— Relaxarea nu e specialitatea mea, spuse Patrick.

Băgă cocaina şi lingura în buzunarul pantalonilor şi căuta a doua seringă în partea din spate a sertarului. Rachel se ridică de pe pat şi veni lângă el.

— Amândoi suntem foarte obosiţi, hai să ne ducem în pat să dormim puţin, spuse ea timid. Poate dimineaţă lucrurile o să pară altfel.

— Oare? întrebă Patrick.

Simţea că mâna pe care ea o pusese pe spatele lui îl arde. Nu voia să fie atins nici de ea, nici de altcineva. Se smuci, aşteptând ocazia să plece de lângă ea.

— Ce e în cutie? întrebă Rachel, străduindu-se din nou să pară veselă şi atingând cutia de pe televizor.

— Cenuşa tatălui meu.

— Cenuşa tatălui tău, spuse Rachel înghiţind în sec şi retrăgându-şi mâna. Asta mă face să mă simt ciudat.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, spuse Patrick. Cred că intră la bagaje de mână, nu crezi?

— Presupun că da, zise Rachel, derutată de această argumentaţie. Doamne, vreau să spun, chiar mă face să mă simt ciudat. Tatăl tău e în cameră cu noi. Poate că şi înainte am simţit asta.

— Cine ştie? În orice caz, poate să-ţi ţină companie cât mă duc eu la baie. S-ar putea să stau mai mult.

— Tare chestie, replică Rachel făcând ochii mari.

— Nu te speria. A fost un om fermecător, aşa spuneau toţi.

Patrick o lăsă pe Rachel în dormitor şi încuie uşa de la baie în urma lui. Ea se aşeză pe marginea patului, privind cu nelinişte cutia, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să se mişte. Se folosi de această ocazie minunată ca să facă exerciţiile de respiraţie pe care şi le amintea vag de la cele două cursuri de yoga, dar după câteva minute se plictisi. În continuare îi venea să plece, dar problema era că stătea tocmai în Brooklyn. Călătoria cu taxiul ar fi costat zece – doisprezece dolari şi ar fi ajuns cu doar două ore înainte să trebuiască să se chinuie să ajungă la galerie cu metroul. Dacă rămânea aici, poate că ar

fi putut să doarmă puţin şi să ia micul dejun. Se instală confortabil cu meniul de mic dejun şi, după încântarea şi vinovăţia iniţiale de după ce văzu câte lucruri minunate erau de mâncat, o copleşi oboseala.

Patrick stătea întins în cadă, cu un picior spânzurat peste marginea ei şi sângele prelingându-i-se din braţ. Băgase toată cocaina în ultima doză şi, spulberat de euforie, căzuse de pe marginea căzii. Acum privea lung mânerul de crom al duşului şi tavanul alb şi strălucitor, inspirând superficial printre dinţii încleştaţi, ca şi cum pe piept i-ar fi căzut o grindă. Pe cămaşă avea pete întunecate de transpiraţie, iar nările lui erau pudrate cu heroină. Îşi lipise direct de nas pacheţelul care acum zăcea gol şi boţit pe gâtul lui.

Cu mâna stângă, frecă acul seringii de marginea căzii. Trebuia să înceteze să se mai injecteze – mai ales acum, când rămăsese fără heroină.

Tot răul pe care îl provocase se îngrămădi asupra lui deodată, ca o trupă de îngeri căzuţi dintr-un tablou medieval care îl mânau spre iad cu furci înroşite în foc, cu feţe batjocoritoare şi răutăcioase care îl înconjurau cu urâţenie şi disperare. Simţi dorinţa irezistibilă de a lua o hotărâre eternă, de a face promisiunea smerită şi imposibilă de a nu mai lua niciodată droguri. Dacă supravieţuia acum, dacă i se îngăduia să supravieţuiască, nu avea să se mai injecteze niciodată.

În această situaţie gravă, fervoarea lui cântărea mai greu decât faptul că era conştient de lipsa lui de onestitate, chiar dacă depistase deja, ca pe un foc de armă îndepărtat, senzaţia tulburătoare că lipsea ceva. Rămăsese fără heroină. O seringă era distrusă şi cealaltă înţepenită cu sânge. Era mai bine aşa, dar infinit mai trist. Foarte curând, sinapsele lui avea să urle ca nişte copii flămânzi şi fiecare celulă a trupului său avea să-l tragă jalnic de mânecă.

Patrick îşi mişcă ezitant piciorul şi se ridică în capul oaselor. Aproape că murise iar. Era întotdeauna un şoc pentru organism. Mai bine să ia pastila aia de Quaalude. Se săltă în picioare, aproape leşină şi ieşi prudent din cadă, sprijinindu-se de perete ca un bătrân. Sacoul lui zăcea pe podea (se gândise adesea să-i ceară croitorului să-i pună buzunare în mâneci), iar Patrick îl luă foarte încet de jos, scoase foarte încet pastila de Quaalude, o băgă în gură şi o înghiţi cu puţină apă.

Se aşeză năuc pe closet şi luă telefonul. 555-1726.

„Nu pot răspunde acum, dar dacă lăsaţi...” Căcat, nu era acasă.

— Pierre, sunt Patrick, am sunat doar ca să-mi iau la revedere, minţi el. Te caut *în clipa* în care mă întorc în New York. La revedere.

Apoi îl sună pe Johnny Hali în Londra, ca să se asigure că măcar o să-l aştepte ceva la sosire. Telefonul sună de câteva ori. Poate că Johnny putea

să-l întâmpine la aeroport. Mai sună de câteva ori. Dumnezeule mare, nici Johnny nu era acasă. Era inadmisibil.

Patrick încercă să agaţe telefonul pe suportul lui şi rată de mai multe ori până să reuşească. Era slab ca un copil. Observă că seringa era în continuare în cadă şi

O luă greoi, o înfăşură în hârtie igienică şi o aruncă în coşul de gunoi de sub chiuvetă.

Când se întoarse în dormitor, o găsi pe Rachel eşuată pe pat şi sforăind neregulat. Dacă ar fi fost îndrăgostit... se gândi Patrick. Dar nu putu să continue. Apa tulburată ca o flacără de sub arcada unui pod, un ecou înăbuşit, un sărut. Zăpada picurându-i de pe cizme, în faţa sobei, sângele revenindu-i în vârfurile degetelor. Dacă ar fi fost îndrăgostit.

Dar aşa, cu burta albă şi respirând greoi, Rachel i se părea că seamănă cu o balenă eşuată pe plajă.

Era uşor să-ţi faci bagajul dacă rulai totul într-un singur ghem pe care îl îndesai în valiză, te aşezai pe ea şi închideai fermoarul. Trebui să deschidă din nou fermoarul ca să strecoare înăuntru cartea lui Victor.

— Cred că sunt un ou şi, prin urmare, sunt un ou, schelălăi el cu accentul francez al lui Pierre.

Îşi luă ultima cămaşă curată, se duse în baie şi sună la recepţie.

— Alo? spuse Patrick.

— Da, domnule, cu ce pot să vă ajut?

— Aş vrea o limuzină la şapte şi jumătate, vă rog. Una mare, cu geamuri fumurii, adăugă el copilăreşte.

— O să aranjez astfel, domnule.

— Şi pregătiţi-mi nota de plată, bine?

— Da, domnule. Să trimit un hamal să vă ia bagajele?

— Cam peste un sfert de oră, mulţumesc.

Totul era sub control. Termină să se îmbrace, îşi puse bandajul pentru ochi şi se aşeză în fotoliu, aşteptându-l pe cel care avea să-i ia bagajele. Oare să-i lase un bilet lui Rachel? „Cred că nu o să uit niciodată noaptea pe care am petrecut-o împreună" sau „Sper să ne întâlnim din nou în curând". Uneori tăcerea era mai elocventă.

Se auzi un ciocănit uşor la uşă. Hamalul avea în jur de şaizeci de ani, era scund, chel şi purta cea mai simplă uniformă gri a hotelului.

— E un singur bagaj.

— Sigur, domnule, spuse el cu accent irlandez.

Porniră pe coridor, Patrick puţin cocoşat, ca să-şi protejeze ficatul, şi înclinat într-o parte din cauza durerii de spate.

— Viaţa nu e doar o pungă cu căcat, rosti el pe un ton de conversaţie, ci una care curge. Nu poţi să nu te pătezi, nu ţi se pare?

— Cred că asta e părerea multor oameni, răspunse celălalt pe un ton vioi şi agreabil. Apoi se opri şi puse jos valiza lui Patrick. Şi vor fi râuri de sânge, intonă el. Iar cei răi vor fi înecaţi. Nici locurile înalte nu vor fi cruţate.

— Asta e una din profeţiile tale? întrebă Patrick suav.

— E în Biblie, spuse hamalul. Iar podurile vor fi măturate.

Hamalul arătă spre tavan în timp ce promitea asta, apoi făcu un gest ca şi cum ar fi plesnit o muscă invizibilă.

— Iar oamenii vor spune că asupra lor a venit sfârşitul lumii.

— Şi vor avea dreptate, spuse Patrick, dar eu chiar trebuie să plec.

— Aşa e, spuse hamalul, încă însufleţit. Vă aştept la recepţie.

Hamalul o zbughi spre liftul de serviciu. Oricât ai fi încercat să duci o viaţă la limită, se gândi Patrick în timp ce lua celălalt lift, nu avea niciun rost să concurezi cu cei care credeau ce vedeau la televizor.

Nota de plată de două mii o sută cincizeci şi trei de dolari era mai mare chiar şi decât se aşteptase Patrick. În sinea lui, ea îi făcu plăcere. Erodarea capitalului era o altă modalitate de irosire a substanţei lui, de a deveni pe cât de subţire şi găunos se simţea, de a uşura povara unei averi mari şi nemeritate şi de a se sinucide simbolic în timp ce şovăia să o facă efectiv. De asemenea, nutrea şi fantezia opusă că atunci când avea să rămână fără un sfanţ, avea să descopere un ţel înflăcărat născut din nevoia de a face bani. În plus faţă de nota de plată de la hotel probabil că mai cheltuise încă două mii sau două mii şi cinci sute pe taxiuri, droguri şi restaurante, plus şase mii pentru biletele de avion. Asta ducea totalul la peste zece mii de dolari, iar apoi aveau să urmeze cheltuielile funerare. Se simţea ca un câştigător de la un concurs de televiziune. Ar fi fost foarte neplăcut dacă ar fi fost opt mii cinci sute sau nouă mii. Zece mii în două zile. Nimeni nu putea să spună că nu ştia să se distreze.

Patrick îşi aruncă cardul American Express pe tejghea, fără să se deranjeze să verifice nota.

— A, apropo, căscă el, o să semnez chitanţa, dar ai putea să laşi totalul deschis? O prietenă de-a mea e încă în cameră. S-ar putea să vrea micul dejun; de fapt, sunt sigur că o să vrea. Poate să comande orice doreşte, adăugă cu munificienţă.

— Biine, spuse recepţionerul ezitant, întrebându-se dacă să ridice problema unui număr mai mare de ocupanţi ai camerei. O să plece până la amiază, nu-i aşa?

— Presupun că da, lucrează, înţelegi, spuse Patrick ca şi cum asta ar fi fost ceva excepţional.

Semnă chitanţa pentru cardul de credit.

— O să vă trimitem o copie a totalului la adresa dumneavoastră de acasă.

— A, eu nu mi-aş mai bate capul cu asta, spuse Patrick căscând din nou. Observă că hamalul stătea în apropiere, cu valiza lui. Bună, zâmbi Patrick. Râuri de sânge, hm?

Hamalul îl privi servil, fără să înţeleagă. Poate că îşi imaginase toată chestia. Ar fi fost o idee bună să doarmă puţin.

— Sper că v-a făcut plăcere sejurul la noi, spuse recepţionerul, întinzându-i o copie a notei de plată într-un plic.

— Nu doar că mi-a făcut plăcere, rosti Patrick cu cel mai fermecător zâmbet al lui, mi-a plăcut la nebunie. Refuză plicul cu o uşoară încruntare. O, Doamne, exclamă el dintr-odată, am uitat ceva în cameră. Se întoarse spre hamal. Pe televizor e o cutie de lemn; ai putea să te duci să mi-o aduci, te rog? Iar punga de hârtie maro ar fi foarte utilă şi ea.

Cum putuse să uite cutia? Nu era nevoie să sune la Viena să ceară o interpretare. Ce s-ar fi făcut cei din estuarul mohorât din Cornwall unde tatăl lui ceruse să-i fie împrăştiată cenuşa? Patrick ar fi trebuit să mituiască un crematoriu din zonă ca să-i dea nişte rămăşiţe de care nu mai aveau nevoie.

Zece minute mai târziu, hamalul se întoarse. Patrick îşi stinse ţigara şi luă punga de hârtie maro. Cei doi merseră împreună spre uşile turnante.

— Tânăra doamnă se întreba unde vă duceţi, zise hamalul.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am spus că bănuiesc că la aeroport.

— Şi ea ce-a spus?

— N-aş vrea să repet, domnule, spuse hamalul respectuos.

Deci, cam asta e, se gândi Patrick, rotindu-se cu uşa. Câmp pustiit. Mai departe. În lumina scânteietoare de afară, sub cerul liber şi alburiu, cu ochii goi că ai unei statui romane.

Pe trotuarul de vizavi văzu un bărbat cu mâna stângă tăiată de la încheietură, uşor jupuită acolo unde osul era mai proeminent. Avea o barbă nerasă de patru zile, faţa încrâncenată, lentile galbene, buza răsfrântă, păr lins şi o haină de ploaie pătată. Ciotul i se smucea în sus, energic şi involuntar. Fumător înverşunat. Duşman al lumii. *Mon semblable.* Cuvintele altora.

Totuşi, existau nişte diferenţe importante. Patrick împărţi bancnote portarului şi hamalului. Şoferul îi deschise portiera, iar el se sui pe bancheta din spate, cu punga de hârtie maro. Se răşchiră pe bancheta neagră de piele, închise ochii şi se prefăcu că doarme.

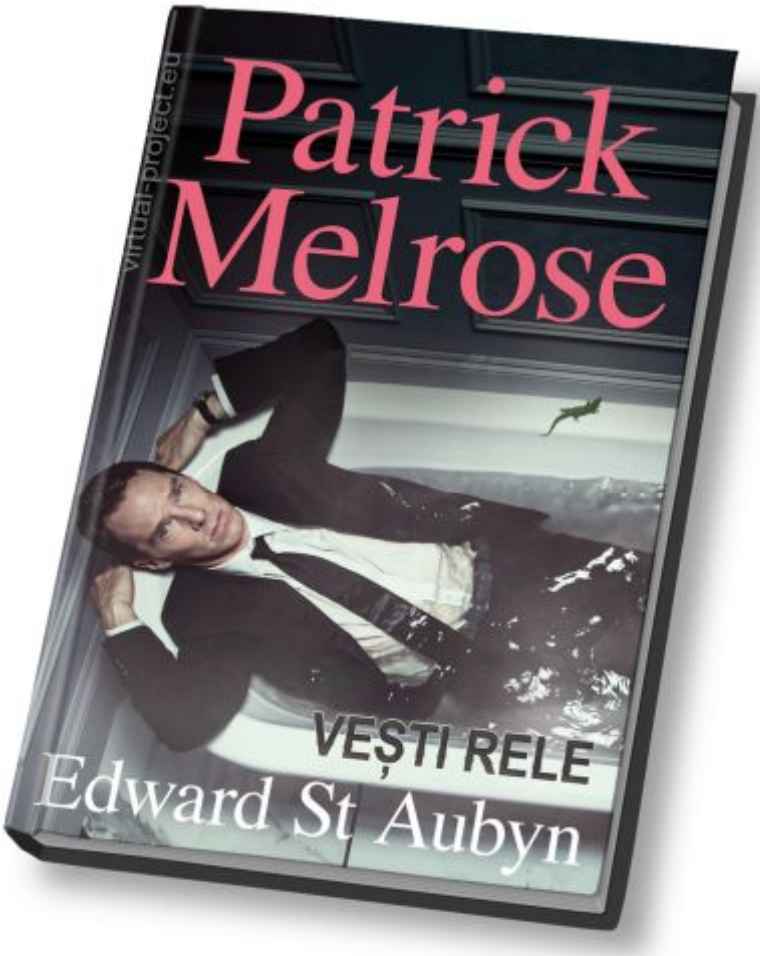

virtual-project.eu

violin